

Thính Tuyết Lâu 6 - Chỉ Gian Sa

Contents

Thính Tuyết Lâu 6 - Chỉ Gian Sa	1
1. Mở Đầu	1
2. Hoàng Tuyền	2
3. Tử Mạch	11
4. Hồng Trần	22
5. Bích Lạc	33

Thính Tuyết Lâu 6 - Chỉ Gian Sa

Giới thiệu

Nguồn: cuongde. org Dịch: Lê Khắc Tường Bích Lạc, Hoàng Tuyền, Tử Mạch, Hồng Trần, bốn người

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-6-chi-gian-sa>

1. Mở Đầu

Yên lặng. Những hạt cát trong đồng hồ đang rón rén nhỏ xuống.

Một vài chục người mặc áo trắng đang đứng lẳng lẳng trong điện, cả một điện một màu áo trắng toát. Đây là tinh anh của cả Thính Tuyết Lâu từ vân chủ trở lên ... thế mà những tay cao thủ giang hồ đó quần tập lại một nơi, lại chẳng có một ai dám nói chuyện, ngay hô hấp cũng dùng nội lực bức tụ lại, làm như sợ kinh động lên vậy, họ chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chăm về phía tận đầu bên kia của đại sảnh.

Thanh đao xanh rờn và thanh kiếm hồng nhạt giao chéo vào nhau, để trước linh cửu.

“Còn nửa tiếng nữa.”

Đột nhiên, người lãnh đầu là Nam Sở, khe khẽ thốt lên, làm phá tan bầu không khí yên lặng.

Ở bốn góc linh cửu, bốn vị hộ pháp của Thính Tuyết lâu đang đứng sừng sững như những tòa núi, trầm mặc hộ vệ cho người bọn họ trung thành từ bấy lâu nay. Đây đã là đoạn đường tối hậu.

Nhìn nhìn đồng hồ cát, một trong bốn người đó, gã đàn ông mặc áo vàng đứng ở góc tây bắc ánh mắt ánh lên một lớp màn sương mù mỏng, lẳng lặng không một lời thò tay qua nhẹ nhàng bốc một nắm cát từ cái đồng hồ đang sắp chảy hết cát đó, nắm chặt tay lại, nhìn nhìn những hạt cát đang chảy xuống liên miên như nước từ kẽ tay.

Đây là một thứ mà người ta không thể nào nắm giữ được ...

Lâu chủ ... cái thứ mà ngay cả ông, ngay cả đôi bàn tay đã từng làm mưa làm gió của ông, cũng không cách nào nắm giữ đó, đó là thứ gì nhỉ ?

Một kẻ cả đời chinh chiến, làm cho cả thiên hạ vũ lâm thần phục, đến phút tối hậu, lại chỉ thành ra một người nằm ngủ say sưa ở một sườn núi dưới bãi cỏ xanh kia sao ? Thế thì, mấy tay hộ pháp đã từng phát thệ trung thành đi theo ông là ... chúng tôi đây, chúng tôi nên đi đâu, theo đâu ?

Phảng phất như đang ráng liều mạng nắm chặt lấy gì đó, nhưng càng nắm càng chặt, bao nhiêu chuyện từ xưa đến giờ như những hạt cát đó, từ trong kẽ hở ngón tay rỉ rả xuống không một tiếng động.

Bỗng nhiên, nước mắt của gã nhỏ tong tong lã lẽ xuống cát.

Đây là lần đầu tiên trong năm năm trời ở Thính Tuyết Lâu gã rơi nước mắt ... May mà, không hề có một ai chú ý đến, những giọt nước mắt rơi xuống chớp mắt đã thấm vào cát, chỉ để lại một cái dấu mờ nhạt.

“Hoàng Tuyền, tới giờ đem linh cửu đi rồi đó.” có tiếng của người đồng bọn phía sau, gã mặc áo vàng nghe tiếng quay đầu lại, nhìn ba người kia.

Bích Lạc. Hoàng Tuyền. Tử Mạch. Hồng Trần.

Bốn kẻ hộ pháp quyền hành chỉ dưới có ba lãnh chúa.

2. Hoàng Tuyền

Y là con của một nông gia. Hôm đó, y mới có tám tuổi đi theo phụ thân từ phố trở về, trong tay cầm đồ chơi đồi từ mấy cái trứng, tay kia nắm lấy vạt áo ông cha nhảy chân sáo, bước dọc theo con đường về nhà.

Đang đi về đến con dốc núi thật dốc đó ngay ở trước cổng làng, đang bước sau lưng phụ thân vô ý ngẩng đầu lên nhìn trời một cái.

Ánh mặt trời sắp lặn đỏ như máu. Tuy không có gió, nhưng kỳ quái là từng áng từng áng mây khổng lồ đang vùn vụt trên đầu, biến ảo thành ra không biết bao nhiêu hình trạng, phía sau đám mây đó, mặt trời lặn đỏ au như máu kia đang chảy ra cả một khoảng đất trời mênh mông.

Đứa bé tám tuổi phảng phất như có dự cảm chuyện gì đó sẽ xảy ra, bất giác rùng mình lên một cái, nắm chặt lấy vạt áo sau của cha mình.

Chính ngay lúc đó, hai cha con bỗng nghe có tiếng huyền não chửi mắng từ phía dưới dốc núi ào lên.

“Đứng dậy! Chạy cho tao! Con mẹ nó, thật là thứ vô dụng !” Dưới dốc núi, có một cỗ xe đang dừng, con ngựa kéo xe đang phì phò tựa hồ như đã ráng hết tận sức lực, miệng sùi bọt mép trắng, quỳ ngay giữa đường thở, mà trên cỗ xe nhỏ chút xíu đó, ngồi đầy nghẹt bảy tám đứa thiếu niên, ai nấy đều say sưa, mồm miệng sặc đầy mùi rượu.

Y nhận ra được, người cầm đầu chính là tam thiếu gia con của Điền cử nhân trong thôn ... cũng là ông chủ con của nhà y.

“Chạy ? ... Cái thứ già khum này của nhà anh, đại khái chắc là mười năm nay chưa chạy bao giờ phải không ?” Đám thiếu niên ác ý đó đang cười ầm lên, nhìn nhìn con ngựa đang kiệt hết sức lực đó, một mặt ngựa cổ lên tu ừng ực bầu rượu đem theo.

Điền tam thiếu xem ra mất hết cả mặt mày, một mặt lâu nhàu phàn nàn phụ thân đã gắn vào cổ xe mình con ngựa vô dụng như thế, một mặt mượn hơi rượu bò lên nóc xe, vung cây roi ngựa đánh như mưa như gió xuống lưng con ngựa già yếu sức, vừa mắng lớn: “Chạy mau! Chạy mau! Con ngựa già kia ... Lại đây, anh em, mọi người đem roi lại, đánh cho con súc sinh này đứng dậy cho tôi !”

Bọn thiếu niên trên xe đều bật cười ầm lên ... Sao còn nhịn cười nổi nhỉ ? Một con ngựa già như vậy, mà còn phải kéo một đám người lên một cái dốc cao ngất như vậy ? Ngay cả mấy người dân trong thôn đi qua đi lại cũng phải ngừng chân, vừa đứng một bên xem nhiệt náo vừa cười ầm theo. Con ngựa già vừa nhỏ vừa ốm, lông vàng khè, bờm đen thui, xương xẩu gầy như que củi. Nhưng bị cây roi đánh xuống như mưa vào lưng mình, lại bắt đầu đứng dậy kéo xe tới trước, có điều không những nó chạy tới không nổi, ngay cả bước chân còn không muốn đưa lên nổi, chỉ chầm chậm lên dốc một vài bước nhỏ, khò khè rồi lại chập choạng bị cổ xe kéo lui trở lại, chân sau khịu xuống, sụm ngay ra mặt đất, có mấy gã thiếu niên trên xe bị quăng xuống đất, nằm lăn ra cả một đám.

Người còn lại trên xe và những kẻ bàng quan lại càng cười rầm rĩ, Điền Tam thiếu lại càng thêm phiền não, gã nhảy xuống xe, cây roi vung lên lại càng thêm oai mãnh, gã chạy lại trước con ngựa kéo xe, nhắm ngay vào đầu vào mũi con ngựa mà đánh.

“Ba, ba! Lão Hắc đây mà, Lão Hắc đây mà!” đứa bé tám tuổi thành linh nhận ra được con ngựa già, gọi lớn cho phụ thân, dùng sức lay kéo vạt áo cha mình, “bọn họ, bọn họ đang đánh Lão Hắc đó ba! Cái bọn khốn kiếp!”

Tiếng nói nhỏ thật nhỏ của y bị lẫn vào trong tiếng cười nhiệt náo của những người chung quanh, nhưng phụ thân của y vẫn còn đang sợ sệt nhìn lên qua Tam thiếu gia con ông chủ mình, vừa thò tay ra bịt miệng con mình lại, vừa vội vã nói: “Mình đi mau thôi, ngoan đi con! Đó là ngựa của họ, mình không xía vào được đâu mà ... Mình đi mau thôi, đừng có kéo áo nữa mà!”

Bên kia, bỗng nghe có tiếng hí dài, con ngựa kéo xe chịu không nổi người ta đánh đập, vung chân yếu xiu lên đá, tuy vó chân của nó đã quá suy nhược, có điều Tam thiếu gia nhất thời không kịp tránh né bị đá cho một cái, gã càng phát nộ, hơi rượu lại xông lên, “đánh chết nó đi!” để hiển lộ oai thế của mình trước mặt mọi người, Tam thiếu gia của Điền Cử nhân ném cây roi xuống đất, rút phía dưới gầm xe ra một cây mộc côn, “Cái thứ già yếu này đã chẳng đánh chẳng được, thì đánh cho chết nó luôn!”

Nhất côn đầu tiên đánh xuống đầu con ngựa, đám người đang ồn ào cười nói đó bỗng yên tĩnh lại, đám thôn dân bàng quan ai nấy đều có vẻ ngớ ngẩn ra, nhìn nhìn những giọt máu đang chảy ròng ròng từ sau tai con ngựa xuống, còn đám thiếu niên ác ôn trên xe lại la lối om sòm lên, do đó sau cái lúc ngớ ngẩn ra đó, đám người bàng quan cũng có người la lối theo phụ họa.

Điền tam thiếu gia lại càng hứng chí, vung cây côn gỗ lên, đánh hai cú ba cú liên tiếp vào đầu con ngựa. Con ngựa già đã dùng tận hết sức lực còn lại tối hậu của mình để đứng dậy, quạy cọ lắc lắc cái đầu, nhưng chỉ trong phút chốc lại bị đánh khụy xuống lại.

“Thật là mất hứng.” Một cỗ xe ngựa khác đi ngang qua thôn bị đám người bàng quan cản lối đi, từ trong xe có màn trúc che, có tiếng một người đàn bà thốt lên, một bàn tay trắng muốt thả rèm xuống.

“Ông kia, ông muốn đánh chết nó thật mà ! Cái ông này ... ” Trong tiếng ngựa hí náo nùng và tiếng cười ồn ào của đám người, bỗng có tiếng một đứa bé kêu lên, bởi vì phụ thân nó kịp thời bịt lấy miệng, nửa câu sau mới bị chặn ngay giữa chừng.

Tam thiếu gia ngất ngưỡng quay đầu lại, đưa mắt chằm chằm quan sát kẻ bàng quan, tựa hồ lười đến mức chẳng buồn phí sức lực đi tìm kẻ đã thốt ra những lời đó, gã chỉ dùng cây côn gỗ chỉ chỉ vào đám người, mắng lớn: “Đây là ngựa của tao! Ngựa của tao! Tao muốn đánh nó đó! Đứa nào còn mở miệng lao xao, tao đánh luôn cả bọn bay luôn! Cái đồ bẩn cùng giết không sạch hết này!”

“Đánh nó chết đi! Đánh nó chết đi! Sao nhà anh còn chưa đánh đi ?” Có người còn đang xúi vào, cả đám đồng bọn trên xe cười ầm lên.

Ánh mắt của Điền tam thiếu gia rực lên như dã thú, gã dùng sức vung cây côn lên, vù một cái đánh mạnh xuống lưng con ngựa già, con ngựa lông vàng bờm đen chẳng còn chịu đựng nổi, hí lên một tiếng dài thê thảm, toàn thân rũ xuống co lại thành một nhúm.

“Lão Hắc! Lão Hắc!” Rốt cuộc y cũng la lên được, vùng ra khỏi bàn tay của phụ thân, chạy lại trước mặt con ngựa thân yêu mình đã từng cho ăn cho uống, một kẻ thôn dân kịp thời thò tay ra kéo đứa bé lơ lửng đó lại.

Y vùng vẫy, nhìn trừng trừng vào đám người đó đang đánh vào mõm vào mắt con ngựa làm sao, rồi bật khóc òa lên.

Trong tiếng hí thê thảm cuối cùng đó của con ngựa già, đứa bé mười tuổi như bị phát điên phát cuồng, giựt ra khỏi tay kẻ thôn dân, vừa la vừa xông lại, ôm chầm lấy con ngựa già lông vàng bờm đen, ôm vào cái đầu ngựa đang chảy máu ròng ròng ra đó mà khóc òa.

Ánh mắt bị máu làm mờ đi của con ngựa già bỗng sáng lên một thoáng, tựa hồ như nhận ra được người đã từng chiếu cố nó hồi xưa, nó ứa ra một giọt nước mắt thật lớn từ khóe mắt, thè lưỡi liếm liếm vào bàn tay của đứa bé, rồi sau đó thống khổ thở phì ra một hơi dài, cái đầu nặng nề ngoẻo qua một bên.

Thằng bé bỗng đứng bất động ... Nó nhảy dựng lên, nắm chặt hai nắm tay lại, chồm như điên cuồng về phía đám thiếu niên ác ôn đang cười ầm lên kia.

Trong một thoáng tích tắc đó, phụ thân đứa bé này giờ đang đuổi theo nó, rốt cuộc chụp lấy được thằng con đang sắp gây họa kia, kéo nó từ trong đám người ra, đồng thời vừa liên thanh cất tiếng xin lỗi với Điền thiếu gia rồi rút.

“Mình đi thôi! Đi thôi!” Phụ thân ôm chặt lấy y, nói với thằng con, “Mình về nhà đi thôi!”

Đứa bé khóc sút sùi, nó bị phụ thân kéo ngược lại, không có sức phản kháng, đưa mu bàn tay không ngớt chùi lên cặp mắt đang ròng ròng ướt lệ, vừa ngẩng đầu lên hỏi: “Ba ... tại sao bọn họ, tại sao bọn họ muốn đánh chết ... muốn đánh chết Lão Hắc vậy! Sao ba không lại cứu nó ? ... Sao ba không lại cứu nó!”

“Con ơi, ba không làm gì được ... ba chỉ, ba chỉ mặc cái bọn súc sinh đó làm bậy làm bạ thôi.” Phụ thân thở dài, trả lời y.

Nhìn ánh mắt thật thà mà không biết làm sao hơn của phụ thân, đứa bé cảm thấy như thở không muốn nổi, những lời tiếp theo đó biến thành những tiếng gào không có ý nghĩa, từ trong cái tâm linh bé nhỏ bị áp chế cực độ đó phát xuất ra.

Y không muốn Lão Hắc chết! Y muốn giết bọn vô lại kia ... Y muốn giết cái bọn vô lại làm chuyện độc ác kia!

Cũng chính vì cái con ngựa già đó, đứa bé mười tuổi mười năm sau đã thành ra một trong bốn tay hộ pháp trong Thỉnh Tuyết Lâu: Hoàng Tuyền.

Nhìn cha con hai người đi xa rồi, cỗ xe ngựa bị chặn trước cửa thôn cũng bắt đầu chuyển bánh, một người con gái ngồi trong xe nhìn chuyện xảy ra này giờ, bất giác bật cười lên, thò đầu ra nhìn theo mãi người đang đi xa dần dần khỏi tầm mắt.

Đứa con gái còn chưa đến mười sáu mười bảy tuổi, mặc chiếc áo sa mỏng màu tím, trên gương mặt tuyệt đẹp lộ nét cười thiên chân, vậy mà trong ánh mắt lại đượm nét thu ba quyến rũ chỉ những người đàn bà đã từng trải mới có: “Hi hi, thằng bé thật dễ thương ...”

“Tử Đại, lên đường thôi.” bên cạnh có người đang hối thúc, cô vội vã thụt đầu lại, bà già ngồi một bên không thốt thờ ra, “trẻ nãi thế này, e đến Lạc Dương trời đã tối mịt mất.”

Cô con gái có tên là Tử Đại ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài xe, bất giác thẹn cả mặt ... gió mây vần vũ, biển ảo kịch liệt cả một bên trời, còn ánh tà dương sót lại đó, thì đỏ au au phẳng phất như muốn chảy cả máu ra.

“Hoàng Tuyền, hồi xưa, anh thật là một đứa bé khả ái ...”

Năm tháng thật dài thật dài về sau đó, mỗi ngày, người con gái mặc áo tím vịn vào vai của gã thiếu niên, thở một bên tai y làn hơi thở thật ấm, cười cái nụ cười lười biếng mà quyến rũ của cô, và nhìn thanh đoản kiếm rỉ máu trong tay y.

Mà gã thiếu niên mười tám tuổi mặc áo vàng đó, chỉ khẽ chau cặp lông mày, toàn thần tập trung vào trong chuyện dùng mảnh lụa trắng lau sạch vũ khí trong tay mình. Ánh mắt của y hạ thấp xuống, nhưng dưới

hàng lông mi dài thật dài đó, lại là tròng mắt của một loài động vật đang bò ngo ngoáy, không có tiêu cự, một màu âm đạm đứng đưng nhìn thẳng tới nhất thiết sự vật ở trước mặt.

“Chú bé khả ái ơi, hôm nay lại giết bao nhiêu người rồi ?” Thấy y không trả lời, người con gái mặc áo tím ngược lại bật lên cười, ghé đầu lại, hôn nhẹ lên khóe môi gã thiếu niên, ánh mắt xa vời mà ướt át.

Hoàng Tuyền không trả lời, bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, vung mạnh tay một cái, thanh kiếm cắm ngập xuống đất một bên y tận đến chuôi ... “Tử Mạch, hồi xưa ... có phải là cô không ? Có phải cô bày kế cho Tiêu Ưc Tình không ?!”

Nhìn gương mặt bỗng dưng u uất hần học đó của gã thiếu niên, Tử Mạch ngược lại còn cười khanh khách lên, đem đây về thích thú nhìn nhìn y, ánh mắt có chút gì đó châm chọc, nhưng phảng phất lại có một thứ gì say mê: “Em mà làm gì có được bản lĩnh như vậy ? ... Lúc đó em chỉ bất quá nhận ra được anh, đem chuyện em gặp tám năm trước chiều hôm đó ở trước cửa thôn thuận miệng nói cho Tiêu công tử nghe thế thôi ... hi hi, thu phục được anh lúc đó, hoàn toàn là nhờ vào cổ tay siêu phàm của công tử nhĩ.”

Y lúc đó, là một nhân vật chẳng ai để vào mắt trong đám môn hạ của Thiên Lý hội trong thành Trường An.

Năm năm sau, sau cái buổi hoàng hôn hôm ấy, y nghiêng rằng bỏ ra khỏi cái nhà bần cùng đó của mình, bắt đầu một cuộc đời lang bạt kỳ hồ lưu ly phiêu dạt. Cuối cùng rồi, học được một thân vũ công sinh tồn bảo mệnh Trong đám môn phái mọc đầy ra chốn giang hồ đó, y chọn Thiên Lý hội ... chỉ vì tôn chỉ của cái tổ chức đó là trừ cường bạo cứu giúp kẻ yếu, khuôn phò chính nghĩa.

Trừ cường bạo, giúp kẻ yếu ... vô số những ngày tháng trôi qua, cái tình cảnh con ngựa già chết hồi đó vẫn còn loanh quanh lẫn quẩn trong đầu không đi đâu cả, theo đuổi y từ một đứa bé con nhà nông gia biến thành một thiếu niên lang bạt giang hồ.

Những ngày ở Thiên Lý hội, tuy có bần cùng khô kiệt, nhưng ít nhất y cũng còn bảo tồn được cái mộng trong đầu; cái gã thiếu niên mười lăm tuổi đó, ít nhất còn bảo tồn được một chút hy vọng một chút ấm áp trong thế gian này ... mà làm cho y thật sự rơi vào đáy hoàng tuyền không còn đường trở ra được nữa, lại chính là hôm đó ...

Gã thiếu niên mười lăm tuổi bất cổ nhất thiết, vung thanh kiếm trong tay, dựa vào góc tường đánh nhau như điên như cuồng với đám nhân mã của Thính Tuyệt lâu.

Toàn thân mười mấy chỗ vết thương không ngớt rỉ máu, nhiều lần y đã ngỡ mình sẽ ngã gục xuống. Thế mà vẫn cắn chặt răng, ánh mắt thì lộ vẻ một thứ tuyệt vọng không chịu khuất phục của một con thú đang ở đường cùng ... Cái bọn khốn kiếp ... cái bọn ác ôn muốn tiêu diệt làm cỏ Thiên Lý hội !...

Thình lình, y cảm thấy mình giống như con ngựa già ở dưới sườn núi năm xưa! ... Cho dù đang sắp chết vùng vẫy thật vô vị đó, cũng muốn gào lên một tiếng giã phứt tối hậu trước khi chết !

Cuộc tấn công vào Thiên Lý hội kỳ này cũng đã đến giai đoạn chấm dứt, bao quát một đám người luôn đà chủ của Thiên Lý hội, hoặc bị giết hoặc đầu hàng, đám thủ hạ cũN đã bắt đầu thanh lý chiến trường, thu thập thi thể và máu me trên mặt đất. Do đó, cuộc chiến đang vẫn còn xảy ra ở một góc kia, tự nhiên mà làm cho một vị công tử áo trắng đứng bàng quan một bên phải chú ý.

“Cái thằng bé ngoan cố ...” Nhìn tay kiếm khách thiếu niên bị thủ hạ mình dồn ép vào đường cùng mà vẫn cứ thủ một góc tường chống cự, vị công tử áo trắng khẽ chau mày, nằm trên chiếc ghế phủ nệm ho khẽ, lẩm bẩm vài tiếng như nói với chính mình.

“A, là nó đấy mà ?” người con gái đứng sau lưng vị công tử áo trắng, cũng bị thu hút lại, sau khi nhìn rõ mặt gã thiếu niên rồi, bỗng buộc miệng hô lên một tiếng. Đây là một cô gái chừng đôi mươi mặc áo tím, mặt mày tuyệt đẹp, trong tình cảnh sát phạt như thế, vẫn không thấy cô có điều gì cổ kị, chỉ cười cười cái vẻ trấn định mà yêu kiều.

“Sao, Tử mạch, cô nhận ra thằng bé à ?” Vị công tử áo trắng không ngẩng đầu lên chỉ hỏi một câu, rồi lại ho lên mấy tiếng, tựa hồ bị mùi máu tanh nồng nặc trong chiến trường làm sặc. Còn cô con gái mặc áo tím sau lưng ông ta thì lập tức khom người xuống, nhẹ nhàng đâm vào lưng ông ta, cho đến lúc hơi thở của ông ta hồi phục lại quân bình.

“Tiêu công tử, thằng bé đó, tôi có thấy nó tám năm trước ... cái thằng thật lý thú.” Cúi người xuống đâm vào vai vào lưng vị công tử họ Tiêu, cô con gái có tên là Tử Mạch một mặt ngược mắt lên nhìn trận bao vây chiến đấu cuối cùng đang sắp kết thúc, một mặt nhẩn nha kể lại chuyện hồi xưa ... nhìn gã thiếu niên mình mấy đầy những máu me, ánh mắt cô con gái lại có vẻ như mơ màng hẳn ra.

Quả thật không một chút gì thay đổi ... cái tính tình đó, cái đứa bé thật thiên chân không biết thế nào là phải ...

Không lẽ cái gì có để duy trì chính đạo trên đời này, đều không cách nào tồn tại được sao ?

Trong ánh mắt man dại bị máu làm mờ đi đó, gã thiếu niên mười lăm tuổi là y đây, hình như lại thấy cặp mắt con ngựa già lúc lâm tử hiện về.

A! ... Y bỗng ngẩng đầu lên hét lớn, bỗng nhảy dựng người lên, bắt cổ nhất thiết ôm chặt lấy một tay sát thủ gần y nhất, há miệng ra cắn loạn xạ vào người gã, điên cuồng như một con dã thú, không hề nghĩ gì đến thân thể mình đang lộ đầy trống trải. Thanh kiếm của bao nhiêu người ở đó, nhắm đúng vào sau lưng y đâm nhanh lại.

“Ngừng tay ...” sau lưng vừa mới cảm thấy đau nhói lên vì mũi kiếm đâm lủng qua da thịt, bên tai đã nghe có một câu nói bình thản vọng lại ra lệnh, sau đó, y kinh hãi nhìn vào bao nhiêu thanh kiếm đang ngừng ngang ở đó, ngay cả cái gã bị y cắn cho cũNg buông lỏng tay xuống, không còn tính đến chuyện đẩy cái người đang thoi thóp là y ra.

“Cho thằng bé đó lại đây đi.” Cái giọng nói đó lại truyền qua không gian, đầm đăm, mà lại có cái khí thế khó diễn tả nổi.

Ánh mắt của gã thiếu niên mười lăm tuổi từ bờ vai của địch thủ ngẩng nhìn lên, xuyên qua làn không khí đầy những mùi máu tanh, nhìn tới cái góc bên kia của đình viện, tới vị công tử mặc áo trắng nằm trên cái ghế phủ nệm đặt dưới cây ngô đồng.

Trong cái cảnh máu me lâm ly cả trời đất đó, cái vị trẻ tuổi ngồi dưới cây ngô đồng xanh rì kia lại không có chút gì bụi bặm, chiếc áo mặc trên người trắng tinh như tuyết. Ánh mắt có vẻ như u tịch của y, tuy nhìn gã thiếu niên đang điên cuồng máu me đó, mà không hề có chút gì sát khí, đưa tay xua xua, ra hiệu thuộc hạ thả gã thiếu niên ra.

Y thộn mặt ra một cái, sau đó cắn chặt răng, thuận theo khoảng trống mà thuộc hạ của Thính Tuyết lâu để hở ra, kéo lê thanh kiếm nhắm cái vị công tử áo trắng xem ra hiển nhiên là nhân vật thủ não của đối phương xông lại.

“Lâu chủ ?” nhìn thấy thằng bé cặp mắt đỏ ngầu loạn choạng xông sát lại, một gã thanh niên mặc áo xanh, ánh mắt đầy vẻ sát khí, vẻ mặt đề phòng án kiếm đứng đây ... Y nhận ra được, chính gã thanh niên này lúc này xuất thủ như quỷ mỵ giết sạch mấy tay thân thủ cao cường nhất, phản kháng cũng khịch liệt nhất trong Thanh Lý hội là tam đường chủ và thất đường chủ!

Bây giờ lấy vũ công và sức lực của mình đang có, e rằng gã thanh niên mặc áo xanh đó rút kiếm ra là đã giết chết mình ngay tại chỗ !

“Nhị đệ, chú lùi lại.” Lâu chủ của Thính Tuyết lâu hững hờ giữ gã lại, đối với gã thiếu niên mình đầy máu me gât gât đầu nói: “Lại đây.”

“Ta giết bọn mi ... giết bọn mi cái lũ ác tặc ...” thở hổn hển, y cắn chặt răng rít lên khe khẽ, có điều chẳng còn sức lực, bộ pháp đều đã loạn xạ hồ đồ, cứ kéo lê thanh kiếm, loạn choạng xông lại chỗ vị công tử áo trắng đang ngồi trên ghế phủ nệm. “Khọt khọt ... chú nghỉ ngơi một chút, chúng ta lại đơn đả độc đấu một phen, thế nào ?” Nhìn đứa bé mười lăm tuổi đang thở phì phò nặng nhọc như vậy, Thính Tuyết lâu chủ bỗng mỉm cười, lông mày dài bỗng nhướng lên, trong tích tắc đó, cái vị công tử xem ra tựa một kẻ ôn văn suy nhược, tư sâu trong ánh mắt bỗng lóe lên một tia kiếm quang.

“Hừ ... mi, mi không xem ta là gì cả phải không ?” Thiếu niên phẫn nộ hét lên, vung thanh kiếm trong tay, xông lại gần chủ nhân của Thính Tuyết lâu. Thế nhưng có một thi thể nằm trên mặt đất chặn phải bước chân vốn đã cực kỳ suy nhược của y, y đứng không vững, ngã âm ngay ra giữa mặt đất.

“Thật là đứa bé lý thú ...” nhìn gã thiếu niên ngã ngay ra trước chiếc ghế, ánh mắt của lâu chủ Thính Tuyết lâu lại càng lộ vẻ thú vị, ngay cả cô con gái mặc áo tím là Tử Mạch đứng sau lưng y cũng ôm miệng bật cười lên.

Thính Tuyết lâu chủ khom người xuống, nhắc cái cầm gã thiếu niên, nhìn nhìn gương mặt đầy những máu của y, hững hờ nói: “Nếu ta xem thường chú, ta sẽ chẳng đánh nhau một trận với chú. Khọt khọt, chú cứ ngồi yên đó nghỉ ngơi một chút đi, xem ta làm thế nào thu thập mấy tên đồng bọn còn lại của chú đây.”

Gã thiếu niên mười lăm tuổi là y đó, bị năm sáu thanh kiếm dí sát vào mình, ngồi giữa đám máu me của đồng bạn, nhìn đám người đó đang thanh toán sạch tối hậu mấy tên đồng môn trong Thanh Lý hội. Cái lũ ác đồ này ... Cái lũ ác đồ này! Không lẽ, trên đời này quả thật không có lẽ trời không có công đạo hay sao ?

Chỉ mới chưa được nửa tiếng đồng hồ, y chỉ mới hồi phục lại sơ sơ chút sức lực, đã nhấn nại không nổi, nhảy phóc dậy, nhắc kiếm lên, chỉ tới vị công tử áo trắng ngồi dưới gốc cây ngô đồng, cắn chặt răng, nói từng tiếng một: “Khỏe rồi ... Tiêu Ưc Tình! Lăn ra đây một đánh một với ta đi !”

Máu trên mũi kiếm đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống, máu trên người y cũng không ngớt thấm ra ngoài, thế nhưng trong cái ánh mắt con nít đó, lại hiển lộ vẻ kiên định của chính nghĩa, và thù hận kẻ địch đã tiêu diệt Thiên Lý hội của mình. Y nhìn chăm chăm vào Thính Tuyết lâu chủ ... cái người áo trắng tinh như tuyết kia, tuy chỉ ngồi nhàn nhả ra ở đó, mà toàn thân lại phát ra một thứ khí tức bén nhọn như dao kiếm.

Nhìn gã thiếu niên đang dùng kiếm chỉ vào lâu chủ hét lớn, ánh mắt của bao nhiêu đó thuộc hạ của Thính Tuyết lâu đều lóe lên vẻ kinh hãi.

“Khọt khọt ...” Phảng phất như bị chấn động lên vì tiếng thét đó, Tiêu Ưc Tình lại ho lên một hồi, sau đó rút cuộc chậm chậm đứng dậy, đến dưới tàng cây, nhìn gã thiếu niên, khó mắt y lại đượm một nụ cười: “Chú bị thương nặng như thế, ta có thắng chú cũng không công bình ...”

“Công bình ? Bọn các người cũng biết đến công bình sao ? ! ” Cười nhạt rồi hỏi, y đối với những người vừa một tay hủy diệt đi Thiên Lý hội đó có cái cảm giác cực độ vừa thù địch vừa khinh thị ... Ngay cả cái Thiên Lý hội chuyên thể thiên hành đạo trừ cường bạo cứu kẻ nhược cũng đều bị hủy diệt, còn nói gì đến chuyện công bình !

Chẳng màng đến những điều y vừa nói, Thính Tuyết lâu chủ chỉ tự mình nói tiếp một mình: “Vậy thì như thế này ...”

Lời nói còn chưa dứt, y bỗng thò tay ra, đánh nhẹ vào thân cây ngô đồng bên cạnh mình. Sức lực hình như quá nhẹ, thân cây chẳng thêm ngay cả rung lên một tí gì ... thiếu niên đang tính mở miệng châm chọc, bỗng phát hiện ra tuy thân cây chẳng thấy rung gì, nhưng cành cây trên đọt thì thoáng chốc đã xào xạt cả lên !

“Ta không dùng binh khí, cũng chẳng xuất thủ công kích chú ... toàn bộ bao nhiêu đó lá rơi xuống, chú còn chưa bị bại, coi như là ta thua chú rồi đó.”

Trong tiếng lao xao của hàng trăm hàng ngàn chiếc lá rơi lả tả, Tiêu Ưc Tình bỗng chấp tay sau lưng lạnh lùng nói lên câu đó.

Gã thiếu niên mười lăm tuổi thộn mặt ra một cái, sau đó ánh mắt bỗng sáng rực lên ... Như nếu Thính Tuyết lâu chủ không dùng thanh Tịch Ảnh đao của y, như nếu chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi của mấy chiếc lá rơi, thì bất kể ra sao y cũng sẽ chống cự được tới bao nhiêu đó mà!

Trong đám lá phiêu phiêu lả tả đó, gã thiếu niên thình lình rút kiếm, tấn công lại như điện chớp, bất kể lấy mình xông gần lại, cơ hồ chiêu nào chiêu nấy đều là sát thủ cùng địch thủ chết chung một lượt. Phảng phất như bị bị bức bách ra toàn bộ máu nóng và dũng mãnh, kiếm khí vốn đang nhu nhược không một chút sức lực của gã thiếu niên bỗng hồi phục lại nét hung hãn, tung hoành bay múa, tán nát những chiếc lá đang rơi, biến thành bụi bay lả tả.

Quả thật không hề rút đao, cũng chẳng hề phản kích, chủ nhân của Thính Tuyết lâu chỉ một mạch tránh né, thế nhưng kiếm khí khích liệt của gã thiếu niên đã làm y ho khẽ lên mấy tiếng. Đồng một lúc với thân hình hơi hoãn lại đó, thằng bé liên tiếp đâm mười tám nhát kiếm đều trật ra ngoài đó đã nhảy chồm người lại, người hòa với kiếm như một làn sáng bạc đâm thẳng vào giữa ngực Thính Tuyết lâu chủ, chiêu kiếm cơ hồ như đã xá thân liễu mạng!

“Tốt!” Nhìn thấy khí thế của nhát kiếm đó, Tiêu Ưc Tình bất giác buộc miệng khen lên một tiếng.

Những chiếc lá rơi xuống giữa hai người bị kiếm khí nghiền nát ra thành bột. Khoảng cách vốn đã quá gần rồi, chỉ trong tích tắc, mũi kiếm đã đâm tới giữa ngực Tiêu Ưc Tình, phản ứng của Thính Tuyết lâu chủ cũng nhanh đến kinh hồn, lập tức đưa tay lên đỡ, nhưng mà cũng đã chậm ...

Gã thiếu niên mặc áo vàng bật cười lên, ánh mắt như có lửa tóe ra ... Bởi vì y cảm giác được thanh kiếm của mình đã đâm vào thân thể của đối phương! Tuy Tiêu Ưc Tình có đưa tay lên đỡ rồi, nhưng thanh kiếm của gã thiếu niên đã đi trước một bước xuyên qua giữa kẽ hai ngón tay xuyên vào ngực, đâm vào giữa trái tim y!

Gã thiếu niên mười lăm tuổi đánh một nhát thành công, lập tức tung mình lại, hần học đẩy mạnh mũi kiếm vào giữa ngực đối phương. Tiêu Ưc Tình bị thế xông của y bức cho thoái lui lại, lưng đụng mạnh vào thân cây ngô đồng, lá cây bị chấn động lại rơi xuống lá tả.

Hai người rốt cuộc đã hết xông xáo, gã thiếu niên dùng hết tận sức mình, vừa thở hổn hển vừa nhìn vị công tử áo trắng đang đứng dựa vào thân cây cách đó không tới mấy thước, ánh mắt hiện đầy vẻ phức tạp.

Không khí bỗng dừng đứng sững lại, đệ tử của Thính Tuyết lâu đang đứng chung quanh phát ra tiếng kinh hô ngăn ngừi cấp bách, sau đó lập tức dần lại, không ai nói năng gì. Nhị lâu chủ Cao Sở Phi đứng một bên lạnh lùng nhìn quanh toàn trường, nhưng cũng chẳng biết tại sao, bàn tay đang nắm cán kiếm, vẫn còn chưa chịu rút ra.

Gương mặt Tử Mạch trắng nhợt, nhưng cô vẫn còn rảnh trấn tĩnh, nhìn tới cây ngô đồng.

Máu từ kẽ ngón tay của Tiêu Ưc Tình từ từ rỉ ra, chảy tong tong từ những ngón tay trắng trẻo xanh xao xuống đất. Kiếm đã đâm vào ngực y quá nửa ... chỉ e đã xuyên thấu thân hình mỏng manh của y, đâm vào thân cây phía sau lưng y rồi ?

“Đã nói là không được xem thường ta ! ... Mi, mi thua rồi.” Nhát kiếm đó cơ hồ đã làm gã dùng hết toàn lực trong người, gã thiếu niên vừa nói vừa thở, rồi sau đó, không biết tại sao, trừ chuyện đang khoái chí ra, nhìn thấy thanh kiếm của mình đang đâm vào chủ nhân của Thính Tuyết lâu kia, trong lòng bất giác cảm thấy mất mát không biết sao mà nói.

“A ... thật vậy sao ?” Tiêu Ưc Tình cúi đầu nhìn nhìn lưỡi kiếm bén nhọn giữa kẽ tay mình, rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn nhìn mấy lá cây trong không trung sắp rơi xuống hết dưới đất, rồi bỗng cười nhẹ lên một tiếng. Gã thiếu niên kinh hãi không sao kể xiết, bởi vì gã bỗng nhận ra được giọng nói của đối phương nghe chẳng có tí gì ra vẻ bị thụ thương !

Gã thoái lui như điện, rồi rút kiếm lại. Nhưng hình như lưỡi kiếm giữa kẽ ngón tay của đối phương đã mọc rễ vậy, dùng sức kéo lại, mà chẳng nhúc nhích một tí nào ! Gã thiếu niên biến sắc mặt, dùng hết tận toàn lực, vậy mà vẫn không rút kiếm lại được. Gã chẳng kịp suy nghĩ kỹ càng, vội vàng thả tay ra, bỏ kiếm nhảy lùi lại.

Chính ngay khoảnh tích tắc đó, thanh kiếm rút lên một tiếng búng ngược lại, lập tức đụng trúng vào huyết đạo lớn trên vai gã !

Tiêu Ưc Tình đứng thẳng người dậy, nhìn nhìn gã thiếu niên đang đứng sững người ra kia, bỗng bật cười một tiếng, thò tay ra dùng một bàn tay vớt một cái, vớt lấy một lá cây cuối cùng đang rơi từ từ giữa không trung xuống: “Đúng lúc đấy, phải không ?” Gã thiếu niên nhìn vẻ mặt thản nhiên như không có gì của y, gương mặt biểu lộ vẻ không thể tin tưởng được: “Chuyện gì, chuyện gì vậy ? ... Rõ ràng là ta đã đâm trúng người !”

Vị công tử mặc áo trắng hững hờ gật gật đầu, biểu lộ vẻ tán đồng: “Đúng vậy, nhát kiếm đó của chú quá nhanh ... đích xác là đã đâm trúng ta, tuy vậy nó chỉ đâm vào có một phân.” Y ngẩng nhẹ tay lên, lật ngược bàn tay lại ... “tinh tinh tinh”. Tiếng kim thuộc đụng nhau loảng xoảng, mười mấy mảnh kiếm nhỏ trong lòng bàn tay y đang rơi lá tả xuống đất. Mảnh nào mảnh đó đều không dài hơn quá một phân.

Thì ra, nửa thanh kiếm đó, trong quá trình y lùi lại thật nhanh, đã bị ngón tay của y kẹp lại bẻ gãy ra thành từng mảnh nhỏ ! Tuy thân kiếm đâm vào trong người quá nửa, thật ra thì phần đâm vào, cũng chỉ sâu đâu khoảng một phân thể thôi !

Gã thiếu niên mười lăm tuổi bỗng sững người ra, nhìn như si như dại vào vị công tử mặc áo trắng trước mặt mình, nhìn nhìn cái vị công tử văn vẻ bạc nhược thanh tú đó, nhìn nhìn nửa thanh kiếm còn đang kẹp giữa kẽ ngón tay trắng trẻo.

Vũ công của người đang đứng trước mặt mình, cao đến mức ngay cả gã tưởng tượng còn chưa tưởng tượng tới ... Y là hạng người như thế nào bây giờ !

Biết bao nhiêu năm sau rồi, hộ pháp của Thính Tuyết lâu đã đổi tên lại thành Mạc Tuyền, vũ công đã không còn như năm xưa, thế mà, lúc nhớ lại cái hôm nào xa xôi lâu chủ đã xuất thủ đó, tuy gã không còn bị chấn động kinh hãi, nhưng vẫn còn không ngớt chặc lưỡi.

Nhìn nét mặt kinh hãi của gã thiếu niên, Tiêu Ưc Tình bật cười lên một tiếng ra chiều mệt mỏi, thò ngón tay ra cách không búng nhẹ một cái, giải khai huyết đạo cho gã thiếu niên, rồi quay lại chỗ cái ghế dựa để dưới cây ngô đồng.

Lúc đi ngang qua một bên nhị lâu chủ Cao Sở Phi, y ngừng lại một chút, nhẹ nhàng phân phó một câu gì đó, Cao Sở Phi ánh mắt biến dạng, hình như có chút gì không hiểu, rồi sau đó gã lập tức gật đầu, đi ra khỏi nơi đó.

“Lâu chủ ! Ông không sao cả, quá, quá tốt ...” cô gái mặc áo tím bấy giờ mới thở ra một hơi dài, vội vã bước lại, móc khăn tay ra bao lại vết thương nhẹ trước ngực cho y, có điều bởi vì cô khẩn trương quá độ, ngón tay vẫn còn run rẩy không ngớt. Vị công tử trẻ tuổi mặc áo trắng nhìn Tử Mạch một cái, chỉ nói một câu: “Chắc khỏi cần.”

Huyết đạo trên người gã thiếu niên đã được giải khai, có điều này giờ bị đối phương làm cho chấn động kinh hồn một trận, làm cho gã vẫn còn đứng sững một chỗ không động đậy. Tiêu Ưc Tình cái chiêu búng tay cuối cùng cách không giải huyết cho gã, máu trên đầu ngón tay rớt lên một bên má.

Gã thiếu niên đứng ngơ ngơ, nhìn nhìn đám địch thủ cao cường của Thính Tuyết lâu dày đặc chung quanh, nhìn nhìn người thanh niên áo trắng ngồi chính giữa, bỗng dưng thè lưỡi ra liếm vết máu dính bên má, ánh mắt nhìn quanh toàn trường một thoáng, lập tức quyết đoán một chuyện, nhắm chỗ trống không có người, dùng hết tận toàn lực co giò chạy tới !

Cho dù vị Tiêu lâu chủ kia có cao cường đến đâu, y chẳng phải là chính nghĩa ! Chính y là kẻ đã tiêu diệt Thiên Lý hội !

Gã nhất định tuyệt đối không cúi đầu trước một kẻ cường quyền bất nghĩa được !

Phán đoán của gã vô cùng chính xác, cái vòng bao vây chung quanh chặt chẽ đó, chỉ có một chỗ đó là không có bao nhiêu người cản trở.

Gã dùng hết sức còn thừa lại của mình, xông một hơi ra khỏi đó.

Sau đó, cũng chẳng nhớ mình đã dùng giọng nói ra sao để phản ứng với nhất thiết mọi chuyện không sao tưởng tượng được trước mắt ... ký ức trong khoảng thời gian đó chỉ còn là một màn trắng xóa mờ mịt.

Lúc vị lâu chủ áo trắng đẩy cửa mật thất đi vào, chỉ thấy đứa bé mười lăm tuổi đó đó như bị sét đánh vậy, ánh mắt si si vô hồn nhìn ra phía trước, trong tay đang nắm lấy một nắm đồ đã cướp giật chất đầy trong phòng, ngồi ngây ra trên mặt đất, thậm chí đối với tiếng khóc ai oán của cô bé đang bị trói một góc bên cạnh cũng chẳng có tí gì phản ứng.

Tiêu Ưc Tình đẩy vào chốt cơ quan, từ từ bước vào phòng, nhìn nhìn cái phòng chất đầy những đồ tang chứng, rồi cúi đầu nhìn nhìn gã thiếu niên đang ngồi bẹp ra trên mặt đất, hình như bị không khí u muộn trong phòng làm cho y ho khẽ lên một tiếng.

Gã thiếu niên nhìn dính xuống đất, không chút động đậy, ánh mắt một màu xám xịt ảm đạm, tán loạn lạc thần nhìn mọi thứ trước mặt mình.

Thính Tuyết lâu chủ thở ra, giọng nói đầy một thứ cảm tình cực kỳ phức tạp, sau đó y dừng bước lại trước mặt gã thiếu niên, cúi đầu xuống, đưa tay ra cho gã thiếu niên: “Đứng dậy thôi.”

Khi nghe đến giọng nói đó, gã thiếu niên tựa hồ như có phản ứng, nhưng vẫn còn chậm chạp, gã ngơ ngác ngẩng đầu lên, ánh mắt ngừng lại chỗ gương mặt vị công tử áo trắng, rồi sau đó từ từ ngừng tụ lại, ổn định lại.

“Đứng dậy.” Bàn tay của Tiêu Ưc Tình đưa ra, dừng lại trước mặt gã, “Cho dù đối diện thứ gì không muốn nhìn trước mặt mình, cũng phải đứng dậy nhìn thẳng vào nó ...”

Ánh mắt từ từ trong suốt lại, cặp mắt của đối phương lãnh đạm phiêu hốt như vậy, phẳng phất như đâm xuyên qua mọi thứ, nhưng lại đượm đầy vẻ ảm áp bao dung. Hình như là chịu không nổi ánh mắt xuyên thấu mọi thứ như vậy, đứa bé trước giờ vốn vẫn ngoan cố bướng bỉnh bỗng ngoay đầu qua một bên, rồi chợt òa lên khóc ròng.

“A ! a a a a” tiếng khóc không thành ý nghĩa từ trong cổ họng của đứa bé mười lăm tuổi òa ra khích liệt, ngồi dưới chân của kẻ địch, gã chẳng còn hơi sức đâu duy trì lấy tôn nghiêm, chỉ lấy đầu đụng mạnh mãi xuống đất, đụng vỡ mấy thứ đồ tang vật do Thiên Lý hội đã lén lút cướp giật đem về, nghiêng rằng âm thầm mắng chửi cái Thiên Lý hội mà mình mới đó không lâu còn đổ máu phần khởi chiến đấu, bây giờ thì chán ghét đến mức độ cơ hồ như điên cuồng. Ánh mắt trong suốt của gã thiếu niên, tràn đầy một màn âm ảm, che lấp hết những gì trước mặt.

“Đáng chết ... đáng chết thật ! Ta giết hết chúng mày, giết hết bọn lưu manh chúng mày ! ...” Nghiến răng nguyên rũa, xé nát những gì trong tay, gã lẩm bẩm hàm hồ gì đó không rõ, nỗi hận cũng cùng một thứ, bây giờ trong khoảnh khắc đã chuyển sang bọn đồng môn trong hội mà lúc này mình đã liều chết bảo vệ.

Nói rồi nói, tiếng nói nghẹn ngào nước trong tiếng khóc nức nở. Tuy đã qua biết bao nhiêu năm rồi, tâm tình của gã bấy giờ vẫn còn như năm đó thấy con ngựa già bị chết thảm thiết vậy !

“Chú thật tình muốn gì ? Chính nghĩa ? Công lý ? Bảo vệ kẻ yếu ?”

Bỗng dưng, một giọng nói phía trên đầu chậm chậm truyền lại, không nhanh không chậm, phẳng phất như có một lực lượng xuyên thấu qua, xuyên thấu qua tâm tư đang phiền loạn điên cuồng của gã, thấm sâu mãi vào tận trong lòng gã một đứa bé mười lăm tuổi.

“Thế nhưng, bất kể chú muốn bảo vệ thứ gì, chú phải cần một lực lượng ... tự mình không có đủ lực lượng, mà đi đem hy vọng ký thác vào kẻ khác, muốn nhờ đến tay kẻ khác, không khỏi sẽ bị thất vọng.”

“Lực lượng phải cần lực lượng để kiểm ra, mà chú gì chẳng có gì cả ... vì vậy chú chẳng bảo vệ được gì cả. Không những vậy, trên đời này trừ trắng và đen ra, còn có một loại thứ ba khác, thậm chí còn hơn cả trăm cả ngàn loại màu sắc, tương lai chú sẽ hiểu ra.”

“Chẳng qua, một kẻ hôm nay chỉ thấy có trắng và đen như chú, đối với ta mà nói, ngược lại lại là một nhân tài hiếm có” Cái giọng đượm đầy vẻ lạnh lẽo đó đang hững hờ nói, như không có gì mà bèn nhon cất dứt cả xương thịt.

Gã nằm phục xuống đất, tiếng khóc nức nở đang dần dần nhỏ đi, ngón tay dùng sức bám chặt xuống mặt đất, cứ bấu cứng càng lúc càng sâu vào trong đất, móng tay bị bấu gãy, đầu ngón tay ứa máu ra. Thế nhưng, ánh mắt của gã thiếu niên đang từ từ sáng lên như điện.

“Đứng dậy thôi.”

Nhìn thấy gã thiếu niên dần dần đã hết cử chỉ như điên cuồng, Thính Tuyết lâu chủ bèn nói thêm lần nữa. Bàn tay của y này giờ vẫn đang thông ra trước, lòng bàn tay đưa lên trên, ngừng lại trước mặt gã thiếu niên, hình như đang kêu gọi gì đó.

Gã thiếu niên hít vào một hơi thở dài, ngẩng đầu lên, nhưng chẳng còn dám nhìn thẳng vào mắt người đang đứng đối diện mình.

Ánh mắt của đứa bé đó vô cùng yếu ớt mà suy bại, vô lực và ảm đạm, nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay trắng trẻo xanh xao thuần dài đó ... cổ tay rất nhỏ, ngón tay thuần dài, trên cổ tay còn buộc một cái khăn tay màu xanh nhạt, xem ra hoàn toàn giống hệt bàn tay của một thư sinh.

Cái lúc bàn tay của họ nắm chặt lại với nhau, gã thiếu niên biết rằng, gã đã đưa hết những gì gã có cho Thính Tuyết lâu và cái nhân vật truyền kỳ vũ lâm này.

“Tôi muốn đi giết hết bọn dư đảng Thiên Lý hội !”

Vừa đứng dậy, câu đầu tiên mà gã thiếu niên nói chính là vậy, một câu nói đượm đầy hận thù và tanh máu. Đối với những thứ không bao lâu trước đó gã đã liều mạng mình ra bảo vệ, bây giờ giọng điệu của gã lại lạnh lùng bạo tàn không xiết tả: “Phụ cận còn có một con đường bí đạo, không chừng còn có một đám Thiên Lý hội đang chạy trốn về đó ... Tôi đem ông lại.”

Tiêu Ưc Tình nhìn gã một cái, phảng phất như bị không khí trong phòng làm cho ngạt thở, lại ho lên mấy tiếng.

Mùa thu, Thính Tuyết lâu lại có thêm một người gã thiếu niên, tên là Hoàng Tuyền, u uất và trầm mặc.

Năm đó, Tử Mạch gia nhập Thính Tuyết Lâu đã được một năm. Bích Lạc, Hồng Trần vẫn còn chưa biết đang ở đâu.

Năm đó, cách lúc một nhân vật linh hồn khác trong Thính Tuyết lâu là Thư Tĩnh Dung xuất hiện, còn đến một năm ba tháng.

Bánh xe định mệnh đang từ từ chuyển động, trăng sao biến ảo, cho lối đi định mệnh của bao nhiêu kẻ, trùng trùng điệp điệp lại ở đó.

Nơi đó, có ba chữ Thính Tuyết Lâu làm tên.

3. Tử Mạch

Mà người hiểu biết mọi chuyện đó như đang cúi đầu đọc những đường chỉ tay trong lòng bàn tay mình, chính là kẻ trong bốn vị hộ pháp của Thính Tuyết Lâu phụ trách về tình báo tin tức, Tử Mạch.

Tên thật của cô vốn là Tử Đại, một cái tên nồng đậm u uất khiến cho người ta mê mệt.

Đấy chẳng phải là cái tên của con gái nhà lành. Phụ thân đã nói.

Thế nhưng, ông ta vẫn chiếu theo ý nguyện của bà vợ đặt tên đó cho cô. Mẹ của cô chết cái đêm sinh ra cô, phụ thân của cô cả đời thanh cao kiết ngạo, chẳng bao giờ nghe ý kiến của ai lọt vào tai, thế nhưng chung quy cũng nghe theo bà vợ một lần.

Bảy tuổi, phụ thân cô lại bị biếm đi xa, ôm cô trong lòng đi tán bộ ngoài vườn hoa ở ngụ sở chỗ Hồ Châu. Gió mùa hè từ biển thổi mạnh vào, bên ngoài là khu đất hoang mênh mông, cho dù đây là một vườn hoa phía sau chỗ nha huyện, cũng vẫn là một cảnh tượng thật thê lương. Có một giàn tường vi bởi vì chưa được kịp thời chống lên, bị gió mạnh thổi cho ngã ập xuống, cành lá bị gãy nát ra cả mặt đất. Cành lá gãy nát, và cánh hoa tả lơi, sau trận mưa gió lớn, phát ra một thứ hương thơm dịu dịu trong không khí.

Phụ thân không có chuyện gì làm, bèn chỉ đám tường vi, muốn con gái theo cảnh sắc đó làm cho ông hai câu thơ.

Chớp mắt mấy cái, cô buột miệng đọc ra một câu: “Kinh thời vị giá khước, tâm tư loạn tung hoành.” (Chưa kịp được chống đỡ, tâm tư loạn ngang dọc cả lên)

Thế nhưng phụ thân cô ngay lúc đó bỗng biến sắc, nghiêm khắc nhìn vào cô, nhìn cho đến khi đứa bé sợ quá thu mất nụ cười, ngơ ngơ nhìn phụ thân, không biết mình bị sai chỗ nào.

“Mới có chút xú, đã làm thơ như vậy ... chắc chắn là đồ đàn bà mất nét!”

Cô mới có bảy tuổi còn chưa hiểu gì, mất nét là sao. Cô cũng chẳng hiểu, tại sao mình theo đúng cảnh vật trước mắt, nói thực tình như vậy lại làm con người thanh cao nghiêm khắc như phụ thân phải giận dữ đến như vậy, và cũng từ đó chẳng còn cưng cô như lúc trước đây.

Cho mãi đến năm mười sáu tuổi, khi cái tên Tử Đại đã thành ra chiêu bài mà ai nấy ở lầu phong nguyệt thành Lạc Dương đều đổ xô lại, khi mỗi lần tiệc tùng ca hát tan rồi, cô còn đang say vừa mới tỉnh, cô mới

hiểu ra rằng, phụ thân cô đã dự đoán sẵn cho cô một cuộc sống đau đó rồi. Thế nhưng, bất kể cả đời phụ thân cô can gián cho lắm không được ai nghe, câu nói đầy của ông ta, lại bị ông trời trên cao ứng nghiệm cho.

Phụ thân suốt đời kiệt ngạo chính trực, do đó con đường hoạn quan không được thuận lợi, lúc nào cũng u uất trong người. Chỉ có đoạn thời gian phấn đấu chút chút, là khi được chiêu từ Triều Châu về lại kinh thành Lạc Dương, ở lễ bộ đợi ngày bổ khuyết nhậm chức.

Đương thời, lễ bộ thị lang là Tạ Lợi Châu, mấy lần nhắc nhở khéo phụ thân muốn được lễ lộc mỡ màng, kinh doanh làm này làm kia chẳng thể nào thiếu được ... thế nhưng phụ thân không hiểu nhân tình thế thái, chẳng lần la lại chỗ huyện môn lễ bộ, chỉ cứ đợi lì ra đó chờ mấy vị đại nhân mở lòng ân hạ lệnh xuống.

Lạc Dương gạo nước mắc mỗ, đời sống không dễ dàng gì, cha con sống nương tựa vào nhau, thanh cao khổ cực nhưng an nhàn, ngày qua ngày lại cũng yên ổn. Mẹ chết rồi phụ thân đến đó vẫn không chịu tục huyền, có rất nhiều chuyện, phụ thân rất bướng bỉnh ... sau này cô phát hiện ra, cái tính khí đó, hình như cô kế thừa không sai đi đâu lắm.

Trước giờ cô vốn là con gái con nhà lương thiện, tuy không lựa là trên người, nhưng cũng kín cổng cao tường, cầm kỳ thư họa không thứ nào là không am tường, cũNg như các cô con gái nhà lành khá giả trên đời này, ngồi chờ cha mẹ an bày cho mệnh vận của mình mai sau.

Lúc đó cô đã được mười sáu tuổi, đã hiểu rõ hai chữ mất nét từ miệng của phụ thân, đối với đàn bà con gái mà nói, là tội tình nghiêm trọng đến mức độ nào, thế nhưng, cô là kẻ tính tình điềm đạm mắc cỡ, giữ mình nghiêm cẩn, hai chữ đó xa lắc xa lơ chẳng dính gì đến cô.

Nhà cô mượn nguyên một khu nhỏ, một mình một nhà, mặt nhìn ra đại lộ Châu Tước thành Lạc Dương.

Cùng trên một con đường, còn có một tòa biệt viện lớn, lầu đài cao to và người canh gác nghiêm ngặt, hàng ngày ra vào toàn là những nhân vật mặt mày khí độ, trên người binh khí lạnh lẽo sáng ngời lóe cả mắt.

Phụ thân từng chau cặp lông mày nói: “Bọn đó, đều là kẻ loạn tặc dùng vũ lực để làm điều cấm kỵ ... chỉ tức triều đình hiện nay hỗn loạn, quan phủ bạc nhược, mới để cho bọn giang hồ hào sĩ chạy ra làm náo thế gian.”

Dùng vũ lực làm chuyện cấm kỵ. Cô đã thấy muốn hải hùng cả lên.

Bởi vì trong nhà thanh bần, không mượn được kẻ sai bảo, cô thường phải hay thò đầu ra đường, thậm chí không thể nào không đi ngang qua cánh cổng cao lớn đó mỗi ngày. Mỗi lần đi qua cánh cửa đó, cô đều cúi đầu xuống, chỉ e mấy tay giang hồ hào sĩ đó sẽ làm chuyện gì bại hoại. Thế nhưng, chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Cho mãi đến khi cô đụng phải y ở chỗ đó.

Mãi thật lâu đến sau này nhớ lại, cho dù hôm đó mệnh vận chuyển biến qua nẻo đường khác, xem ra hôm đó cũng chỉ là một ngày bình thường như những ngày khác.

Vừa mới đổ một trận tuyết đầu tiên của mùa đông, bên ngoài những giọt nước đã biến thành băng đá. Thế nhưng, cô vẫn không thể không dậy sớm, tới cái giếng cũ dưới gốc cây dâu đầu đường để lấy nước.

Vội vàng rửa ráy một hồi, lấy cây thoa đồng buộc sơ sơ lại đầu tóc, cô xách thùng nước đi trên con đường lạnh băng băng.

Trời chỉ vừa mới sáng, đại lộ Châu Tước còn đang mờ mờ chưa có ai qua lại. Đây cũNg vì cô muốn tránh chuyện phải lộ mặt ra đường, mới chọn thời điểm ra khỏi nhà. Ngón tay buốt giá muốn mất đi hết cả tri giác, cô đi loạng choạng, ráng sức xách cái thùng đầy những nước.

Đi qua cánh cổng lớn, cô cứ chiếu lệ cúi đầu vội vã bước qua. Thành linh, con đường trống không im lặng đó, bỗng dưng có tiếng vó ngựa dồn dập như sấm ào lại, đem theo gió tuyết lạnh băng, trong chớp mắt đã tới bên tai !

Cô giật mình kinh hoảng, đến lúc ngẩng đầu lên thấy đám người ngựa chạy lại, đang tính chạy trốn, nhưng từ nhỏ đã bị bó chân đi đứng không được thuận tiện, một chân đạp trên mặt đường trơn ướt, thân hình bèn

trượt đi một cái.

Như nếu cô té đi một cái, còn kẻ đó chỉ tung ngựa chạy qua, thì, giữa bọn họ cũNg chỉ có dư thêm một đám tuyết đang tung tóe, chẳng có gì khác hơn, lại càng chẳng có cái cô con gái mất nét tên là Tử Mạch; thế nhưng, cô không hề bị té, thậm chí ngay cả nước trong thùng cũng chẳng có giọt nào rớt ra.

Ngựa thì bị giữ đứng sững lại, người trên ngựa thì đang phi thân hạ xuống, thò tay ra đỡ lấy vai cô, giữ vững lại thân hình đang muốn ngã xuống, bên tai nghe có người nói giọng ấm áp: “Đừng phải cô nương rồi, thật là có lỗi.”

Cô ngược mắt lên, bèn thấy gương mặt thanh tú của một vị công tử trẻ tuổi, đang ánh lên giữa một màn tuyết đang bay khắp cả trời, lại càng hiển lộ vẻ trắng trẻo xanh xao không một chút huyết sắc, chỉ có ánh mắt đó còn có rục lên chút sinh cơ, trong vẻ mê ly còn có đượm chút gì ấm áp, mà lại sâu thẳm thẳm ... thẳm thẳm đến thế, phẳng phất như nhìn đến ai, người ta chẳng thấy được nội tâm của y, ngược lại còn muốn trượt chân vào trong đó.

Cô chỉ có kinh ngạc bao nhiêu đó, vị công tử trẻ tuổi đã buông tay ra khỏi vai của cô, còn tay kia thì nắm lấy thùng nước đưa về lại tay cô, khẽ gật đầu một cái, rồi quay đầu đi tiếp. Theo cùng với y còn có ba người kỵ sĩ nữa, y phục một màu đen tuyền, nhìn qua nhìn lại khí thế oai vệ, không giống như vị công tử đó văn vẻ bạc nhược.

Một hàng bốn người đạp tuyết đi vào trong cánh cửa lớn, mấy người thủ vệ thấy người đi đầu, bèn quỳ ngay ra cả đám, cung kính gọi: “Bái kiến tiểu lâu chủ !”

Còn vị công tử trẻ tuổi kia thì chỉ khẽ gật đầu, để cho người ta quỳ lạy, chân không dừng bước, đi một hơi vào sâu trong sân, gió tuyết hai bên người y đang bay lượn, thân hình của y tuy đơn bạc vậy, nhưng người trẻ tuổi này tựa hồ như có một khí thế thật khó tả làm sao đó.

Thì ra y chính là thiếu chủ nhân của cái bang hội thần bí phía sau cánh cổng lớn đó ... Tử Đại cầm thùng nước, đứng si ngốc ra giữa một trời tuyết ngấm ngấm. Đây chính là cái đám loạn đảng dùng vũ lực làm chuyện bị cấm kỵ đó ? Chẳng giống ... bất kể muốn nói thế nào, đều chẳng giống đâu ... Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên cô bắt đầu hoài nghi lời nói của phụ thân.

Hôm đó, một cô bé xinh đẹp mặc áo tím đứng ngăn người ra giữa đại lộ Châu Tước phồn hoa nhất của thành Lạc Dương, đứng cho tới khi nước trong thùng đóng thành băng. Người bắt đầu càng lúc càng nhiều, ai ai cũng nhìn cô kinh dị, trong đó còn có mấy gã công tử bột vậy quanh đứng xem, cười hi hi ha ha tán tụng cô mỹ miều ... cô không thể nào không rời khỏi nơi đó.

Trước khi đi, cô ráng lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn vào tấm bảng treo trên cánh cổng một cái, bèn thấy rõ ràng ba chữ: Thính Tuyết Lâu.

Rồi sau đó, đời sống hình như cũng chẳng có gì khác lạ. Có điều mỗi lần cô đi qua cánh cổng lớn đó, cô chẳng còn vội vã cúi đầu đi qua cho xong, ngược lại cô cố ý chậm bước lại, đuôi mắt liếc vào trong nhà, phẳng phất như kỳ vọng điều gì đó.

Cô bỗng dưng cũng quan tâm đến những chuyện này chuyện kia của Thính Tuyết Lâu. Do đó cô mới biết, trên đời này có thứ người ta gọi là “vũ lâm”, từ lần xóm mấy đứa nhỏ mấy bà thím bên cạnh, cô mới nghe, Thính Tuyết Lâu lai lịch không phải tầm thường, không những vậy, thủ hạ toàn là những tay liều mạng suốt ngày múa đao lộng kiếm, thường nhật tuy không ở trong phạm vi thành Lạc Dương làm chuyện gì không phải, nhưng ai ai cũng đối với bọn họ vừa kính lại vừa sợ.

Có gì mà phải sợ nhĩ ? Y xem ra cũng là một người tốt đấy thôi. Cô nghĩ, tưởng tượng đến ánh mắt mê ly mà ấm áp của vị công tử đó, khoe miệng lộ ra một nụ cười thẹn thùng.

Có khi, cũng thấy y ở trước cổng Thính Tuyết lâu, nhưng y thì đa phần chẳng lưu ý gì lắm đến ánh mắt tránh tránh né né của cô. Có lúc cũng thấy đó, tựa hồ cũng nhớ ra cô, nhưng chỉ khẽ gật đầu, cười cười, chẳng làm gì cả, cũNg chẳng nhiệt tình, chỉ cười nhẹ, làm người ta chẳng biết đâu là đâu.

Cô bé mười sáu tuổi lần đầu tiên đã biết mùi vị thế nào là tâm tư phiền loạn ... thế nhưng, cô cũng biết, làm con gái một nhà quan hoạn, phụ thân cô vô luận thế nào cũng không để con mình có liên hệ gì đến bọn giang hồ nhân sĩ ấy. Có lúc, cô nghĩ hoài muốn tuyệt vọng, bèn hần học nghĩ thầm: Không phải bên ấy là

một bọn giang hồ, giết người đốt nhà không thèm nhường cả lông mày sao ? Nếu phụ thân thật tình không chịu, y đem đồng bọn mấy người qua xông vào nhà, giành cô đem đi thôi ! Nếu như mà là y, y thật tình lại xông xáo cướp người ... mình sẽ chẳng phản kháng đâu ... a, nhiều lắm lắm y vài câu cũng xong thôi.

Một cô thiếu nữ ngồi đó mà nghĩ này nghĩ kia, mặt mày lại từ từ đỏ hồng lên.

Tử Đại phảng phất chỉ qua một đêm đã trưởng thành, đã bắt đầu nhìn lại y phục đang mặc, cũng bắt đầu học vẽ một chút xiu lên mặt, hy vọng mình xinh đẹp lên được tý nào. Dần dần rồi, mỗi lần cô đi ngoài đường đã có không ít ánh mắt trông theo. Thật ra, trong lòng cô đang hy vọng ... chỉ làm sao cho cái người ấy có thể chú ý đến mình thế thôi.

Lệnh ái càng lúc càng xinh đẹp ra. Bao nhiêu người gặp cô đều nói vậy, người lại cầu thân nhà cô càng lúc càng nhộn nhịp. Thế nhưng phụ thân lại chau mày làm như phát giác ra chuyện gì vậy.

Con gái mình xinh đẹp, thường thường là đầu giây mối nhợ cho cái họa vào nhà. Phụ thân lạnh lùng nói một câu.

Câu nói ấy cũng trở thành sự thật.

Thanh cao như phụ thân, cự tuyệt hết bao nhiêu đó lời cầu thân của những nhà có quyền có thế ... bởi vì không muốn cho con mình đi làm thiếp. Lúc đó, cô mừng thầm cho cha mình tính tình kiêu ngạo bất khuất thật là hay, tiếp tục mơ màng say sưa trong giấc mộng chốn giang hồ đó, cho dù thoáng thấy cái vị công tử áo trắng đó ở tít đằng xa, cũng đã làm cô ngồi si mê mấy ngày trời.

Thế nhưng, cái người ấy cũng chỉ lạt lạt, gương mặt thì càng ngày càng có cái vẻ tiêu tụy ... nghe người ta nói, đấy là vì phụ thân của y mắc phải bệnh tình trầm trọng. Do đó, cô bèn bắt đầu ngày nào cũng đứng trước tượng Quan Âm khấn cầu cho cái vị lão nhân chưa từng thấy mặt kia được khỏi bệnh.

Cô chỉ để hết lòng mình vào người đó, chẳng còn tý gì khác cho một ai.

Mãi cho đến hôm đó, qua sai đập phá cửa vào nhà, lấy giấy lòi tới khóa tay phụ thân dẫn đi, cô mới bừng tỉnh lại, biết ra đại họa đã giáng xuống đầu nhà mình.

Cha tôi phạm tội gì ? Các người vì lý do gì bắt ông ấy ?

Lão ta nhiệm chức ở Triều Châu, tham ô vàng bạc trong ngân sách nhà nước ! Bây giờ có người tố cáo, phải bắt lão ta ra hình bộ thẩm vấn !

Oan uổng ... Cha tôi cả đời thanh bạch, nhất định chẳng làm chuyện như vậy !

Cô níu tay áo của quan sai nài nỉ cầu xin, nhưng lại bị kéo tuột ra khỏi cửa, loạng choạng té ra trước mặt đường. Bà con lối xóm thường ngày ở trong khe cửa nhìn ra, nhưng chẳng có ai dám lại. Cô chẳng màng tới thể diện, bật khóc òa lên.

Một hồi thật lâu, bỗngưng có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại gần, rồi ngừng đó. Cô cũng chẳng ngẩng đầu, rồi lại nghe bên tai có người đang hỏi giọng điềm tĩnh: “Chuyện gì vậy ?”

Lại là cái giọng nói mà mình đã ngày đêm tưởng nhớ ... Tử Đại bỗngưng co cứng người lại, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên, chỉ e mình mà ngẩng đầu, khuôn mặt sẫm thẫm nhòa những nước mắt thế này sẽ bị người ấy nhìn phải. Cô chỉ cúi gằm đầu, khóc thút thít, cũng chẳng lên tiếng.

“Đứng dậy thôi.” Thấy cô không chịu trả lời, người ấy nói, nhẹ nhàng cô đứng dậy ... quả thật là dân giang hồ, cũng chẳng biết đến quy cũ nam nữ thọ thọ bất thân.

Cô thuận thế đứng dậy, ấp úng, cúi đầu, mặt mày đỏ bừng lên, đang tính nói gì đó, bỗng nghe lại có tiếng vó ngựa khác đang dồn dập ủa lại, người ngồi trên ngựa đang gấp rút hô lên liên tiếp mấy tiếng: “Thiếu lâu chủ ! Thiếu lâu chủ ! Mau mau về nhà, lão gia không xong rồi ! ...”

Bàn tay đó bỗng run lên một cái, trái tim của cô cũng co rút lại một cái, đưa mắt nhìn lên thì người ấy đã ngoảnh đầu về hướng Thính Tuyết lâu, có điều ánh mắt vẫn còn rất bình tĩnh, trách người mới lại: “Giang Lăng, sao mà đi nói bệnh tình lâu chủ ngoài đường ngoài xá !”

Ngu=ời mới lại phi thân xuống ngựa, quỳ xuống đất thỉnh tội, có điều mặt mày đầy vẻ lo lắng gấp rút. Công tử áo trắng buông cô ra, quay lại tung thân lên mình ngựa, buông cương, chẳng quay đầu cứ thế mà chạy đi mất.

Một mình cô đứng giữa đường, nhìn y đang đuổi ngựa đi tít bụi mù, nhìn ánh mắt hàng xóm đang núp trong nhà nhìn lên ra qua khe song. Nghĩ bụng, y rút cuộc cũng chỉ là kẻ qua đường, tình cờ đỡ cô một tay thế thôi. Thế giới của y, cô hoàn toàn không hề hiểu tới; còn nỗi khổ của một người bình phàm như cô, cũng chẳng để cho một người như y phải biết đến.

Nghĩ ra được từng ấy, trái tim của Tử Đại đã lạnh đi một nửa.

Cô không còn cái tâm tình mộng mị của lúc trước, chuyện đó chẳng giải cứu được ách vận trước mắt cho phụ thân. Còn những tay hiệp sĩ vũ lâm kia, e rằng cũng không thể giúp cô được tý gì ... Mọi chuyện, hiện tại đều chỉ có một mình cô phải đứng ra gánh lấy.

Đêm đó, lễ bộ thị lang Tạ Lê Châu sai người mai mối lại, tính thu cô làm “như phu nhân” phòng thứ năm

Cô chẳng thèm nghĩ ngợi, cũng chẳng lộ vẻ xấu hổ, thậm chí còn chẳng hỏi ý kiến của phụ thân còn đang bị áp giải trong tù, một mình mình đáp ứng chuyện hôn nhân. Cô cần phải mượn thế lực của nhà họ Tạ ... Cho dù cái ông thị lang đó đã đủ tuổi làm cha của mình.

Ngày hôm sau, Chu Tử Đại đã về nhà chồng, chẳng mai mối chẳng sinh lễ, chỉ có cái kiệu hoa, khiêng vào cửa bên hông nhà họ Tạ.

Ba hôm sau đó, phụ thân của cô tẩy sạch hết hiềm nghi, từ trong ngục bước ra, thế nhưng, cái vị phụ thân thanh cao kiệt ngạo ấy ngược lại đã to tiếng mắng chửi nhà họ Tạ đã thừa lúc nước đục thả câu, ngay cả chuyện con gái tự mình ưng thuận lấy chồng, cũng mắng cho là mất nết.

Mất nết ... Cô chỉ cười, chẳng phải là mệnh vận đã chú định cho cô đấy sao ?

Cô thành ra phu nhân thứ năm của nhà họ Tạ, nhưng phụ thân chẳng còn bao giờ nhìn lại mặt cô.

Cô cũng yên tĩnh trong lòng, mỗi ngày cô ngồi trên lầu cao nhà họ Tạ nhìn ra, nhìn thấy cái sân phía sau cánh cổng lớn thần bí đó ... Có cái lâu các màu trắng, đứng cô tịch giữa một rừng cây lá xanh thẫm, đèn đuốc ban đêm không bao giờ tắt.

Cô biết, cái hôm sau khi cô gặp y ngoài đường đó ... cũng chính là hôm cô về nhà chồng, lão lâu chủ của Thính Tuyết lâu đã từ trần, đạo sau này người ngựa trong Thính Tuyết lâu ra vào nhộn nhịp, hình như đang có chuyện gì không nơi không nghĩ.

Hiểu rõ được lý do hôm đó tại sao y vội vàng bỏ đi, thế nhưng, chuyện đã như vậy, cô chỉ còn nước hé môi cười khổ thế thôi.

Một hôm sau buổi cơm trưa, ở trong vườn nhỏ sau biệt viện nhà họ Tạ nhàn rãi tán bộ.

Góc tường có một giàn tường vi, cũng có một vài bông hoa đang nở. Hôm nay sức nhớ ra, cô lại đó xem, và bất giác ngẩn mặt ra nhìn, thì ra đêm qua gió lớn, đã thổi cả đám hoa vừa nở đó hết cả ra mặt đất.

Lúc này vẫn còn chưa là mùa tường vi nở rộ ra, chỉ trách đám hoa đó đã nở ra hơi sớm, thoát không khỏi cơn gió lớn, bèn thành ra điêu linh bùn nát như vậy.

Hai năm sau gặp lại y, hình như thắm thoát mà đã qua hết một đời người.

“Tiêu công tử nhân quang cao quá chừng, không lẽ ngay cả hoa khô của thành Lạc Dương Tử Đại cô nương đây, cũng không lọt vào mắt xanh của ông ta ư ?” Không chịu bỏ qua vị khách hàng nhiều tiền lắm của, lão tú bà cười nịnh đối với khách trong bàn tiệc mở miệng ca tụng, “khách lại vườn Phong Tình nhà chúng tôi tiêu khiển, không gọi mấy vị cô nương lại ngồi chung làm sao cho được ... hưởng gì công tử quyền quý cao sang thế này.” Trong bàn mấy vị khách đang ngồi điềm đạm yên tĩnh, chậm chậm nhấp ly rượu trên môi, bên ngoài oanh ca yến hát hình như chẳng lọt vào tới một ai. Tú bà trong bụng sừng sốt, la thầm: Lần này người của Thính Tuyết lâu lại, chẳng lẽ đang tính giải quyết chuyện ân oán trong giang hồ sao ?

Mụ đang tính rút lui, chợt thấy vị công tử mặc áo trắng ngồi chính giữa đang đặt ly rượu xuống bàn, mắt cũng chẳng buồn ngược lên, nói một câu: “Vậy thì, gọi Tử Đại cô nương ra dùm thôi ...”

Tú bà dạ dạ đi ra, chụp ngay lấy cô kéo lại, len lén dùng mắt ra hiệu, hạ giọng nói: “Bọn đó là đám giang hồ hào khách, không được đắc tội, ráng để ý mà hầu hạ họ ... đợi lúc có chuyện gì lộn xộn, lập tức mau trốn qua một bên.”

Các cô nghe nói có chuyện giang hồ thù oán giết nhau, mặt mày đã biến thành trắng nhợt, chỉ có cô là tỉnh như không, gật gật đầu: “Má cứ yên tâm không sao cả.”

Cô tự mình đi lên lầu, mặt mày lạnh lùng thản nhiên ... giang hồ ... chỉ vì cái người ấy, giang hồ đối với cô mà nói, chẳng có gì là đáng sợ. Ngược lại, sợ là sợ giấc mộng cô vẫn đang ấp ủ trong lòng. Ngay cả khi tiếp khách thường ngày, cô cũng hay lại gặp những tay giang hồ hào khách mà các chị em trốn tránh, nghe bọn họ nói những chuyện trong vũ lâm trong giang hồ, chuyện tranh đấu giữa các môn phái ... hình như, từ ánh mắt của những người đó, có thể thấy được người mình thương nhớ năm xưa.

“Khỏi cần vào, ở ngoài rèm ca một bài cũng xong.” Bước chân vừa đạp đến trước rèm, bên trong đã có người nhẹ nhàng phân phó một câu. Bước chân của cô đang dừng lại, nhưng chẳng phải vì đang nghe theo lời người đó, mà là vì không thể bước thêm được một bước nữa ...

Giọng nói ấy ... giọng nói ấy. Đúng là y, là y !

Cô đứng sững ra trước rèm, qua rèm trên châu hoa lệ, gương mặt cô trắng nhợt như người đã chết.

Yên lặng. Cô không hát, người bên trong cũng chẳng thôi thúc.

Trong không khí như có từng sợi từng sợi gì đó kỳ quái, thậm chí ngay cả gió thổi qua, đều đượm một mùi sát khí khó mà diễn tả.

Rèm châu đang rũ đó, thế nhưng, mặc cho trong lòng đang kinh hồn sóng gió, cô chẳng có đến một chút sức lực để đưa tay ra vén rèm lên, nhìn người sau rèm một cái ... về Lạc Dương rồi, nghe người bên ngoài nói, hai năm nay thanh danh Thính Tuyết Lâu nổi lên như cồn, đã dưới sự thôn lĩnh của y trở thành thế lực lớn nhất trong thành Lạc Dương, và đang cùng kẻ trước giờ vẫn đứng đầu vũ lâm là Thiên Lý hội tranh nhau một trận sống còn.

Bao nhiêu năm trong phong trần, nguồn tin cô lấy được đã càng lúc càng lan rộng ra, chẳng còn như ngày nào trong cái sân nhỏ, chỉ có thể dựa vào lời qua tiếng lại của người khác mà tưởng tượng tới y ở sau cánh cổng lớn, y, một người không biết phải tưởng tượng ra được làm sao.

Tiêu Ưc Tình. Tiêu Ưc Tình.

Hiện tại, cô đã điều tra ra được tên của y, thế nhưng, ngay cả tên cô y vẫn còn chưa biết. Hai năm rồi, trong ký ức của y, chỉ e đã hủy diệt dấu vết hình bóng cô thiếu nữ cầm thùng nước đứng bên đường rồi ?

Bất kể ra sao, giữa cô và y, đã xa cách không còn với được, như áng mây cao và đám bùn lầy.

Định thần lại, Tử Đại rút cuộc đã lấy lại vẻ mặt hăng ngày, đưa cây phách bằng xương màu hồng trong tay lên, khẽ hắng giọng, rồi đứng ngay trước rèm, nhẹ nhàng từng tiếng từng tiếng một bắt đầu ca:

“Nhị nguyệt dương hoa khinh phục vi, xuân phong dao đăng nặc nhân y.” (Dương liễu tháng hai nhẹ như tơ, Gió xuân lay động mãi áo người)

“Tạo hóa bản thị vô tình vật, nhiệm ta nam phi hựu bắc phi !” (Tạo hóa vô tình là vẫn thế, Mặc hoa nam bắc lượn quanh đời)

Cô ca thật ai oán, làm mất cả hứng thú của mọi người, khách ngồi bên trong đã có người lên tiếng mắng. Thế nhưng, phía sau rèm, người ấy lại khẽ nhủ thầm, tựa hồ như sức nhớ ra điều gì, không nói năng gì cả, một lát thật lâu, bỗng nói: “Vào đây thôi.”

Tử Đại sững sờ, cây nhịp phách rút “phách” một tiếng xuống đất, mấy ngón tay run rẩy lên, cô bỗng nghiêng chặt rằng lại, vén rèm qua một bên.

“Quả nhiên là cô lại.”

Cô vừa vào là nghe y nói câu đó với cô. Ánh mắt vẫn lạnh lẽo, vẫn phiêu hốt, như năm nào.

Vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Y còn nhớ cô sao ? Y, y vẫn còn nhớ ra cô !

Nụ cười trên gương mặt cô bỗng nở ra, thế nhưng, thân thể cô bỗng nhẹ hẫng đi, phảng phất như có kẻ nhấc cô lên, đẩy mạnh về phía trước. Cô la hoảng lên, không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy trong phòng sát khí đột nhiên đổ ập lại người mình !

Cô không tự chủ được té về phía y đang ngồi chính giữa, công tử áo trắng vẫn cứ ngồi an nhiên ở định đó, nhìn chăm chăm vào sau lưng cô, đôi mắt chẳng hề nháy, thuận tay một chưởng đẩy vào đầu vai cô, tính đưa qua một bên.

“Thiên Lý hội chẳng có nhân tài sao, lại sai người đến đây ám sát ta ?”

Nét mặt chẳng có tí biểu tình, y nhìn người nào đó sau lưng cô đang theo đó tiến vào, mở miệng ra nói một câu, ánh mắt dưới ánh đèn lập lòe sát khí bức cả người ta. Trái tim của cô thoáng chốc đã chìm xuống thật sâu.

Trên miếng vải viết một hàng chữ: Ngày mai trời tối, Thiên Lý hội đệ nhất cao thủ Vân Khởi được lệnh, giết nhĩ lâu chủ Thính Tuyết Lâu Cao Sở Phi ngoài trường đình ở Bắc Môn.

Bên khung cửa sổ ngoài hiên tuyết rơi, người trẻ tuổi mặc áo choàng màu trắng mở tấm vải trong tay ra, thỉnh thoảng dừng lại, xông ra giữa tuyết, chẳng để ý gì đến cây dù và lọng bọn thủ hạ chung quanh đưa tới.

“Tử Đại cô nương.” Lúc chiếc bóng của cô bé xinh đẹp mặc áo tím sắp chuyển qua góc đường, y đã kịp thời ra khỏi cửa, bước xuống bậc thang, giữ lấy cô, nắm chặt lấy tấm vải cầm trong tay, ánh mắt chăm chăm nghiêm trang hẳn lên ... cô bé này, tựa hồ không biết cô lại đây lần này, đã vô tình lọt vào vòng thị phi vô cùng vô tận của chốn giang hồ rồi nhĩ.

Tiêu Ưc Tình trầm ngâm một hồi rồi nói: “Cô thám thính chuyện này, chỉ e đã rước lấy họa vào thân ... Để ta sai người bảo vệ cô đi về nhà thôi.”

“Đây chỉ là kế một lúc thôi ... Không lẽ Thính Tuyết lâu có thể bảo vệ tôi cả đời hay sao ?” Trong trận mưa tuyết, cô hoa khôi của Lạc Dương thỉnh thoảng quay đầu lại, trên gương mặt thanh tú mỹ lệ đó ẩn ước sáng rực vẻ kiên quyết không lo sợ, “Tử Đại trong lòng đã có ý định ... Tôi ở Lạc Du=Ông đây dù sao cũng giao du rộng rãi lắm, có thể cung cấp được tin tức cần thiết cho Thính Tuyết Lâu ... Nếu công tử không chê bai, có thể cho Tử Đại gia nhập Thính Tuyết lâu dưới quyền sai bảo ?”

Nghe những lời như vậy, chủ nhân của Thính Tuyết Lâu cũng bất giác ngăn người ra: cô bé này, vậy mà so với người mình gặp mới mấy tháng trước ở vườn Phong Tình, cơ hồ như hai người khác nhau.

Và cô đã như thế mà ở lại trong Thính Tuyết lâu, thế nhưng Tiêu Ưc Tình vẫn che dấu lai lịch của cô, bí mật mua luôn vườn Phong Tình, để cho cô làm chủ nhân nơi đó, sau đó, để cho nơi đó trở thành nguồn cung cấp tình báo bí mật cho Thính Tuyết lâu.

Cô cũng đổi tên mình thành ra Tử Mạch.

Vứt bỏ đi hết mùi hương phấn nồng đậm, vẻ phong trần vẫn còn dư lại đó. Mỗi ngày, cô nhàn rãi ngồi trên lầu cao, gõ nhẹ như muốn xiêu vào lan can, nhìn xe ngựa qua lại giữa đường phố thênh thang trong thành Lạc Dương, cuộn lên từng đám bụi mù. Tử Mạch hồng trần phất diệp lai. (bụi trần thổi lên mặt Tử Mạch)

Trên cõi đời sống như say chết như mộng này, bụi trần lắng rồi, còn thừa lại những gì nhĩ ?

Mọi người sửa giọng lại gọi cô gái hai mươi tuổi đầu này thành ra Tử Mạch phu nhân ... cô đã có quyền lực chẳng còn phải đi gặp những người khách cô không muốn gặp, tuy là vậy, thanh danh của cô trong chốn phong nguyệt càng lúc càng lớn, ai ai cũng xem chuyện được thân với cô là một điều vinh hạnh, ngay cả tổng đà chủ bất khả nhất thế của Thiên Lý hội là Giang Cận Nhật cũng không ngoại lệ ... con người ta chính là như vậy, càng là thứ không có được, càng xem trọng nó hơn gì khác.

Chương Đài liễu, Chương Đài liễu, tịch nhất thanh thanh kim tại phủ ?

(Liễu Chương Đài ơi liễu Chương Đài, xanh thắm năm xưa giờ còn chăng ?)

Có lúc, nghĩ đến câu thơ y đã từng ngâm nga, cô cũng cười khổ tự hỏi mình.

Nay còn chăng ? Không còn, điều đó đã sớm chẳng còn ... thế nhưng, không còn, tình yêu của cô ngược lại ngày càng thâm trầm.

Lại một năm trôi qua, thu thập tu bổ tin tức hoàn hảo, tình báo đưa lại Thính Tuyết lâu bên đó nhiều đã không biết nao nhiêu. Cuối cùng có một ngày hôm đó, y qua, thảo luận kỹ lưỡng với cô xong về chuyện vũ lâm gần đây nhất có động tĩnh gì, tin tức gì, y bỗng hỏi cô một câu: “Một tiếng đồng hồ nữa, Thính Tuyết lâu sẽ tấn công tổng đà của Thiên Lý hội ... Tử Mạch, cô cũng theo lại xem thử đi.” Cô ngẩn mặt ra, không biết mình đang buồn hay đang vui.

Cuối cùng y cũng đã có một cơ hội đánh một cú tất thắng, cuối cùng đã muốn cho cô công khai trở thành một phần tử của Thính Tuyết lâu, chẳng còn phải là một con cờ được xếp đặt trong bóng tối. Thế nhưng ... ánh mắt y nhìn cô, hình như chỉ là của một người đồng bọn trên một chiếc thuyền sóng gió thế thôi.

Hoặc là, như thế cũng hay ... đối với cô mà nói, chỉ cần kiếm một chỗ nào gần gần đó, có thể được nhìn thấy y cũng là quá đủ.

Hôm đó, cô được tai nghe mắt thấy lần đầu tiên thế nào là giang hồ thế nào là giết chóc.

Trong một ngày trời, cùng Thính Tuyết lâu tranh hùng tranh bá là Thiên Lý hội đó, đã bị giết sạch. Lúc Tiêu Ưc Tình hỏi tới chuyện gã thiếu niên đang cầm cự ngoan cố ở một góc bên kia, lạnh trí, cô lập tức đưa ra tình báo những gì mình biết.

Thế nhưng, cô không bao giờ nghĩ đến chuyện người trẻ tuổi mặc áo trắng đó lại dùng thủ đoạn như vậy để tiêu hủy lòng tin của gã thiếu niên. Trong cảnh máu tanh ngập trời, nhìn vị công tử áo trắng như tuyết dưới cây ngô đồng xanh biếc kia, nhìn ánh mắt thăm thẳm khôn dò và lạnh lùng cơ hồ như nhìn thấu bất kỳ điều gì, Tử Mạch bỗng dưng cảm thấy lạnh giá ... cô cứ ngỡ rằng, mình đã gần y lắm.

Cái ánh mắt nhìn thấu mọi việc đó, chỉ khi nhìn sự vật không làm cho lòng mình xao động, mới có.

Không ai có thể lại gần nội tâm của người này.

Ngược lại lại là gã thiếu niên môn hạ của Thiên Lý hội ... đứa bé đang tuyệt vọng, đang khóc nức nở kia, lại có thể làm cho người ta tự trong thâm tâm cảm thấy ra được cái chân thực của đời sống và nỗi đau đớn của trưởng thành. Điểm đó, lúc cô lên mười sáu tuổi đã từng cảm thấy qua.

Nhìn gã thiếu niên đó, một người đã từng trải phong trần như cô, lại bỗng dưng có một mối ôn nhu và đau đớn tựa như của một người mẹ đang len lỏi ràng buộc vào lòng mình.

“Hoàng Tuyền còn nhỏ, tính tình lại thiên khích ... cô có thì giờ chiều cổ giùm cho nó một chút, cho nó khỏi bị lọt vào ma đạo.” Lúc trở về, Thính Tuyết lâu chủ chỉ nói một câu hời hợt, ánh mắt lướt qua mặt cô, lại ẩn ước như có thâm ý.

Trong lòng Tử Mạch đang giật bắn lên, ánh mắt ấy, tựa hồ cũng là thứ nhìn thấu mọi việc. Cô cảm thấy trong lòng xót xa: tuy ở bên người ấy như vậy mà chẳng biết trong lòng y đang nghĩ gì.

Nhưng, nếu y đã phân phó như vậy, cô sẽ tận tâm tận lực làm thôi.

Gã thiếu niên Hoàng Tuyền đó quả thật kiệt ngạo thiên khích quá chừng, có những lúc cô nghĩ gã chắc là luyện kiếm gian khổ lắm, cũng nên nghỉ ngơi, lại chỗ căn phòng nhỏ của gã chăm sóc thì, gã thiếu niên đó cứ im lặng chẳng nói, cũng chẳng thèm để ý, làm như cô là thứ gì trong suốt vậy.

Tử Mạch cũng đã thấy qua bao nhiêu thứ, cô cũng chẳng giận dữ, dọn dẹp lại căn phòng, bỏ xuống giường quần áo chăn chiếu đem lại, một vài món ăn ngon, rồi tự mình bỏ đi. Thời gian lâu rồi, hai bên cứ như vậy cũNg chẳng có gì là không tự tại. Ngẫu nhiên cô hỏi một câu, gã thiếu niên cũng ừ lên một tiếng trả lời, nhưng chẳng nói nhiều lời.

Từ lúc gia nhập Thính Tuyết lâu về sau, gã thiếu niên đó cứ tiếp tục luyện kiếm như điên như khùng ... lâu chủ chỉ định cho nhị lâu chủ Cao Sở Phi lại chỉ dạy kiếm pháp cho gã. Vị nhị lâu chủ này đốc suất chuyện học võ nghiêm khắc đến mức độ cơ hồ nghe muốn kinh khủng, mỗi lần thụ giáo trở về, Hoàng Tuyền mình mấy đều dầm dề những máu me.

Hôm đó nghe người ta nói, cả mấy ngày nay gã thiếu niên chẳng hề ra khỏi căn phòng nhỏ ... cô bèn nhân lúc có thì giờ đi qua bên đó xem thử, mở cửa phòng ra bèn ngồi thấy mùi đồ ăn bị ôi đầy phòng, trong lòng cô chấn động cả lên: đồ ăn cô đem lại ba hôm trước, Hoàng Tuyền vẫn chưa hề động tới !

Hoàng Tuyền nằm trên giường, không chút động đậy, cô gọi vài tiếng chسáng thấy gã trả lời, thò tay ra đưa tới trước mũi gã, bị hơi thở nóng hổi làm cho kinh hãi giật bắn cả người lên. Vội vớ kéo tung tấm chăn đỡ gã thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh dậy, bèn thấy có một vết thương do9 kiếm gây ra chạy từ đầu vai của gã chạy tới ngực bên phải, chẳng có bằng bó gì cả, bởi vì tời đang nóng, đã bắt đầu lở lói cả lên.

Tử Mạch ngó mặt ra một cái, trong lòng không biết sao bỗng nhói lên một cái.

Tối hôm đó, cô mời thầy thuốc lại mua thuốc, lục đục bận rộn tới khuya.

Hoàng Tuyền tỉnh dậy lúc đó đã giờ Tý, mở bừng mắt ra, người gã thấy lại là ánh mắt tỉnh táo ôn nhu của cô gái mặc áo tím. Tử Mạch nhìn gã thiếu niên mở mắt ra, cặp mắt ấy trong khoảnh khắc vừa êm dịu vừa sáng rỡ như mắt của đứa bé sơ sinh, một tay cô cầm chén thuốc, một tay cầm thìa, khuấy quanh miệng chén một cái, thở phào ra như buông một gánh nặng xuống, cười nói: “Khỏe rồi, em bé ngoan ngoan đã tỉnh ... Uống thuốc !”

Trong khoảnh khắc đó, không biết tại sao, gã thiếu niên bỗng dúi đầu vào trong chăn, bật khóc nức nở lên, làm cho Tử Mạch kinh hoảng run cả chân tay.

Từ đó trở đi, Hoàng Tuyền bèn biến thành như một người khác hẳn, gã đối với cô biểu lộ rõ ràng một thái độ vừa ỷ lại vừa thuận tòng.

Tính tình của gã thiếu niên vốn là kiệt ngạo mà thiên khích, tình cảm giữa cực đoan đó chuyển qua chuyển lại kịch liệt, có lúc thậm chí đối với cả Thính Tuyết lâu chủ đều lộ vẻ khiêu khích chống đối. Nhưng, đối với Tử Mạch, chỉ có mình cô là có thể chỉ ra dấu bằng tay, hoặc thậm chí chỉ bằng mắt là đủ để cho gã yên tĩnh lại.

Mỗi lúc như vậy, ánh mắt của Thính Tuyết lâu chủ trong tận cùng đầu đó bèn chớp lên một thoáng nụ cười.

Có lần cô liếc mắt thấy, giật mình hiểu ra, một nỗi thống khổ trong thâm tâm bèn dâng trào lên không sao cưỡng ép được ... Thì ra, cái người ấy vẫn còn đem cô ra làm một con cờ, bởi vì xếp đặt quá ư xảo diệu, y có thể dùng để kiềm chế được một người thuộc hạ có giá trị khác.

Cái người ấy ... rốt cuộc tâm kế của y thăm thẳm đến tận đâu, ý nghĩ của y đi xa đến mức nào ?

Cái ánh mắt như không chẳng quá, nhìn thấu mọi việc đó, lại thành linh làm khiêu khích lên phản cảm trong lòng cô.

Lúc nào ... người ấy đã biến ra như vậy. Hoàn toàn không giống như người cô ngẫu nhiên gặp giữa đường phố năm xưa, lúc đó, cho dù ở giữa cả trời tuyết bay, ít nhất, ánh mắt của y còn có chút sinh cơ và ấm áp.

Không lẽ y thật tình cho rằng, trên đời này, bất kể chuyện gì cũng đều nằm trong vòng kiềm chế của y sao ?

Cô bỗng tức giận một cách vô duyên vô cớ, ngày này qua ngày nọ buông thả mọi chuyện, và cô chẳng còn đi gặp gã thiếu niên nữa.

Thế nhưng, cô không đi gặp Hoàng Tuyền, Hoàng Tuyền lại tự mình lại vườn Phong Tình tìm cô.

“Tử phu nhân hôm nay không tiếp khách.” thị nữ trong lầu vợi vàng ngăn lại, thế nhưng gã thiếu niên sa sầm nét mặt, xoay tay lại cho cô ta một nhát kiếm, máu phọt ra tứ tung, thị nữ la lên thê thảm ngã lăn ra.

“Ai mà to gan như vậy ...” cửa bị mở bật tung ra, cô gái mặc áo màu tím đang ngồi trong lòng khách uống nửa ly rượu Hợp Hoan chau đôi mày lại, ngẩng đầu lên hỏi, sau đó gương mặt từ từ trắng nhợt cả đi.

“Hoàng Tuyền ?” cô ngăn người ra, không thể nào tin được rằng gã thiếu niên lại tự mình ra khỏi Thính Tuyết lâu tìm lại nơi đây, buộc miệng la lên kinh hãi một tiếng. Gã thiếu niên đứng trước ngưỡng cửa, phảng phất như bị mọi vật huy hoàng lung lẫy thơm tho trong phòng làm cho ngợp ngừng không dám vào, gã cứ nhìn chăm chăm vào mặt cô, không chút động đậy, ánh mắt ảm đạm mà tán loạn.

Tử Mạch trong lòng run lên, cô nhớ lại hôm nào Hoàng Tuyền lúc biết được mặt thật của Thiên Lý hội rồi, hành vi biến ra điên cuồng tuyệt vọng thế nào, ngón tay cô nắm chặt lấy cơ quan gắn dưới bàn.

“Loát”. Hoàng Tuyền đột nhiên rút kiếm, kiếm quang như một giải lụa bay lóe qua, ông khách bên cô còn chưa kịp rút kiếm, một vôi máu từ cổ hắn đã phọt ra ngoài. Kiếm pháp nhanh quá ! Tử Mạch kinh hãi

trong bụng, theo bên nhị lâu chủ bấy nhiêu lâu nay, vũ nghệ của thằng bé đã tiến triển đến mức độ đường thế !

Nếu nó còn bước tới một bước, mình sẽ dùng ám khí giết nó.

Cắn chặt răng, Tử Mạch đã hạ quyết tâm ... Cô biết tính tình thiên khích của Hoàng Tuyền, một khi trở mặt, thật tình là cha mẹ còn không nhận mặt !

Thế nhưng gã thiếu niên mặc áo vàng chỉ đứng đó nhìn cô, ánh mắt hung hăng mà lạnh lẽo, thậm chí còn có vẻ điên cuồng và ảm đạm, trong tích tắc đó mà đã muôn ngàn biến đổi. Nhưng gã vẫn còn chưa động đậy. Ngón tay cô đặt trên nút cơ quan ám khí, bàn tay từ từ run lên.

Bỗng dưng, Hoàng Tuyền quăng mạnh kiếm xuống đất, quay đầu xông ra khỏi phòng. Gã thiếu niên loạng choạng từ trên lầu chạy xuống, vừa chạy vừa đưa đầu đụng vào trong mỗi cột trụ trên lối đi, phát ra những tiếng la hét gào gừ tuyệt vọng.

Tử Mạch kinh hãi muốn sững người ra, đợi đến lúc cô hoàn hồn lại cô chẳng còn thấy hình bóng của gã đâu.

Chạy ra ngoài hành lang, bên ngoài ánh tịch dương như máu, cô thở ra một hơi thật dài, dựa tay vào lan can nhìn ra phương trời xa. Bàn tay bỗng run lên ... trên lan can còn những vết tích máu tươi trong người gã, dính vào hết cả tay cô.

Gió thổi nhẹ lại, đây là một buổi hoàng hôn yên bình đẹp đẽ, không biết tại sao, một người cả hai năm nay chưa rơi giọt nước mắt nào, bỗng dưng đưa bàn tay dính đầy máu me lên ôm lấy mặt, thất thanh khóc lên nức nở.

Mười sáu tuổi ... Đều là mười sáu tuổi.

Đứa bé đó và cô, ở cái tuổi đó, đều đã trải qua một trường ảo mộng bị hủy diệt.

Cô nghĩ, cô có thể thật tình sao lắm với gã thiếu niên đó.

“Hoàng Tuyền nguy lắm, mau về ngay.”

Vài ngày sau, thư tay của Tiêu Ưc Tình đang mở ra trước mặt, bàn tay của Tử Mạch đang run rẩy lên không sao cưỡng chế nổi. Đứa bé đó ... Đứa bé đó, lại đi làm nhiệm vụ nguy hiểm như thế ... thật tình chẳng còn ham sống nữa đấy mà.

“Tại sao, tại sao ông lại cho y đi ám sát chương môn phái Vũ Đang ? Ông đã biết rõ ràng y chẳng phải là đối thủ !” Vừa tức vừa vội, lần đầu tiên cô quên mất chuyện giữ gìn phong độ, cung cấn trước mặt người ấy, la ầm lên với vị chủ nhân Thỉnh Tuyết lâu. Thế nhưng, vị lâu chủ áo trắng chỉ mỉm cười thật nhẹ, nhìn gã thiếu niên đang hôn mê trên giường, rồi chậm chậm nói: “Đây là vì ... ta cảm thấy rằng, mượn cái ý chí lực lượng và quyết tử của nó trong lòng lúc đó, chưa chắc là nó không có khả năng trừ khử được Xuất Vân Tử.”

Tử Mạch kinh hãi thộn mặt ra, ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của Tiêu Ưc Tình.

Lạnh đạm mà mê ly, thăm thẳm không thấy đáy ... đấy có phải là ánh mắt cô mãi mãi vẫn còn nhớ đến chẳng ?

“Tử Mạch ...” gã thiếu niên trong cơn hôn mê khóe miệng còn nói ra được hai tiếng, làm kinh động cả đám người trong phòng. Mặc đại phu thở phào ra một hơi, rút một cây kim ra: “Khỏe rồi, cái mạng này xem ra đã kéo lại được.”

Kinh hãi vui mừng trộn lẫn với nhau, trái tim cô bỗng dưng tràn đầy một thứ tình cảm mềm mại ôn nhu, cô chẳng thềm để ý đến những ai khác ở bên cạnh, đẩy đại phu ra, xông lại ôm lấy Hoàng Tuyền đang nằm trên giường, khóc nức nở thành tiếng.

Mọi người không ai nói gì, Tiêu Ưc Tình chỉ đứng một bên nhìn, nhìn gương mặt cô đang khóc, nhìn nét mặt phức tạp của gã thiếu niên vừa mới tỉnh dậy. Trong ánh mắt lạnh đạm đó, thỉnh thoảng lóe lên một thoáng yếu ớt của một nụ cười ảm áp.

Mùa hoa tường vi nở, Tử Mạch bèn gặp cô gái mặc áo hồng nhạt.

Lâu chủ áo trắng nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt thật chăm chú nhưng trầm mặc. Sau đó, lâu chủ tự mình dẫn cô lại đại sảnh trong Thính Tuyết lâu, gặp qua tất cả những người trong đó, cô con gái mặc áo hồng nhạt chỉ đưa ánh mắt lạnh lẽo giới bị nhìn đồng bạn tương lai đứng chung quanh.

“Tôi tên là Thư Tĩnh Dung ... Mọi người gọi tôi A Tĩnh là được rồi.”

... Gặp hết mọi người rồi, một hồi thật lâu, cô gái đó mới nói hững hờ một câu. Thế nhưng câu nói đó lại làm cho mọi người lao nhao lên nghị luận. Tử Mạch trong lòng cũng bị chấn động: Thư Tĩnh Dung ? con gái của Huyết Ma sao ?

“Được rồi, mọi người đều đã biết nhau ... sau này Tĩnh cô nương sẽ là nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu.” Khẽ ho lên mấy tiếng, lâu chủ đưa ánh mắt nhìn qua một vòng hết mọi người. Đám người yên tĩnh lại ... mời đứa con gái của tà phái lại làm lãnh chúa trong Thính Tuyết lâu, lâu chủ ...

Cô con gái mặc áo hồng nhạt đó quỳ một gối xuống giữa quần chúng, cúi đầu nói: “Tôi là Thư Tĩnh Dung nguyện ý gia nhập Thính Tuyết lâu, do lâu chủ sai khiến, chết cũng không lùi ... cho đến ngày ông bị đánh ngã xuống !”

Cho đến ngày bị đánh ngã xuống ... lời tuyên thệ trung thành thật kỳ quái, mọi người bất giác thộn mặt ra.

“Khách khách ...” Tiêu Úc Tĩnh cười khở, ho lên mấy tiếng, rồi hỏi: “Ý của cô là, nếu cô phát hiện ra tôi không phải là kẻ mạnh nhất, chính cô có thể giết được tôi hoặc có kẻ còn mạnh hơn cả tôi, cô sẽ lập tức phản lại, có phải vậy không ?”

“Ha ... đấy mà gọi là phản lại cái gì.” Cô con gái mặc áo hồng lợt cười nhạt mấy tiếng, đem vẻ châm chọc, ngược mắt lên nhìn y, “không lẽ ông sẽ tín nhiệm tôi sao ? Nếu như ông không tín nhiệm tôi, thì nói gì đến chuyện phản hay không phản ! Không những thế, tôi chỉ bội phục kẻ mạnh, chỉ đi theo kẻ mạnh nhất ... Như nếu ông có thể bị người khác đánh ngã, thì dĩ nhiên là tôi phải ly khai ông !”

Ngay cả Tử Mạch cũng hơi thay đổi nét mặt ... Y, lại dám dùng một cô con gái nguy hiểm như vậy làm kẻ tả hữu sao ?

Thế nhưng, lâu chủ áo trắng chỉ đang ho lên liên tục, cười khở, mà chẳng hề nói gì cả.

“Công tử, đây là tất cả những tin tức tôi thu thập được liên hệ đến Thư Tĩnh Dung, xin ông xem qua.” Tối đó, cô bèn đem hết những thứ tin tức liên quan đến cô con gái đó hai mươi năm về trước, đưa lại chỗ thư trai của lâu chủ. Ngừng lại một chút, ánh mắt của Tử Mạch biến đổi thật phức tạp, cô bỗng hạ giọng nói: “Nghe tin tức có thể tin cậy được, Tĩnh cô nương năm cô mười tám tuổi, đã từng quen biết với nhị lâu chủ.”

“Không cần nói nữa ...” Nhưng Tiêu Úc Tĩnh lại ngắt ngang lời cô, cầm lấy tập văn thư đó, chẳng nhìn lấy một lần đưa lên trước nền đốt sạch.

Gương mặt của Tử Mạch thoáng biến sắc.

Trước giờ đã có tin đồn, nhị lâu chủ Cao Sở Phi không chịu làm kẻ dưới, lâu nay đã có ý phản bội ... Tĩnh cô nương mới đến này có quen biết với y, cơ lâu chủ tính tình vốn tính minh thâm trầm, làm sao mà không hỏi qua chút nào cho được ?

“Tôi và A Tĩnh hôm nay biết nhau, bao nhiêu mọi chuyện đều bắt đầu từ hôm nay, những gì lúc trước, không cần phải hỏi tôi.”

Nhìn những thứ liên quan mọi chuyện đang rụi thành tro trước ngọn đèn, Tiêu Úc Tĩnh hững hờ nói một câu: “Cô ấy cũng không hề hỏi tôi chuyện gì hai mươi năm đã qua.”

Tử Mạch nhìn ánh mắt đang chuyển động của y, bất giác cười khở.

Chỉ có gì liên quan đến định mệnh mới không bị y kiểm chế được ... đang lúc nói đến tên của cô con gái đó, ánh mắt của lâu chủ lộ ra nét biểu tình thật phức tạp, bao nhiêu đó đã cáo tố cho cô biết mọi chuyện.

Thì ra, y cũng không phải là quá cổ vô tình.

Rồi sau đó, cô bèn cảm thán ... cái cô Thư Tĩnh Dung đó, rốt cuộc cô ta là hạng người đàn bà như thế nào ?

Do tin tức đem lại, cô con gái mặc áo hồng nhạt đó chẳng phải là một nhân vật đơn giản, có thể nói là đã thấy đủ mọi chuyện nhân tình thế thái nóng lạnh làm sao. Thế nhưng, lâu chủ chẳng phải cũng là vậy sao ... Trước khi hai người quen biết nhau, mỗi người bọn họ đã tự mình trải qua bao nhiêu là chuyện.

Thế nhưng, cho dù là vậy, y và cô ta, vẫn còn có thể xuyên qua được bao nhiêu là chướng ngại chồng chất những người và sự vật trong quá khứ, để đi một mạch đến gần nhau ... không chừng, đó chính là định mệnh.

Tử Mạch ra khỏi Thính Tuyết lâu, trời đang giữa mùa hạ, trong không khí nghe có mùi thơm của tường vi.

Cô ngoác qua một con đường nhỏ, bỗng nhìn thấy một tấm áo hồng nhạt đang thoáng qua trong bóng đêm.

Dưới giàn tường vi, cô con gái tên Thư Tình Dung đó đang nhấc tay lên, vỗ về một chùm hoa đang rũ xuống, thanh Huyết Vi kiếm màu hồng nhạt ánh lên một bên gương mặt thanh tú của cô, ánh mắt của cô lạnh đậm mà quật cường, nhưng lại đượm một vẻ gì đó ưu lự bi thương. Phảng phất như một đóa tường vi đại ngoài rừng đang nở rộ, dùng cây gai kiêu ngạo của mình để bảo vệ cho nhụy hoa yếu ớt.

“Tình cô nương.” Nhịn không nổi, cô kêu lên một tiếng.

Bàn tay thò ra của cô con gái mặc áo hồng nhạt khựng lại giữa chừng, bên mình bỗng vang lên một tiếng tình khẽ. Tử Mạch biết đây là tiếng của thanh Huyết Vi ra khỏi vỏ. Thế nhưng, cô làm bộ như không biết, mỉm cười bước lại, cùng cô vai kề vai đứng ngắm hoa dưới ánh trăng.

“Đám hoa này nở bây giờ, mới được nhiều như vậy. Nếu mà nở sớm đi hoặc chậm lại, sẽ không khỏi bị gió mưa làm hư hại đi, nát tan thành bùn đất.” Cười nhẹ, Tử Mạch nói vậy.

A Tình nhìn cô một cái, ánh mắt vẫn lạnh lẽo, cô hững hờ nói: “Bất kể là nở vào mùa nào, chung quy rồi cũng có lúc thành bùn đất.”

Tử Mạch thộn mặt ra một cái, kinh ngạc thấy cô gái đồng tuổi tác với mình lại có cái tầm cỡ quan sát tương đồng như lâu chủ, cô lại bật lên tiếng cười nhẹ, hái một đóa hoa, gắn vào bên tóc: “Do đó, hoa khai kham chiết trực nhu chiết gãy (hoa nở hái được thì phải hái mau) ... Mặc dải vô hoa không chiết chi. (Đừng để lúc không có hoa phải hái cành)”

Không đợi cô con gái mặc áo hồng nhạt trả lời, cô thoăn thoắt bỏ đi: “Hoàng Tuyền còn đang đợi tôi về, xin cáo từ trước nhé.”

Ánh trăng thật đẹp, tâm tình của cô bỗng dưng cũng rất tốt.

Bao nhiêu những gì đã qua, chỉ trong chớp mắt, phảng phất như những đóa tường vi đã quá mùa, nhất thiết đều tàn tạ cả.

4. Hồng Trần

Thế nhưng tuyết rơi không một tiếng động, chầm chậm phủ lên hết cả cái Thính Tuyết lâu. Một màu trắng tinh không một vết tích, thậm chí đã che đầy hết bao nhiêu máu tanh đã từng có.

Cô dựa vào song cửa, mặc cho gió bắc lạnh lẽo thổi vào mặt, ánh mắt nhìn trống vắng xuống biệt viện. Nơi đó, những chiếc lá trên cây trong bụi đều đã rơi rụng, chỉ còn lại lan can màu xám xịt, phảng phất như những lưỡi kiếm bén nhọn đang đâm về hướng trời cao.

Đã bao lâu rồi ? ... Từ khi về đến nơi này, chắc là đã qua một năm rồi nhỉ ?

Cái tên “Hồng Trần” được sinh ra, cũng đã sắp gần một năm. Vong linh bọn thuộc hạ, lại nhiều thêm được bao nhiêu nhỉ ?

“Hồng nhi ... Muốn làm một người tốt, phải ráng mà sống.” Trong một thoáng mơ màng, bàn tay của mẫu thân hình như xuyên qua hết thời gian, chầm chậm vuốt ve má cô, khẽ hừ lên một khúc đồng ca ru cô ngủ thuở nào còn nhỏ, mỉm cười yếu ớt dặn dò cô. Bàn tay của mẹ, bằng giá như tuyết đang rơi một bên trời.

Cô đứng ở cửa sổ, trong tay ôm lấy một bó bạch mai mới vừa hái ở ngoài vào, si ngốc lắng nghe, trong gió ảm ước như có khúc điệu thật quen thuộc thuở còn thơ.

Thật lâu thật lâu. Cô mới chợt hiểu ra, băng giá trên má không phải là bàn tay của mẹ, mà chỉ là tuyết đang tan trên da thịt.

Thình lình, đưa mặt ra gió tuyết, cô khóc lên nức nở.

Một trong bốn đại hộ pháp của Thính Tuyết lâu, trước giờ vốn dùng ám sát độc dược chấn động giang hồ là Hồng Trần, cái người bị xưng là nữ sát thủ độc ác như rắn rết đó, vậy mà đang khóc nức nở như một cô bé.

Thình lình, cô nghe trong gió tuyết có tiếng đàn quen thuộc từ biệt viện bên kia vọng lại, tan loãng vào tiếng gió. Phóng khoáng ôn nhu, chậm chậm theo gió tuyết phiêu phiêu vào song cửa, chạm nhẹ vào má, sau đó, phảng phất như đi tận vào lòng cô. Đượm một vẻ gì bi ai và hồi ức, mà cũng hàm chứa hy vọng và nhiệt tình đối với sinh mệnh, chan chứa niềm an ủi.

“Tử Trúc Điệu” ... cái khúc điệu ấy, chính là Tử Trúc điệu ca dao trong dân gian ở Giang Nam.

Cô ngẩn cả người ra, ngược mắt lên nhìn ra ... trong vườn bên cạnh trồng đầy những mai hoa, dưới hành lang dài, phong linh đang ngân nga trong gió tuyết.

Dưới hành lang, một người đàn ông mặc áo xanh lam đang ngồi, bên đùi có để một cây cổ cầm. Cô nhìn không rõ gương mặt người đang đàn, bởi vì người đàn ông mặc áo xanh lam đó đang nghiêng đầu xuống, mái tóc dài đen nhánh phủ xuống mềm mại ngoan ngoan, che hết cả khuôn mặt, và tuyết lại bay dày đặc mơ hồ. Thế nhưng tiếng đàn của y tựa như đám tuyết phiêu phiêu, diễm đạm mà lại thương cảm, ôn nhu mà lại bi ai, cơ hồ làm người ta nghe muốn như si như dại.

Chính là y. Bích Lạc.

Cùng là hộ pháp, lại cư trú ở một biệt viện bên cạnh, cứ mỗi ngày hoàng hôn xuống, thường thường thấy y ngồi dưới phong linh bên hiên nhà đàn, gió tuyết gì cũng không bỏ.

Lúc y đàn cặp mắt không nhìn thứ gì khác, cô biết, y đang đàn cho một người đàn bà nào khác ở một nơi không biết là đâu nghe. ảm ước có nghe nói, hộ pháp Bích Lạc có một người yêu đã bị mất tông tích, từ lúc gia nhập Thính Tuyết lâu đến giờ, y chưa hề có phút giây nào ngưng nghỉ chuyện truy tầm và tưởng niệm đến cô bé đó.

Bọn họ đã ở cách vách nhau trong Thính Tuyết lâu cũng được nửa năm nay, thế nhưng, cô không quen biết y, cũng chẳng lưu ý lắng nghe khúc điệu y đàn.

Người ở nơi đây, ai ai cũng có những quá khứ và kinh nghiệm không giống nhau, thường thường mọi người đều trở nên lãnh đạm và đề phòng, cô cũng không ngoại lệ.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, cô không hề nói chuyện gì khác với Bích Lạc ngoài những chuyện thương nghị ở Thính Tuyết lâu.

Trong cái khoảnh khắc nhỏ bé ấy, cô quên mất đối phương là hộ pháp của Thính Tuyết lâu, quên mất dưới cây đàn cầm có dấu một thân kiếm bén làm cho cả vũ lâm run sợ ... cô cũng quên mất tuy hiện tại đang là đồng liêu phục vụ cho cùng một tổ chức, nhưng ngày mai rất có thể là đối thủ ta sống mi chết của nhau ... cô chỉ si dại lắng nghe tiếng đàn như trong cơn mộng, nước mắt trên má đang từ từ biến thành nước đá.

Tử Trúc điệu ... Tử Trúc điệu ... cái điệu ca sao mà quen thuộc !

Bọn họ vốn không quen biết, vốn không có ý đi đến chuyện gì khác. Thế nhưng trong cái buổi hoàng hôn tuyết rơi cái khoảng tích tắc rồi mất đi đó, cái khoảnh khắc cô trở về lại với ngày xưa, tiếng đàn đó truyền lại.

Trận tuyết đầu mùa, mùi hương thơm của gió lạnh hòa với bạch mai, nhẹ nhàng mở rộng cánh cửa đã đóng chặt cõi lòng của Hồng Trần.

Chỉ có khoảnh khắc đó, rồi sau nữa, cánh cửa lại khép kín. Lúc cô còn chưa kịp hồi chuyển lại thần thái, người đánh đàn đã trở vào nhà, dưới hiên chỉ có phong linh đang leng keng trong tịch mịch của băng tuyết,

tuyết cũNg chỉ đang lẳng lẳng rơi rơi, phương trời xám xịt xa xa còn lộ ra một màu vàng tịch dương thâm đậm. Có điều cánh cửa lòng cô đã được mở ra, có thứ gì đó ở lại trong đó, những thứ hình tượng gì đó mơ hồ xa xa gần gần.

Cái cảm giác nghe đàn trong khoảnh khắc đó, Hồng Trần mãi mãi không bao giờ quên.

Sáu tháng sau đó, hai người bọn họ được phái đi cùng với nhau tới Chấn Nam để tham dự trận chiến với Bái Nguyệt giáo.

Lúc khởi hành, bọn họ từ bọn tùy tùng đi trước với Tĩnh cô nương biết được, tiền đồ là bao nhiêu gian nguy hung hiểm ... nếu không vậy, lâu chủ cũng chẳng đã vừa mới phái Tĩnh cô nương xong, đã lập tức phái tiếp hai vị hộ pháp của Thính Tuyết lâu theo sau.

Pháp thuật.

Đến nơi đó, Hồng Trần bất giác cười khổ ... Lần này, bọn họ không phải mặt đối mặt với những tay cao thủ vũ lâm, mà lại là những tay pháp thuật và phù thủy ! Là một người sinh bình giết người chẳng gớm tay như cô, đây là lần đầu tiên cô có cái cảm giác thắc thỏm trong bụng.

Một trận ác chiến xảy ra, bọn tùy tùng đệ tử Thính Tuyết lâu đều bị thương vong chết sạch, cô và Bích Lạc bị thương nặng ... Vậy mà cái gã phù thủy áo trắng nguy dị trên thần đàn kia lại chẳng có vẻ gì là tiêu hao sức lực.

Toàn thân rút lui chắc phải là không có vấn đề gì phải không ? ... Cô đang nghĩ, trong bụng thầm tính toán đường rút lui. Thế nhưng, quay đầu qua liếc một cái, cô thấy người đồng hành là Bích Lạc vẫn còn đang hung hăng tấn công không ngớt, y đang bật kiếm chém tới gã đại phù thủy tóc dài áo trắng trên thần đàn ... chẳng sống nổi rồi ... cô thở ra một tiếng.

Cô hiểu rõ lý do tại sao gã đồng bạn chẳng tiếc gì tính mạng của mình ... hai tháng trước, Thính Tuyết lâu công phá Áo Ảnh cung ở Tuyền Châu ... Ở đó, Bích Lạc vẫn còn chưa tìm ra được cô bé kia ... Đáng lý ra, tìm được cô bé ở đó, đã là niềm hy vọng cuối cùng nhất của y.

Từ đó đến bây giờ, cô chẳng còn được nghe Bích Lạc đàn lên khúc Tử Trúc Điệu vào mỗi buổi chiều nữa.

Thật tình chẳng còn muốn lấy sức người đi đối phó với những thứ pháp thuật đáng sợ đó nữa, lúc này cô đã di chuyển ra tới cửa thánh điện ... Thế nhưng, trong cái khoảnh khắc thấy vẻ mặt liều chết của Bích Lạc lúc đang bật kiếm công kích vào Già Nhược, bước chân của cô bỗng khựng lại. Tháo cái giải buộc tóc bằng vàng ròng xuống, cô vung tay ra, dùng nó như một cây trường tiên từ phía sau công tới, giải nguy cho đồng bạn.

Cô gia nhập vào chiến đoàn.

Chính cái khoảnh khắc lúc câu thần chú Phân Huyết đại pháp của gã đại phù thủy rót xuống trên thân thể đồng bạn, cô xông lại như bị quỷ thần xui khiến, chẳng kể nhất thiết phóng ra mấy thứ ám khí cuối cùng còn lại trong người, đưa tay ra chắn trước mặt Bích Lạc.

Không thể để y chết ... Y không thể chết ... Cô không muốn thấy y chết ...

Trong khoảnh khắc đó, trong đầu cô chỉ có mỗi một mình đồng bạn mình trong đó.

Huyết chú của Già Nhược rơi đầy cả trên người cô, thanh kiếm lập lòe biến ảo đâm thẳng vào bụng cô, xuyên phá thân thể bằng xương bằng thịt. Thế nhưng cô đã chẳng thoái lui còn tiến tới, cả thân người bổ vào lưỡi kiếm, để cho lưỡi kiếm lập lòe đó xuyên thấu qua thân thể, toàn thân chồm tới gã phù thủy trên thần đàn !

Trước khi Già Nhược mở miệng hô câu chú kế tiếp, cây trường tiên của cô đã chắn gã lại, cây chủy thủ dài không tới một thước trong tay trái đã hóa một đường máu trên vai gã phù thủy. Bởi vì có tẩm thuốc độc, cho dù là gã đại phù thủy pháp thuật như trời của Bái Nguyệt Giáo kia, cũng phải ôm lấy vết thương, động tác chậm hẳn lại, gã cũng có thân thể bằng xương bằng thịt, gã cũng phải phân tâm đề kháng chất độc.

Thế nhưng, tùy theo thân hình càng lúc càng chậm lại đó, máu của cô đang phun ra trên thần đàn, một màu đỏ tươi rải khắp mọi nơi.

Cô mơ mơ hồ hồ cười một cái với Bích Lạc đang đứng kinh hãi si ngốc một bên, thân hình của Bích Lạc tại khoảnh khắc đó đang đứng sững ... thật tình y chẳng ngờ được, cái người đồng bạn lãnh mạn kia lại liều chết đi cứu mình !

Trên vai mang cây đàn, trong tay cầm thanh kiếm, y đứng sững một bên. Tại sao ? Tại sao ...

“Đi mau đi ...” Hồng Trần cuối cùng nói khẽ một câu, cô cũng chẳng biết nói khẽ như vậy y có nghe được không, cô chỉ vận hết toàn lực niệm chú đốt nóng, đem hết máu tươi đang phun ra vào giữa lòng bàn tay, dùng nội lực hóa thành vụ ... huyết vụ kịch độc bay từ từ lên, như một màn sương đêm đỏ rực, chấn Già Nhược ở một chỗ trên thần đàn.

Đây là phương pháp xả thân cứu người sư phụ cô đã truyền thụ lại cho cô, dùng máu tươi kịch độc hàm chứa trong cơ thể làm vũ khí ... một khi đã thi triển, chẳng khác gì đang thiêu đốt tính mạng của mình.

Thần sắc chấn động kinh hãi đang từ từ thoái lui trong ánh mắt của Bích Lạc, y nắm chặt lấy thanh kiếm, từ sâu trong ánh mắt đột nhiên phát ra một thứ sát khí hung bạo kinh hồn ! Thậm chí vẻ mặt ảm đạm xanh xám chỉ trong khoảnh khắc trước đó cũng đã biến đi đâu mất.

“Cùng che;m giết ra, Hồng Trần !” Y đã phục hồi lại dấu chí , lắc mình như điện lại, dịu lấy thân hình đang chao chao muốn ngã của cô, lần đầu tiên gọi tên của cô lên. Đồng thời, thanh kiếm trong tay phải đưa xéo ra chặn lấy Già Nhược đang tập kích lại, dịu cô thoái lui ra khỏi thánh điện.

Tuy trong khoảnh khắc đó còn chưa đột phá ra được màn máu của Hồng Trần, nhưng Già Nhược đã lấy bàn tay đang ôm một bên vai ra, vận động một câu thần chú, ngón tay rỉ máu có vụ khí đang từ từ ngưng kết, biến ảo thành tư thế con thú dữ hung mãnh ... Thức Thần ! Gã phù thủy đã bắt đầu chiêu hoán Thức Thần ra !

“Đừng xen lại ... Tôi, tôi không xong rồi ...” Trong khoảnh khắc sống chết đó cô đã phán đoán thật bình tĩnh, làm cho cô lập tức đẩy y ra, rồi thần trí cô thoáng chốc lại bị tán mạn. Trước mắt mơ hồ hiện ra nụ cười an tường từ ái của mẫu thân, cô cũng mỉm miệng cười.

Đang lúc đó, một mảng y phục màu hồng nhạt bỗng xuất hiện ở ngoài cửa thánh điện, thần tốc lượn vào như gió.

“Hồng Trần, Hồng Trần,”

Trong cơn mơ hồ, có người đang gọi tên cô, giọng nói đượm đầy vẻ hoảng hốt quan thiết, thế nhưng phảng phất như đang ở nơi nào thật xa xăm.

Cô dùng sức ráng mở mắt ra xem là thứ gì, nhưng chẳng thấy được gì cả.

Bên tai đang nghe có tiếng róc rách không ngừng, phảng phất như tiếng nước chảy mạnh ... thế nhưng, cô biết đấy là tiếng máu mình đang chảy ra khỏi thân thể, còn có tiếng tim đập mạnh muốn kinh sợ đi theo nữa. Có người nắm lấy tay cô, không ngớt gọi khẽ tên cô, chính vì tiếng gọi đó, làm cho cô mơ hồ hồi phục lại được chút tri giác.

“Tĩnh cô nương ...” Cô mơ hồ cười lên một tiếng, nhận ra được giọng nói đó ... tuy đã có rất nhiều cảm tình quen thuộc với nó, nhưng nghe giọng nói trước giờ vốn lạnh lùng đó cũng cảm thấy xa lạ sao sao. Hai năm trước, chính vì Tĩnh cô nương mà cô mới quyết định gia nhập Thính Tuyết lâu, bỏ đi cuộc sống qua lại một mình đã mười năm trong chốn giang hồ.

Là vì cô cảm kích cô gái mặc áo hồng nhạt đó ... Không tiếc vì cô ta, dâng hiến hết cả lực lượng của mình cho Thính Tuyết lâu.

Thế nhưng, hôm nay mọi chuyện nhất thiết đều kết thúc ở đây sao ?

“Hồng Trần ... Hồng Trần chẳng còn hy vọng gì nữa sao ? Tĩnh cô nương, thứ thuốc gì có thể trị được cho cô ấy ?” Thành linh, cô nghe có một giọng nói khẩn thiết khác: Bích Lạc. Máu còn đang không ngớt chảy ra khỏi thân thể, đem đi theo sinh mệnh của cô, thế nhưng Hồng Trần đang cười hân hoan: y còn sống ... y còn sống là được rồi.

Y vẫn còn có thể đàn Tử Trúc điệu, không chừng bây giờ còn chưa đàn, nhưng sau đó sau đó nữa, y sẽ có thể đàn cho một người đàn bà khác nghe, vẫn có thể đàn khúc điệu có cái ý vị vừa bi ai vừa ôn nhu đó, để an ủi một người đàn bà cô độc khác. Đến lúc đó, chẳng biết cô đã ở nơi nào.

Cô và y không có giao tình gì sâu đậm, cũng chẳng nói được gì đến chuyện yêu đương, chỉ là đơn giản thôi, cô không muốn nhìn thấy y chết ...

Bởi vì y biết đàn khúc điệu ca dao trong mộng đầy của cô, khúc ca dao mẫu thân cô đã hát cho cô nghe không biết bao nhiêu lần lúc cô còn thơ ấu.

Lý do giữa yêu và hận, hoặc là sống và chết, có lúc chỉ đơn giản như thế.

Cô chẳng có ký ức gì thời còn nhỏ, nhất thiết chỉ nhớ được từ lúc năm tuổi theo mẫu thân dời nhà đến phường Vĩnh Dương trở đi. Phường Vĩnh Dương ở mé tây thành Trường An, một nơi hẻo lánh chỗ những kẻ bần cùng cư trú.

Trong ký ức của cô, chung quanh phường toàn là những bức tường cao, đến khi trời tối, cái lão lý chính mập phệ sẽ chẳng cho phép ai ra khỏi đó. Bức tường cao thật cao, chặn hết cả phường tựa hồ như không bao giờ có được chút mặt trời ... Phường Vĩnh Dương, vậy mà còn gọi được là phường Vĩnh Dương ?

Mẫu thân nói cho cô biết, phụ thân đi làm ăn ở một nơi nào thật xa, phải lâu thật lâu mới về. Thế mà mãi đến khi cô ra khỏi phường Vĩnh Dương, cô đều chẳng hề nhận được thư từ hay tin tức gì từ phụ thân. Lớn lên rồi, cô mới tình cờ biết được, thật ra mẫu thân là một cô thiếp nhỏ của một ông quan to trong triều, không sinh được con trai, sau khi được sủng ái một ít lâu bèn bị bỏ rơi.

Còn cô, từ lúc sinh ra đến giờ là đã bị bỏ rơi ... Trước giờ, cô không hề có phụ thân.

Những con đường đất trong phường rất dài, hai bên đầy những căn nhà đất nhỏ âm u thê lương. Hàng xóm trong phường đều là những kẻ bần cùng. Nhà cô cũng vậy.

Cô và mẫu thân nấu bếp, ăn uống, ngủ nghỉ trong một căn phòng. Căn phòng ấy tường trét bằng đất vàng, trên nóc chỉ có cỏ khô, mùa hạ thì nóng mùa đông thì lạnh ... thế nhưng để ở trong căn nhà như vậy, mẫu thân còn phải ngày đêm xe chỉ và thêu thùa.

Cô còn năm tuổi chẳng có gì để làm, mẫu thân bèn đẩy cô qua nhà hàng xóm chơi đùa với trẻ con, thế nhưng một kẻ không có phụ thân như cô thế nào cũng bị mấy đám con nít chọc ghẹo, trong đó có thằng con phì béo nhà lý chính tên là Khánh Bảo lại càng mỗi ngày phải chọc cho cô khóc lên rồi mới thôi.

“Không được ăn hiếp con Hồng Nhi nhà ta, vui đùa với nhau thôi !” Mỗi lần nghe tiếng khóc của cô bên ngoài, mẫu thân thế nào cũng hốt hoảng bỏ cây thùa xuống chạy ra cửa, ôm cô vào lòng, rồi nói với mấy đứa chọc ghẹo. Thằng bé mập mập thì rất kính sợ nhìn nhìn mẫu thân, không nói gì, sau đó sẽ thật thà được dăm ba ngày.

Ngay cả bọn con nít, cũng ngấm ngầm cảm thấy được mẫu thân rất xinh đẹp. Ở cái nơi tường đất đường đất bần cùng đó, mẫu thân xinh đẹp cũng giống như ánh dương quang không có gì che đậy nổi, phát ra từ trong cái bóng tối u ám tàn bại hoang phế, làm cho rất nhiều đàn ông trong phường để mắt đến.

Mới có tám tuổi như cô không làm sao hiểu nổi tại sao mẫu thân làm vậy, cô chỉ biết bao nhiêu hàng xóm chung quanh trong phường chẳng còn nhìn cô và mẫu thân với ánh mắt thiện cảm. Cô còn chưa hiểu đến thể thái nhân tình, chưa biết được tại sao thái độ của mọi người lại biến đổi như vậy.

Cô chỉ hy vọng mình có thể đi xa thật xa khỏi tất cả mọi người, bao quát cả mẫu thân, đứng ngốc ra giữa một nơi không ai tìm ra tới.

“Mẹ mày là một con đi.” Bất kể cô ráng sức tránh né mấy thằng theo hùa con nhà Lý Chính, có điều, hôm đó từ trong miếu thổ địa đi ra, đám con nít vẫn tìm ra được cô, đứng chặn hết con đường cô về nhà. Khánh Bảo vừa gặp là nói ngay một câu, sau đó còn cười lớn lên bằng cái giọng không được hay ho lắm.

Cô không biết câu đó có nghĩa gì, nhưng ánh mắt của mấy thằng con nít hư đốn đó cho cô hiểu rằng, đó là một lời châm biếm rất ác độc.

“Ba tao tối hôm qua ở trong nhà mày đi ra, kết quả hôm nay mẹ tao cãi nhau với ông một trận !” Khánh Bảo vừa nói, vừa tóet miệng ra cười, “chỉ trị giá có năm cái bánh nướng ... mẹ mày thật là ty tiện quá !”

Bàn tay của cô tuột ra, cái bánh ôm trong lòng rớt xuống đất, sau đó cô bỗng ré lên một tiếng, xông lại như điên như cuồng đụng đầu hất ngã thẳng Khánh Bảo phì nộn. Cô cắn nó, đá nó, dùng đủ cả thủ đoạn mình có thể có. Thế nhưng mấy thằng con nít sau khi ngẩn mặt ra một hồi bắt đầu phản ứng, chạy lại hùa nhau đánh cô.

“Hong nhi, Hong nhi, sao thế con ?”

Về nhà trời đã tối, mẫu thân đang đứng bên bực cửa trông ngóng, nhìn thấy bộ dạng sức đầu chảy máu của cô, vội vã chạy xông ra, chụp lấy vai cô hỏi han, giọng nói còn chưa phát ra đã thấy nghẹn ngào.

“Chẳng sao cả, mẹ. Con té xuống một cái.” Cô giật tay mình ra khỏi tay mẫu thân với vẻ chán ghét, trả lời một cách lạnh nhạt. Trên người mẫu thân có một chút mùi dầu thơm, trên mặt mẫu thân có thoa chút phấn mỏng, mẫu thân mặc trên người y phục thật sáng thật đẹp ... Hồi nào xa xưa trước đó, cô đã từng hãnh diện vì vẻ đẹp kiều diễm của mẫu thân. Thế nhưng, bây giờ cô đang hận mẫu thân, hận cái vẻ xinh đẹp tuyệt trần của bà, hận bà tại sao không mặc áo quần xám xịt, đơn giản như mấy thím hàng xóm chung quanh ... cô không muốn mẫu thân không giống như những người khác.

Cô hận mẫu thân, hận những người lạ mặt đến nhà cô, và cũng hận mấy thằng nhỏ hàng xóm.

Chính từ lúc đó trở đi, cô học được thế nào là hận.

Thời gian ngày này qua ngày nọ, mẹ con cô trong phòng ăn uống chẳng có gì phiền hà, thế nhưng cảnh ngộ thì càng ngày càng không được hay ho.

Hôm đó, bọn Khánh Bảo lại đến miếu thổ địa, đánh cho cô một trận, giựt đi bữa ăn trưa mẫu thân đã chuẩn bị sẵn cho cô, sau đó cười nhạo ném nó xuống mương nước: “Đồ dơ bẩn phải ném nó vào chỗ đó thôi !”

Lão giữ miếu chỉ dờ cặp mắt già nua ra nhìn nhìn, rồi sau đó lại ngủ tiếp. Cô biết mình có đi nói cho mẫu thân nghe cũng vô dụng thôi ... mấy người khách của mẫu thân hằng ngày ra vào, đều phải được lý chính bằng lòng thông qua ... mẫu thân không thể nào đắc tội được với cha của thằng Khánh Bảo.

Thế thì, mẫu thân đã chẳng lo được cho cô, còn cô, cô chẳng thể nào cứ thế mà nhẫn nại mãi.

Mười một tuổi đầu như cô, ánh mắt bỗng dưng lóe lên một tia sáng lạnh lùng ác độc, cô hừ lên một tiếng, chùi sạch máu trên đầu rồi bước ra khỏi miếu. Lão già giữ miếu bị tiếng hừ của cô làm cho kinh hãi tỉnh lại, thỉnh linh ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt cũng lóe lên một tia kinh ngạc. Cô ngồi xổm xuống dưới đám cỏ dại ngoài miếu, bắt đầu dùng đôi bàn tay nhỏ bé kéo mấy cây cỏ dài lên, thu gọn lại, sau đó cẩn thận tết nó lại với đám cỏ chung quanh, cô tết lại rất cẩn thận, để cho mấy lá cỏ cứng và bén làm thành một cái vòng. Sau đó để bên cạnh một hòn đá làm ký hiệu, rồi nhảy dựng lên đi tìm lũ trẻ con.

Chỉ trong chốc lát, ngoài miếu thổ địa đã nhiệt náo cả lên, một lũ con nít rượt theo đánh đuổi một đứa bé gái chạy ulla lại. Trước giờ cô chưa bao giờ đánh nhau mà bỏ chạy, thế nhưng lần này cô chỉ một mặt dùng lời nói châm chọc mắng trả lại, một mặt chạy về hướng cái miếu thổ địa. Lúc chạy qua chỗ đó cô nhảy băng qua, khéo léo không để lộ dấu tích gì, nghe có tiếng người ngã nhào nặng nề phía sau lưng.

Cô chạy một hơi đến dưới hành lang trước cửa miếu thổ địa, mới dừng lại quay đầu xem thử thành tích của mình đi đến đâu ... thế nhưng vượt quá dự liệu của cô, lũ trẻ đó chẳng có đứa nào đuổi theo, chỉ đứng vây quanh hoảng hốt nhìn thẳng Khánh Bảo mập phì đang té lăn trên mặt đất. Té một cái không lẽ đứng dậy không được sao ? Thật tình cái thằng được nuông chiều quá cỡ ... cô cười nhạt.

Thế nhưng, lúc nhìn thấy máu tươi đang lan rộng ra trên đám cỏ xanh, cô bèn bắt đầu muốn hoảng cả lên ... có hòn đá ... có hòn đá cô để đó bên cạnh cái bẫy, đúng ngay tâm thân hình một đứa nhỏ, đang chọc sâu vào một bên trán của thằng Khánh Bảo. Cái thằng nhỏ khả ố đó hiện giờ đang nằm ngất ra đó.

Cô chỉ có kinh hãi một chút thôi, sau đó bèn chạy vào trong miếu cười thầm, càng cười càng khoái chí.

Một hồi lâu, cô giật mình cảm thấy có người đang nhìn cô. Cái lão giữ miếu không biết từ lúc nào đã tỉnh giấc lại trên bàn, đang ngồi ở đó nhìn cô, ánh mắt sáng rực làm cho cô muốn sợ run cả lên: “Hắc hắc, a đầu, muốn làm phải làm cho đáo để một chút !”

Bấy giờ cô mới sức nghĩ lại: hòn đá trên đám cỏ, ai đặt nó lên đó ?

Nhìn cặp mắt lơ mơ của lão già giữ miếu ánh lên tia sáng lạnh lẽo, trong lòng con bé bỗng dưng run lên một cái.

“Sao, bé con, có muốn ta dạy cho mi, làm sao cho bọn chúng đừng lại ăn hiếp mi nữa hay không ?” Lão già giữ miếu cười cười, thò bàn tay xương xẩu về phía cô, “mi là một con bé thông minh, tài năng vun xới được đây.”

Vết thương của Khánh Bảo đến cả tháng trời mới lành, còn đeo theo cái mầm bệnh nhức đầu vào thân. Thế nhưng, chẳng ai hoài nghi tới chuyện con nít đùa nghịch trong đó có cái gì không được đúng cho lắm. Huống gì, trước giờ, cô vốn là người bị ăn đòn. Máu thân của cô vì chuyện đó mà vô cùng lo lắng nhẩn nhủ cô, đánh nhau coi lũ trẻ đó là nguy hiểm lắm, sau này phải nhường nhịn chúng nó một chút.

Cô chỉ cười cười, sau đó chẳng nói gì với mẫu thân, tự mình đi ngủ. Cô về nhà càng ngày càng ít, ngày nào cũng ngồi si ngốc bên trong cái miếu thổ địa đó, tựa hồ càng lúc càng thấy cô tịch.

Thế nhưng cô biết rất rõ mình đang làm gì ... nửa năm sau đó, Khánh Bảo chết. Nó chết mặt mày rất thê thảm, cái mặt đen đen sì, thất khiếu chảy máu đầy cả ra, còn có mùi tanh hôi quái dị. Thầy thuốc nói: Nguy rồi, đây là triệu chứng của ôn dịch.

Cả phường nhôn nhao kinh khủng ... Chẳng ai là không sợ cái bệnh ôn dịch hoành hành lan ra, đặc biệt là ở cái nơi dân bản cùng quần tụ lại ở. Tối ngày hôm đó, một nhà lý chính, bèn án chiếu theo quy lệ từ trước đến giờ một nhúm lửa thiêu sạch, phía trước đóng mấy cây đinh phong cứng cửa ra vào, chẳng một ai có thể trốn ra khỏi.

Trong ánh lửa hừng hực có tiếng la thảm thiết vang lên lúc có lúc không của những người đang lâm tử bị nhốt trong nhà.

Cô ở trong nhà mình, nhìn đám lửa mỉm cười. Dưới ánh lửa, nét mặt đầy con nít của cô có cái vẻ tàn bạo làm cho người ta run rẩy.

Chỗ đáng sợ của con nít là, bởi vì còn nhỏ, bởi vì chẳng màn tới và không hiểu rõ thiện ác ra sao, lúc bọn chúng đã hận ai rồi, thậm chí so với bất kỳ kẻ trưởng thành nào khác còn muốn ác độc hơn nhiều.

Không ai biết lão già giữ miếu làm chuyện gì, tự nhiên cũng chẳng có ai biết được những ngày cô cứ ở mãi trong cái miếu hư hại đó là để làm chuyện gì ... lại càng không ai biết được, vì chế biến cái loại độc được gây ra bệnh trạng như ôn dịch đó, cô đã phí không biết bao nhiêu tâm tư.

Càng lúc càng hiểu chuyện, càng ngày cô càng hận mẫu thân, cô biết mẫu thân mình hành nghề rớt cuộc là một thứ nghề dê tiện đến bao nhiêu.

Thế nhưng, cô không cách nào làm gì tới mẫu thân, như cô đã làm tới những người đã đắc tội với cô.

Lão già giữ miếu chết lúc cô lên mười bốn tuổi, trước khi lão ta chết, cô đã học được hết hầu như tất cả những gì lão ta truyền lại cho cô. Đây chính là làm sao dùng độc được làm sao phóng ám khí, giết chết kẻ địch không lộ một chút hình tích.

Rất nhiều lần, khi nghe những người trong phường nhục mạ mẫu thân hoặc thấy ai ai cũng nhìn với vẻ khinh bỉ, cô nhịn không nổi bèn lại giếng nước đi lòng vòng chung quanh ... mẫu thân sợ muốn ngất đi, ngỡ rằng con gái mình chịu đựng không nổi, thế nhưng bà không hề biết rằng, con gái mười bốn tuổi đầu của mình trong tay đang nắm một bao độc được, đủ để độc chết cả phường !

Rốt cuộc cô còn chưa dám làm chuyện đó ... Cô không biết tại sao mình không hạ thủ được.

Không chừng chỉ vì thím nhà họ Vương bên hàng xóm đã từng cho cô một cái trứng gà lúc cô đang đói ngất ? Không chừng, chỉ vì lúc cô bị lũ bạn ăn hiếp, chú Trương Tải Phùng đã thò đầu ra la ngừng lại cho một lần ?

Không biết tại sao, tuy mỗi lần bị kỳ thị như vậy, cô tức đến toàn thân muốn run lên muốn quăng ngay bao độc được vào giếng, có điều, cái khoảnh khắc tối hậu, cô đều cải biến quyết định.

Phong tư của mẫu thân dần dần đã lão đi, khách vào nhà cũng càng lúc càng ít, chỉ còn thừa mấy người hay lại, đều là những người có ân cố định. Trong đó có một người đặc biệt là hay lại, mẫu thân tựa hồ rất sợ hãi người đó, bởi vì nghe nói cái người trung niên có tên là Mã thúc đó là một tay đương sai trong vệ môn ở Trường An.

Tính khí của lão ta không được dễ dàng lắm, mẫu thân cẩn thận phục vụ lão, mỗi lần lão ta lại, mẫu thân sẽ lộ vẻ khẩn trương đuổi cô mau mau đi nơi khác. Thế nhưng, có khi tối lại cô về nhà, còn thấy được mẫu thân đang rơi nước mắt đi dọn dẹp căn phòng đầy những thứ đồ bể. Có lúc, cô thật tình muốn giết quách cái lão Mã thúc đó ...

Có một hôm Mã thúc đến đặc biệt sớm hơn thường ngày, uống rượu say mềm trời đất. Mẫu thân còn chưa kịp đuổi cô đi, gã đàn ông trung niên mặt mày đầy mụn đã bước vào, nhìn cô từ trên xuống dưới, khoe miệng lộ ra một nụ cười: “Đào, con gái bà cũng đẹp quá đấy chứ !” Vừa nói vừa bước lại gần, cầm một quả bạc nhét vào tay cô, sờ sờ lên đầu cô rồi bật cười lên.

“Đi ra, Hồng nhi !” Vẻ mặt của mẫu thân lập tức trắng nhợt, vội vàng đẩy cô ra.

Thế nhưng cô đứng đó không động đậy, không biết tại sao, bật cười lên bằng giọng hơi dị thường: “Tại sao bắt con đi ra ? Con không ở trong phòng được sao ?”

Cô liếc qua Mã thúc một cái, khoe mắt như có nụ cười, lòng bàn tay thì đang nắm một cây độc thích.

Thằng già đáng chết ... cái miệng đầy mùi rượu, bàn tay dơ dáy ... dùng bàn tay dơ dáy đó lại đụng vào mẫu thân và mình ... hôm nay cô phải dùng Thất Tâm Châm đâm vào sống lưng của lão, cho lão ta chẳng còn động đậy được nữa !

“Tốt tốt, thế thì con bé này mi ở lại đây, ” Mã thúc bị cô liếc cho một cái, lập tức mặt mày sáng rỡ, rồi nhìn qua vẻ mặt của mẫu thân trắng nhợt như tờ giấy, “Chúng ta đuổi mẹ mi ra, để mi ở lại đây bầu bạn với ta có được không ?”

“Tốt quá ...” cô cười cười, trong lòng bỗng dưng có một thứ cảm giác gì như chiến thắng trong đó: mẫu thân, rốt cuộc cũng già rồi, chẳng còn được như cô. Cô cười cười bước lại, chậm chậm thò bàn tay nhỏ bé trắng muốt ra kéo kéo lão đại thúc mặt mày đầy mụn kia ... lòng bàn tay đang nắm một mũi độc châm. Đang cái khoảnh khắc đối phương cơ hồ không cảm thấy có gì cả, cô dùng độc thích nhẹ nhàng châm vào cổ tay Mã thúc một cái.

“Đồ dê tiện ! Mau mau ra khỏi nhà cho tao !” Thành linh, mặt cô bị một cái tát tai xé vào nóng hổi, cô kinh hãi ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt nhăn nhó trắng bệch của mẫu thân đang ngay trước mắt, nhìn cô thật hằn học, rồi chụp lấy cô đẩy ra ngoài, đóng mạnh cái cửa lại.

Cô ngăn người ra ... Từ nhỏ cho đến bây giờ, mẫu thân đánh cô đây là lần đầu tiên !

Đồ dê tiện ... Mẫu thân còn đi mắng cô là đồ dê tiện ! Bà ấy mới là thứ hạ tiện ! Bà ấy mới là thứ hạ tiện !

Mười bốn tuổi đầu là cô, vừa khóc vừa chạy ra ngoài, chạy dọc theo con đường duy nhất trong phường chạy mãi ra xa tít, trong lòng cô tràn đầy những thù hận chán ghét. Cô, hôm nay cô chỉ có ý muốn giúp mẫu thân đối phó với lão Mã thúc đấy thôi mà ! Từng cơn từng cơn oan ức và đau xót dâng lên cào xé lấy cô, cô ôm chặt lấy gương mặt đang sưng phù lên, ráng sức nhịn không cho nước mắt trào ra khỏi bờ mi, thề trong bụng, vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp lại mẫu thân.

Trong phòng phía sau lưng cô đang có tiếng cãi lộn kịch liệt, còn có tiếng mẫu thân đang la khóc ... cô biết, Mã thúc lại đang đánh đập mẹ mình nữa, bất quá trùng phải chất độc Thất Tâm Châm, cho dù cô chẳng đâm vào bao nhiêu cái, lão ta cũng chẳng nghiêng ngàng gì được bao lâu ... Cô lạnh lùng đứng trên gò bên cạnh đường, nghe tiếng mẫu thân đang la khóc, sau đó lại tiếp tục chạy về phía trước.

Đồ dê tiện ! ... Tự bà ta tìm lấy ! ... Đáng đời bị đánh đập cho !

Nếu chẳng vậy, hôm nay, cô đã khoái chí thay mẫu thân giải quyết ngay tại chỗ cái lão thúc thúc đã ăn hiếp bà ta.

Vừa chùi nước mắt, cô vừa cứ chạy, chạy, chạy ... Mặt trời giữa trưa chiếu lóa hừng hực ngay trên đầu, cái phường Vĩnh Dương bốn bức tường làm bằng đất vàng đỏ mà sao lớn mênh mông thế, bước chân cô vang

lên trống không trên mặt đường đất ... trong khoảnh khắc đó, cô tựa hồ như đang có ảo giác: cô vĩnh viễn sẽ không chạy ra khỏi cái nơi tù cầm cô từ nhỏ cho đến lớn.

Lần lộn trong giang hồ đã được bao nhiêu năm, cô chẳng còn bao giờ về lại phường Vĩnh Dương. Thế nhưng, cô đích xác vĩnh viễn không chạy ra khỏi cái nơi đó.

Không chỉ có một lần, cô đã nằm mơ thấy phường Vĩnh Dương, nằm mơ thấy gương mặt trắng nhợt của mẫu thân, có lúc đang ôn nhu hờ hững Tử Trúc Diệu ru cô ngủ, có lúc thì đang hung hăng mắng: “Đồ đệ tiện ! Đi ra khỏi đây cho tao !” ... Sau đó chồm lại đẩy cô ra ngoài, làm cô kinh hãi tỉnh giấc.

Khoảng thời gian đó, cô đã có được một chút tiếng tăm: Hồng Hạt. Cô tàn nhẫn, phóng dăng, lãnh đạm, qua lại một mình, không ai biết tông tích tâm tư của cô, chỉ biết cô là một tay cao thủ ám sát âm hiểm độc ác hung dữ thế thôi.

Thế nhưng không ai biết, thật ra cô rất yếu đuối ... rất nhiều lần, cô muốn về lại phường Vĩnh Dương xem thử, thế nhưng, chẳng biết vì sao, thủy chung cô chẳng có được cái dũng khí.

Lần cuối cùng gặp mẫu thân, là ở trong ngục lớn của Thương Châu.

Cô dùng mê hương giải quyết gã giữ ngục dễ dàng như bỡn, len lén vào chỗ giam nhốt kẻ tù phạm.

Trong gian phòng trong cùng nhất, rốt cuộc cô đã tìm ra được mẫu thân. Phí hết bao nhiêu là khoảng thời gian dài đó, là vì cô chẳng còn nhận ra được mẫu thân ... nằm sóng soài ra giữa đám cỏ khô dơ dáy đó, ánh mắt của mẫu thân chẳng còn cái vẻ sáng rỡ như năm xưa, đầu tóc cũng đã biến thành vàng khè khô cháy, cái trán nhô ra, người thì phát ra mùi hôi nồng nặc, cả người giống như một hình nộm không có chút gì là sinh khí. Bởi vì mắc phải bệnh nặng, do đó nhà ngục bèn giữ bà ta ở một nơi riêng rẽ.

Cô kinh hãi ngốc ra đó, lâu thật lâu, mới nhẹ nhàng dùng chìa khoá giữ ngục mở cửa phòng giam ra, rồi bước vào trong.

“Mẹ ? Mẹ ?” Cô quỳ một bên mẫu thân đang nằm hôn mê, kêu lên mấy tiếng nho nhỏ, cẩn thận lay lay người đàn bà tiều tụy kia, chỉ sợ, mẫu thân chẳng còn hồi đáp lại mình được.

Mẫu thân mở trừng mắt ra, mơ màng nhìn cô, phí cả nửa ngày trời sức lực, cặp mắt hôn ám kia mới thành linh sáng rực lên: “Hồng Nhi ? !”

Mẫu thân run rẩy thò tay ra, muốn ôm lấy con gái, thế nhưng cô đang sưng ra đó, khoảnh khắc đó, bên tai cô đang vang lên tiếng mẫu thân năm xưa hét lên: “Đi ra khỏi đây !”, cái tát tai của mẫu thân tựa hồ còn đang nóng hổi trên má. Trong khoảnh khắc đó, cô có chút gì đó rụt lại không muốn gần tới.

“Mẹ ! Mẹ !” Nước mắt cô trào ra như suối, cô chồm lại, ôm lấy mẫu thân đang hơi hóp nằm đó, nghẹn ngào, “Hồng Nhi không tốt ... Hồng Nhi đối xử không phải với mẹ ... Mã thúc, cái lão già đó là do con chích mũi độc châm cho chết đó mà !”

“Cái gì mà không phải ... con nít nói bậy nói bạ ...” mẫu thân rầy cô, đưa tay lên đầu cô, xoa xoa thật hiền từ, “cho ta xem con thử ... Hồng Nhi, con, con thật xinh đẹp ... so với mẹ hồi xưa còn xinh đẹp hơn nhiều ...”

“Mẹ, mẹ con mình về nhà đi, được không mẹ ?” Cô bồng mẫu thân dậy, nói bằng giọng nhẹ nhàng ôn nhu phẳng phất như mẫu thân hồi xưa đã dỗ mình. Mẫu thân bệnh chỉ còn xương bọc da, nhẹ như một chiếc lá. Cô nghẹn ngào, công mẫu thân lên: “Mình về nhà thôi ... mẹ lại hát cho con nghe cái khúc điệu đó, được không mẹ ?”

Cô muốn về phường Vĩnh Dương, mẹ con hai người đoàn tụ, lại sinh sống bình thường như ngày nào ... cô sẽ không cho bất kỳ ai lại hiếp đáp mẫu thân. Cô đã có đầy đủ lực lượng, bảo vệ kẻ cô muốn bảo vệ. Cô bất chấp mọi chuyện công mẹ mình lên, lách mình ra khỏi cái đại ngục Thương Châu giam mẹ mình đó, bất kể ngày đêm nhắm hướng Trường An mà chạy. Nhưng cô chẳng còn về lại được thuở xa xưa.

Ba hôm sau đó, mẫu thân bệnh nặng mất ở dọc đường ... nơi đó, còn cách Trường An những một ngàn dặm.

Cô chẳng còn có cơ hội nói cho mẫu thân nghe, thật ra mình vẫn rất yêu mến bà, bởi vì yêu mến mẫu thân, vì vậy mà trái tim non nớt không hiểu chuyện kia đã sản sinh ra nỗi thù hận kịch liệt đến thế. Cô thuở ấy

có biết đâu được cái bi ai trong sinh hoạt của một người đàn bà bần cùng gian khổ đến thế nào ... Cô còn quá nhỏ, còn chưa hiểu gì.

Cho dù đã phiêu bạt trong giang hồ bao nhiêu năm rồi, con người cố chấp như cô vẫn còn chưa ngộ ra được điểm đó, mãi cho đến khi có người nói cho cô biết ... “VẬY mà cô còn chưa thấy được sao ? Lúc đó, mẹ cô phải dùng cái khả năng duy nhất của bà ấy, và dùng cho hết cái khả năng đó để bảo vệ cho cô đầy thôi.”

Chính cái câu nói đã đã trong tích tắc phá giải cái nút kết thắt cứng tình cảm trong đầu cô. Lúc nói đó, cô gái mặc áo hồng nhạt khoe mắt đang có tia sáng lóe rực lên.

Cô đã đón ngộ, sau đó rốt cuộc đã có dũng khí vội vã chạy về lại phường Vĩnh Dương.

Gần cổ hương lòng muốn khiếp lại, cô vẫn còn dũng khí đi hỏi thăm tin tức mẫu thân. Thế nhưng, người và chuyện đã chẳng còn như xưa.

Lão Trương Tải Phùng ở mé ngoài cửa phường chẳng còn nhận được ra cô là ai, nghe cô hỏi thăm, chỉ có thở ra, nói: “Nhà đấy à ? Lúc trước có người đàn bà làm đi ngầm ở đó, thiệt là đáng thương ... có thêm một đứa con gái, không muốn chết đói thì còn làm được gì khác hơn ?”

“Thật ra mẹ ta mà chỉ yên bụng tiếp khách kiếm tiền thì cũng xong, chẳng biết sao, có hôm mẹ ta lại dám đi cãi lộn với khách hàng, không những vậy còn hạ độc giết cái lão quý xui xẻo đó. Chắc chắc ... lão đó chết mặt mày thật tình kinh khủng quá chừng ...”

“Đáng lý ra phán xử xong là chém đầu, có điều sau này vận khí tốt, nhằm dịp đại xá, mới đổi thành lưu đầy, bị áp tới đại ngục ở Thương Châu.”

“Con gái mẹ ta vốn không hiểu chuyện, nói năng hỗn hào với mẹ mình. Hôm qua nó cãi nhau với mẹ nó một trận, lại chạy đi đâu mất biệt ... hử hử, sau này hàng xóm người ta nói gặp nó ở đâu đó, hình như làm con hầu ở một nhà phú hộ ... cô nói thử, một con bé tự mình chạy ra ngoài đường còn có cách nào mà sống ...”

Trương Tải Phùng thao thao bất tuyệt nói nửa chừng, sức nhớ ra người đang hỏi thăm trước mặt mình cũng là một người đàn bà, vội vàng ngậm miệng lại, sau đó lộ vẻ hoài nghi ngấm ngấm người khách ... tựa hồ, tựa hồ có chút gì quen quen.

Chính cái lúc lão đang nhìn trộm cô bé xinh đẹp đó, lão bèn thấy nước mắt đang trào xuống lăn chả trên khuôn mặt người nữ khách mỹ lệ. Người đàn bà đeo kiếm bên lưng trông thật lợi hại đó, cứ thế mà bỗng dưng ôm mặt khóc nức nở lên.

Thình lình cô hiểu ra tại sao hôm đó mẫu thân muốn đánh cô, tại sao muốn đuổi cô ra khỏi đó ... mẫu thân đang lúc vừa kinh vừa sợ, bà đã cảm thấy được ánh mắt không tốt của lão đó đang nhìn tới con gái bé bỏng của mình, bà ta, bà ta chỉ còn dùng phương pháp duy nhất để làm con gái thoát ra khỏi chỗ nguy hiểm ... “Đồ đề tiện ! Mau ra khỏi đây cho tao !”

Trong lúc cô hận mẫu thân, chạy ra khỏi phường Vĩnh Dương, mẫu thân vì bảo vệ cho cô, đã thừa nhận tội trạng giết người thế cho cô.

Trong lúc cô đang ôm trong mình tuyệt kỹ, phiêu đảng trong giang hồ, mẫu thân thì vẫn đang bị giam cầm trong lao ngục ẩm thấp không thấy mặt trời.

Và khi cô vì hối hận mà trở về phường Vĩnh Dương tìm mẫu thân, thì mẫu thân đã thở hắt ra hơi thở cuối cùng trong đời.

Cô chẳng còn về được thuở xa xưa.

An táng mẫu thân xong xuôi, cô gia nhập Thính Tuyết lâu, đổi tên lại thành Hồng Trần. Bôn tẩu trong giang hồ máu tanh đã bao nhiêu năm, mà hình như chạy không ra khỏi cái phường chung quanh có tường màu đất vàng thuở đó. Mười năm rồi, quay đầu chột nhìn lại, qua lại trong đám người, vậy mà chẳng dính tới một chút gì hơi người, vẫn còn phiêu bạt không có chỗ nương tựa.

Đến nay danh tiếng vang động giang hồ, có người sợ hãi mình, ngược lại chẳng bằng lúc còn bé ... lúc đó, ít nhất còn có mẫu thân là chân chính quan tâm đến mình.

Cô vào Thính Tuyết lâu, rồi ổn định lại ... đây là vì do Tĩnh cô nương ... người đã dùng một câu nói phá giải ma chướng trong lòng cô. Nếu không phải lời nói lãnh đạm mà sắc bén như thế của cô gái mặc áo hồng nhạt, không chừng ngay cả được gặp mặt mẫu thân lần cuối cùng cô cũng không có dịp.

Mọi người trong Thính Tuyết lâu, ai ai cũng kính sợ Tĩnh cô nương, thậm chí ngay cả lâu chủ cũng rất kính trọng cô. Mà ánh mắt dưới lớp sa mỏng của cô gái mặc áo hồng nhạt đó, trước giờ vẫn lạnh lẽo như băng tuyết. Cô biết, thời thơ ấu của Tĩnh cô nương, e rằng còn thê thảm hơn cả của mình.

Thế nhưng, chỉ có cô nghĩ tới, trong nội tâm chỗ nào đó sâu thẳm của Tĩnh cô nương, nhất định có một nơi rất mềm yếu mà thiện cảm ...

Bích Lạc đưa một cái hộp bằng bạch ngọc cho cô, rồi quay người bước ra.

A Tĩnh mở cái hộp bằng bạch ngọc, cho dù một người lạnh lùng bình tĩnh như cô, cũng nhịn không nổi khẽ kinh hô lên một tiếng: một đóa hoa màu xanh nhạt, đang nở rộ ngưng kết trong hộp.

Trịch Trục hoa.

Đóa Trịch Trục hoa mà Bích Lạc xem như tính mạng của mình đó sao ? ! ...

Bích Lạc bước ra khỏi cửa, sợ mình mà quay đầu lại sẽ đổi ý.

Đóa hoa đó, cứ để cho nó vĩnh viễn nở rộ trong mộng寐 của mình thôi !

Tiểu Linh, Tiểu Linh ... đóa Trịch Trục hoa trong biển xanh mênh mông đã nở năm này qua năm nọ, tìm mãi trời xanh xuống suốt vàng, mà em đang ở phương nào ? Chỉ e, chúng ta gặp nhau không còn biết đến ngày nào nữa ?

Bả tửu chúc đông phong (Nâng ly rượu chúc gió đông)

Thả cộng tòng dung (Hãy cùng nhau thông thả)

Thùy dương tử mạch lạc thành đông (Thùy dương bờ ruộng tím phía đông Lạc thành)

Tổng thị đương thời huê thủ xứ, du biên phương tòng (Lúc đó cứ tay nắm tay đi du lãm khắp nơi hoa thơm cỏ lạ)

Tụ tán khổ thông thông, thử hận vô cùng (Tụ rồi tan khổ sở vội vàng, hận này vô cùng)

Kim niên hoa thắng khứ niên hồng (Hoa năm nay đỏ hơn hoa năm trước)

Khả tích minh niên hoa cánh hảo, tri dữ thùy đồng ? (Chỉ tiếc hoa năm sau càng đẹp, biết cùng ai ngắm ?)

Nhấp rượu mừng gió đông

Ta hãy thông dong

Lạc thành đông thùy dương ruộng nương

Nơi mình từng tay nắm

Tay tung tăng dạo hết trời thơm

Hợp tan mi sầu mặt khổ, vô cùng sầu hận

Năm ni hoa rực hơn năm nọ

Năm tới hoa càng thắm

Biết cùng ai ngắm ?

5. Bích Lạc

Tự nhiên là trời xanh, tiên nữ ai mà ở tuổi vàng.

Trên con đường quan đạo ở Tuyền Châu, một đám nhân mã đang chạy như bay lại, vó ngựa đạp trên đường vang lên những tiếng dội trống không trong buổi chiều tà giữa vùng hoang dã.

Trên mé cổ thành, con trăng lưỡi liềm đang yên lặng mọc đám sương mù cả trời lên, nhìn xuống mặt đất rộng.

Người dẫn đầu, mặc áo hồng lạt mái tóc dài, là một cô gái. Cô đi đầu chạy tới cái trường đình ngoài cửa thành kìm ngựa lại, ngẩng đầu lên nhìn về hướng ánh đèn rải rác trong thành. Gió đêm thổi bay tấm lụa mỏng trên mặt cô, sau tấm lụa che mặt đó, cặp mắt của cô tuy vẫn trong suốt lạnh lùng, nhưng đã hơi đượm vẻ mệt mỏi.

Bốn ngày nay ngựa không ngừng vó bốn ba, từ Hàng Châu qua Nhạn Đãng đến Tuyền Châu, dọc đường còn thu phục dẹp tan một đám môn phái nhỏ, vừa trời tối là đến ngoài thành Tuyền Châu, mọi người ai cũng đều đã có chút mệt mỏi.

Thế nhưng, nhìn qua một bên con đường quan đạo ngoài thành, cái trường đình trống lổn không một ai, bao nhiêu người ở đó bất giác hơi thộn mặt ra ... không một ai ... Chẳng một ai ra nghinh tiếp sao ?

Cô gái mặt áo hồng lạt kìm ngựa đứng ở ngoài thành, nhìn đám tùy tùng một thoáng. Một gã trung niên trong bọn hội ý, vung tay một cái, một mũi tên nhỏ từ trong ống tay áo bay lên trời, đi thẳng vào giữa màn đêm, lên cao một khoảng xa rồi mới bùng nổ ra thành một đóa hoa cúc màu lam thật kỳ dị.

Ánh sáng rực lên một cái rồi tắt.

Một đoàn người ngựa cũng không nói năng gì, cùng gìm ngựa yên lặng đứng chờ ngoài cửa thành.

Khoảng một cây nhang cháy xong, trời đã hầu như tối hẳn, cửa thành cũng sắp đóng, thế nhưng, đám người đang chờ nhìn vào trong thành, vẫn không có chút động tĩnh gì trên con đường quan đạo.

“Sao Bích Lạc hộ pháp còn chưa lại ?” Rốt cuộc, trong đám tùy tùng có người nhin không được mở miệng ra, giọng đầy vẻ bất mãn, “rõ ràng là đã có dự bị thông tri cho ông ta biết trước, Tĩnh cô nương sẽ lại Tuyền Châu, hiện giờ đã thấy lam hỏa lệnh còn chưa hồi hả lại, làm bộ làm tịch quá chừng mà.”

Cô gái mặc áo hồng lạt trầm ngâm một lát, không hề trả lời lại, chỉ trừng mắt liếc qua gã thuộc hạ lấm mồm lấm miệng một cái, làm cho gã lập tức câm lại.

“Trời không còn sớm lắm, chúng ta vào thành trước đã.” A Tĩnh thở nhẹ ra một hơi kín đáo, phân phó với thuộc hạ.

Mọi người lẳng lặng tiếp tục hành trình, thế nhưng, mỗi người trong bọn đều vừa chấn động kinh hãi còn thêm một nỗi nghi ngại trong lòng ... Thuộc hạ của Thính Tuyết lâu, cho dù là tứ đại hộ pháp, thấy Lam hỏa lệnh mà không tức khắc lại yết kiến, đều bị xem là có hành vi bất kính !

Không những vậy, nửa năm trước, Thính Tuyết lâu vừa mới dẹp xong nội loạn từ nhị lâu chủ Cao Mộng Phi, Bích Lạc là một trong tứ đại hộ pháp dưới quyền trực thuộc của nhị lâu chủ, sau cuộc nổi loạn đó còn được Tiêu lâu chủ tiếp tục trọng dụng, đã coi như là chuyện khoan hồng ngoài ý liệu, sau này có làm chuyện gì cũng phải cẩn thận mới đúng ... vậy mà hiện giờ y lại như vậy, không phải là muốn rước họa vào thân sao ?

Thế nhưng, Tĩnh cô nương trước giờ tính tình vốn nghiêm khắc không bao dung ai, trong ánh mắt lại chẳng có tí gì là giận dữ.

Ngược lại phẳng phất như nghĩ đến chuyện gì đó, vẻ mặt có bề ảm đạm.

“Bái kiến Tĩnh cô nương !”

Tìm đến phân đà của Thính Tuyết lâu mới thiết lập ở Tuyền Châu thì đã đến nửa đêm. Một đoàn người bụi bặm đầy người lục tục xuống ngựa, đám đệ tử đang canh giữ ở phân đà của Thính Tuyết lâu buộc miệng kinh hô lên một tiếng, lập tức rạp người hành lễ, đồng thời vừa lộ vẻ kinh hoảng báo cáo: “Xin Tĩnh cô nương chờ chút, thuộc hạ ... thuộc hạ lập tức đi báo tin cho Bích Lạc hộ pháp biết !”

Cô gái mặc áo hồng lạt hững hờ nhìn thoáng qua thuộc hạ một cái, xua xua tay: “Không sao, ta tự mình vào tìm y ... Các người vừa hạ xong Áo Hoa Cung, chắc cũng đã hết sức lực rồi, hiện tại phải đi nghỉ ngơi thôi.”

Cô vừa nói vừa dẫn đầu đi vào trong sân, đám nhân mã ở phân đà lộ vẻ lúng túng nhìn nhau.

Đám nhân mã từ Lạc Dương lại đi sát theo sau cô không nói một tiếng, thế nhưng mỗi người trong lòng đều nghĩ như nhau. Nhìn Tĩnh cô nương vẻ mặt không một chút biểu tình, ai nấy không khỏi ngấm ngấm toát mồ hôi lạnh.

... Xem ra, Bích Lạc không hề báo tin cho bất kỳ ai biết trước, rằng Tĩnh cô nương sẽ lại Tuyền Châu.

... Nữ lãnh chúa chỉ dưới có mỗi mình lâu chủ, tựa hồ trong cặp mắt y không hề có một chút cân lượng gì.

... Quả thật gan lớn tày trời ... Cho dù là Tiêu lâu chủ, cũng còn kính sợ Tĩnh cô nương nữa là.

Tiến vào phòng bên cạnh, mọi người rốt cuộc mới hiểu ra nguyên do tại sao Bích Lạc hộ pháp không lại nghênh tiếp.

Mở cánh cửa đóng kín mít, mùi rượu nồng nặc xông thẳng vào mũi, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, hết cả đám đệ tử Thính Tuyết lâu ai nấy trong lòng đều chấn động cả lên, thầm nghĩ, kỳ này Bích Lạc hộ pháp chắc chạy không khỏi chuyện bị trừng phạt. Cho dù là cô gái mặc áo hồng lạt trước giờ vẫn lãnh đạm không chút biểu tình, nhìn thấy gã đàn ông đang say túy lúy bên cạnh cái bàn bình rượu quảng ngỗ ngang, cũng bất giác chau cặp lông mày lại.

Trên bàn ít nhất là có ba bốn chục cái bình không nằm đổ ngang đổ dọc, rượu tràn ra đầy mặt bàn, còn gã đàn ông mặc áo xanh đó, cứ thế mà nằm gục ra mặt bàn ô uế ngủ say sưa, không hề phát giác ra đám người đang lại gần bên mình chút nào.

“Bích Lạc hộ pháp !” Nhìn thấy Tĩnh cô nương đứng một bên không lộ một tý biểu tình gì, trong đám tùy tùng nhân mã có người nhin không nổi, lớn tiếng gọi lên một câu, “Tĩnh cô nương đã đến, còn không mau tỉnh lại !” Trong phân đà mới thiết lập ở Tuyền Châu, cũng có đệ tử đang rón rén bước lại, đẩy vào gã đàn ông đang say sưa ngủ vùi đó một cái: “Hộ pháp ... mau tỉnh lại ! Tĩnh cô nương đến rồi kia !”

Thế nhưng người mặc áo xanh say túy lúy gục trên mặt bàn vẫn cứ nằm yên không cựa cựa. Cánh tay ôm một mép bàn, bàn tay vô ý thức thõng xuống, ngón tay không biết vì lý do gì đầy những thương tích trên đó.

Cô gái mặc áo hồng lạt thuận theo những giọt máu trên đầu ngón tay của y nhìn tới, bèn thấy cây đàn cổ rớt dưới gầm bàn.

Đàn là thứ đàn tốt, gỗ đồng giấy bằng, Ô Tất Mai Hoa Đoạn, chỉ tiếc là đã vỡ tan tành không ra hình thù. Bấy sợi giây đàn sợi nào sợi đó đứt hết cả ra đó.

Trong thân cây đàn đã bị vỡ nát, A Tĩnh còn thậm chí thấy nứt cơ quan bị lộ ra ... Trong đó, lóng lánh cái vỏ màu xanh biếc của thanh kiếm nổi danh hiếm có Ngự Trường.

Ngay cả đàn và kiếm cũng đều quăng cả đi sao ? Bích Lạc ơi ...

A Tĩnh than lên một tiếng khó ai nhận thấy, khom người cầm cây đàn cổ lên.

“Các người ra trước cả đi.” Đứng thẳng người dậy, cô gái mặc áo hồng lạt hướng về đám thuộc hạ đang vây quanh chấn kinh đó phân phó.

Mọi người đều đã thoái lui rồi, A Tĩnh đẩy mấy bình rượu không nằm ngổn ngang trên mặt bàn đi hết, ngồi xuống yên lặng bên cạnh bàn. Cũng chẳng kêu tỉnh gã thuộc hạ đang say, chỉ tự mình cầm lấy bình rượu còn một nửa lên, chậm chậm vừa rót vừa uống.

Cây đàn bị vỡ tan đang nằm kề một bên tay cô, mấy sợi giây đàn bị đứt tung nằm vương vào ngón tay.

A Tĩnh chậm chậm uống hết ly rượu, quay đầu lại nhìn gã đàn ông say sưa gục xuống bàn. Y say quá độ, một thân vũ công như vậy, mà có người ngồi sát ngay một bên vẫn chẳng hề hay biết. Cái mũ đội trên đầu bị lệch đi, mái tóc dài đen nhánh xỏa ra đầy cả mặt bàn, dính vào vũng rượu dơ dáy đổ trên đó. Trong đó

tóc hỗn loạn đó, gương mặt gầy gầy thanh tú của y trắng bệch lên lạ kỳ, hai hàng lông mày lưỡi kiếm chau tít lại, không giống thường ngày cái vẻ phong lưu nho nhã tí nào. Bàn tay trái thõng xuống mép bàn, bàn tay phải thì nằm dưới thân người, nắm chặt lấy một cái bọc đeo trên cổ.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh ...” Phảng phất đang nằm mộng thấy gì đó, miệng người say thành linh nói ra một cái tên.

Cô gái mặc áo hồng lạt yên lặng nhìn, trong ánh mắt thành linh như có một tầng sương mù mờ nhạt.

Tiểu Linh.

Thật tình muốn xem thử, rốt cuộc đó là một cô bé hình dạng ra sao ...Cho dù là nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu, trong lòng cũng muốn thử ra ... rốt cuộc là cô gái như thế nào, mà có thể làm cho một tay tự phụ tài tình điệu dàng, nổi danh là cầm kiếm song tuyết đến nỗi phải mê mẩn không sao cưỡng được như vậy ?

Thành linh, cô nghe gã đàn ông đang say đó, miệng lầm bầm hừ lên một khúc điệu. Khúc điệu rất phổ thông, A Tĩnh nghiêng tai lắng nghe, mới biện nhận ra được đó là mấy câu trong bài thơ được người đời truyền tụng không thể nào thuộc lòng hơn ...

”Bài không ngự khí bốn như điện, thăng thiên nhập địa cầu chi thiên

(Bơi giữa trời không ngự khí đi như điện, lên trời xuống đất tìm khắp nơi)

Thượng cung bích lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến”

(Trên là trời xanh dưới là suối vàng, hai nơi mệnh mông đều chẳng thấy)

Trường hận ca !

Hơn một năm trước, lúc Bích Lạc gia nhập vào Thính Tuyết lâu, đã làm chấn động cả một giới giang hồ vũ lâm, chỉ kém có năm xưa lúc Thư Tĩnh Dung gia minh với Thính Tuyết lâu.

Thính Tuyết lâu chỉ vừa mới quật khởi, dùng cái thế dũng mãnh không thể chống cự được bắt đầu thôn tính vũ lâm. Rất nhiều thế gia bị hàng phục, rất nhiều môn phái bị tiêu diệt, thậm chí ngay cả Thiếu Lâm Vũ Đương đứng đầu vũ lâm trước giờ, cũng vì không có thực lực chống cự, đã chọn cái thái độ không màng đến chuyện thế sự.

Lúc ấy, tên của y là Giang Sở Ca. Giang Nam đệ nhất kiếm.

Kiểm thử thiên hạ, đàn dụ hoặc mỹ nhân, bao nhiêu là chuyện phong lưu đã được truyền bá khắp chốn vũ lâm, không biết tới nay đã có bao nhiêu cô thiếu nữ phòng the, cân quốc anh thư vũ lâm đã xiêu lòng. Thế nhưng, lại càng nổi danh là một đường kiếm pháp Hồi Phong Lưu Tuyết của y. Đây là thứ kiếm pháp hàng đầu của Giang Nam.

Lúc thanh thế của Thính Tuyết lâu như chẻ tre tiến về nam, tiêu diệt tứ đại thế gia ở Giang Nam, biết bao nhiêu người đều đem hy vọng duy nhất phó thác vào y ... bởi vì, cũng chỉ có Giang Sở Ca nổi danh Cầm Kiếm song tuyết mới có khả năng đánh nhau một trận với hai người Tiêu, Tĩnh của Thính Tuyết lâu.

Mà người ở Giang Nam cũng biết, một người vốn trước giờ vẫn tự kiêu tự ngạo là Giang Nam đệ nhất kiếm, nhất định cũng không thể nào thần phục theo Thính Tuyết lâu.

Y cùng hai người Tiêu Tĩnh đánh nhau trận đầu tiên, là ở bên suối Lan Khê phủ Kim Hoa.

Ban đêm, ánh trăng vàng vạc, soi khắp mọi nơi. Nước Lan Khê đang lặng lẽ trôi, thế nhưng mặt trăng tròn vành trên mặt suối không chảy trôi theo nước. Đã nửa đêm, phong cảnh bên suối lại càng tịch lặng hoang vắng, trời cuối thu đã có vẻ lạnh lẽo, trong không khí đã có sương mù bốc lên, tĩnh lặng đến mức độ tựa hồ mỗi một bông sương mù rơi xuống trên mặt đất, vẫn có thể nghe được.

Trong một bầu không khí tĩnh lặng như vậy, lại có một hơi tiếng vó ngựa nổi lên, làm tan vỡ đi cái lạnh lùng thanh vắng của đêm sương.

Trong màn sương mù nửa đêm, có hai người xông pha đêm trường lạnh lẽo song song ruổi ngựa chạy lại.

Một trai một gái. Đầu rất trẻ., đàn ông áo trắng như tuyết, tướng mạo thanh tú, nhưng lại có vẻ bệnh hoạn, trong ánh mắt có tia sáng như ánh đèn trong gió lập lờ bất định. Còn người đàn bà thì một thân màu hồng nhạt, tấm lụa mỏng che mặt khẽ bay bay trong gió, ánh mắt sau tấm lụa mỏng lạnh lùng mà sắc bén.

“Khọt khọt ... Không ngờ từ Lâm An hồi hải đến Kim Hoa là đã nửa đêm rồi.” Hơi ho lên khúc khắc, công tử áo trắng mở miệng nói với cô gái cùng sóng ngựa đi một bên, “A Tĩnh, mấy ngày nay vừa bình định xong Hoa gia ở Dương Châu, lại bắt cô đi tiêu diệt bọn Lôi gia Phích Lịch đường, ngày đêm không ngừng bôn ba qua lại ... khọt khọt, làm cô cực khổ quá.”

Y vừa mới mở miệng ra, bèn cảm thấy khí lạnh xâm nhập vào tận phế phổi, không nhịn nổi phải ho lên sù sù, làm cho giọng nói không được liên tục.

“Ông lo cho thân mình trước đi thôi, lâu chủ.” Cô gái mặc áo hồng nhạt được gọi là A Tĩnh ngược mắt nhìn gã đồng hành, hững hờ nói. Giọng của cô, không có một chút gì là ầm áp, chỉ từng câu từng câu hắt ra, tan vào trong gió lạnh ban đêm.

Bấy giờ, hai người đang cầm cương đi qua một chỗ quanh con suối Lan Khê, nơi đó có một cái lương đình đã hoang phế, bên cạnh lương đình là một khu rừng trúc bao bọc chung quanh, trong gió đêm đang kêu lên xào xạc.

Cô gái mặc áo hồng nhạt thình lình nhảy xuống ngựa.

“Đi cũng mệt lắm rồi, gió lại lớn, nghỉ nghỉ một chút đi thôi.” Thật tình chẳng hỏi ý kiến gì người đồng hành, A Tĩnh tự mình kéo ngựa lại buộc vào thân trúc, xoay lưng lại công tử áo trắng, thình lình dùng cùng một giọng lãnh đạm đó nói thêm vào một câu: “... Áo bông trong cái bọc trên yên ngựa của ông.”

Công tử áo trắng chẳng nói gì, ánh mắt lập lờ bất định đó hơi sáng lên một thoáng. Gương mặt trắng bệch bỗng có một nụ cười yếu ớt vừa hiện ra là biến đi, phẳng phất như đám mây trên mặt nước hồ thoáng vụt qua.

Y lẳng lặng xuống ngựa, lấy từ yên ngựa ra cái áo bông, khoác lên vai, cơn ho có ngừng đi được một chút.

A Tĩnh chờ y ở trước đình, đợi y bước lại, hai người cùng sóng bước vào trong, vừa đi vừa nói hững hờ mấy câu.

“Giang Nam vũ lâm một dãy, đều bị tôi dẹp tan. Tiếp theo đó là hai phái Nhạn Đãng và Điểm Thương, cũng chẳng có gì đáng nói.” Cô gái mặc áo hồng nhạt trong đầu thoáng qua các môn phái trong mấy ngày nay bị thần phục dưới tay mình, nói.

“Cô hành sự thật là quyết tuyệt, hung dữ, Giang Nam bao nhiêu đó môn phái lớn nhỏ chỉ có mấy tháng cô đã bình định hết cả đám, không hổ là con gái của Huyết Ma. A Tĩnh.” Công tử áo trắng khẽ bật cười lên, thể nhưng gương mặt có hơi bệnh hoạn đó đang rất nghiêm trang. Ngừng lại một chút, chậm chậm nói, “Có điều ... cô đã tính thiếu đi một người ...”

“Ý lâu chủ có phải là chỉ Giang Sở Ca không ?” A Tĩnh vẻ mặt cũng nghiêm trang, hỏi tiếp theo.

Công tử áo trắng gật đầu: “Nổi danh là Giang Nam đệ nhất kiếm, vị tất là danh xứng được với thật, nhưng tuyệt đối không thể xem thường Cầm Kiếm song tuyệt cái danh hiệu đó ... Một đường Hồi Phong Lưu Tuyết của y, chắc là phải cao hơn cái tài đàn địch khuynh đảo cả cái Giang Nam của y xa.” Y chấp tay sau lưng nhìn trời, nhìn tới màn sương mù ngập trời và ánh trắng mềm như nước đó, thình lình khẽ ho lên vừa thở ra một hơi: “Một nhân tài như vậy, nếu có thể dùng được thì giữ, nếu không, phải trừ đi !”

Câu nói đượm đầy sát khí đó vừa thốt ra, một trận gió đêm thổi lại, rừng trúc kêu lên xào xạc.

“Tĩnh, tĩnh” một vài tiếng đàn nhu hoà, thình lình trong rừng trúc một bên suối vọng lại, trong trẻo êm tai. Hai người vừa mới bước lên bậc thềm hoang phế trước đình, giật mình quay đầu lại.

Chỉ thấy vầng trăng lạnh treo trên đầu ngọn cây, gió đêm thổi nhẹ, bóng trúc xiêng xiêng, có thấy bóng hình ai đâu, ngay trong không trung, cũng chỉ có sương mù đang nhảy múa.

Thế nhưng hai người trao đổi nhau một ánh mắt, ngón tay cùng phân biệt chậm chậm nắm lại.

Tiếng đàn vừa buông, trong rừng trúc thỉnh thoảng truyền ra một tiếng hú thánh thót, như hạc kêu trên bờ ao lạnh, cao vút lên chín tầng trời.

“Hảo công phu.” Công tử áo trắng đưa tay lên, phảng phất như vuốt nhẹ mớ tóc mai bị gió đêm thổi lòa xòa qua mặt, “mời ‘minh nguyệt lai tương chiếu’, trong đám trúc âm u ‘phủ cầm phục trường khiêu’, Giang công tử quả là một người thanh nhã.” (thơ Vương Duy, trăng sáng lại chiếu nhau, ôm đàn và huýt sáo)

Giọng nói của y trong trẻo lạnh lùng hững hờ, vừa dứt lời y buông bàn tay xuống, thỉnh thoảng, bụi trúc trước mặt phảng phất như bị một lưỡi dao vô hình chém phạt ngang hông, tới tấp một loạt ngã rạp xuống, hiện ra một người trẻ tuổi mặc áo xanh đang ngồi trong rừng.

Cao, ốm, áo xanh, tóc dài thả xuống.

Môi mỏng như kiếm. Cặp lông mày thẳng như kiếm. Mắt sáng như kiếm. Đỉnh bặt như kiếm. Cả toàn thân như một lưỡi kiếm đã ra khỏi vỏ.

Thế nhưng, gã đàn ông sắc bén như một lưỡi kiếm đó, trên đùi lại để một cây đàn cổ rần rì nằm ngang, sợi giây đàn dưới ánh trăng hơi lóng lánh lên những tia sáng nhu hòa.

Gã đàn ông mặc áo xanh chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn tới một trai một gái đang đứng sừng sững trước lương đình. Ánh mắt của y lạnh lẽo như băng tuyết, thỉnh thoảng mở miệng nói một câu: “Nghe giang hồ đồn đãi, Thính Tuyết lâu chủ Tiêu Ưc Tình vũ công thâm bất khả trắc, có thể là đệ nhất thiên hạ được ... Phải vậy không ?”

“Tình , tình” mấy tiếng, y lại thuận tay vuốt lên mấy giây đàn, trong tích tắc, dưới thân đàn có chốt cơ quan bật ra, một thanh đoản kiếm vỏ màu xanh biếc bày ra trước mắt ! Nhanh như điện, y rút thanh đoản kiếm ra, đứng thẳng người dậy, lướt người một cái lại ... “Giang Nam Thanh Y Giang Sở Ca, xin thỉnh giáo Thính Tuyết lâu chủ !”

Kiểm rút ra, một màn sáng lạnh. Kiếm thế phảng phất còn kéo bầu không khí chung quanh chuyển động theo, làm cho sương mù ngập trời cải biến đi hướng rơi xuống.

Nhát kiếm đó thật hung mãnh mà ưu mỹ, chính như ‘hồi phong lưu tuyết’.

“Hảo kiếm pháp.” Khẽ buộc miệng kêu lên, giọng của công tử áo trắng.

“Tình,” Trong tích tắc, hai thanh kiếm đụng nhau, bắn ra những tia lửa sáng lạn. Kiếm khí hung hãn giữa không trung chấn động xoay chuyển.

Tùy theo sức phản chấn, thân hình của hai bên đều hướng về hai phương hướng đối nghịch nhau lướt ra, phân biệt đứng hẳn lại ngoài một trượng. Thính Tuyết lâu chủ áo trắng vẫn còn đứng đó chưa động dậy, trước bậc thềm chỗ lương đình. Còn đang cầm kiếm đưa ngang giữa ngực, lại là cô gái mặc áo màu hồng nhạt, ánh mắt sau tấm lụa che mặt đượm đầy sát khí bén ngót, thanh kiếm trên tay màu hồng nhạt, lấp lánh muôn chiều.

Giang Sở Ca thộn mặt ra một cái, thỉnh thoảng khẽ bật cười lên: “Tình cô nương của Thính Tuyết lâu đó chẳng ? Quả nhiên ‘tuyệt thế nhi độc lập’ ... May mắn được gặp.”

Vật áo hồng nhạt khẽ tung bay trong gió đêm, A Tình cũng chẳng gật đầu, chỉ hững hờ nói: “Muốn thỉnh giáo lâu chủ, phải hỏi thanh Huyết Vi trong tay của ta trước đã.”

“Được !” Giang Sở Ca áo xanh lại hú lên một tiếng trong trẻo, thanh kiếm trong tay hoá thành móng cầu vòng xẹt ngang trời, “Thanh kiếm cổ Ngự Trường trong tay ta cũng đã lâu chưa gặp phải một đối thủ như thế !” Cái mũ ngọc buộc tóc của y đã bị kiếm khí lúc này chấn động rách nát, mớ tóc dài tung xòa ra phất phơ trong gió. Sau làn tóc, ánh mắt của y lạnh lẽo mà trong suốt, tận nơi thâm sâu hình như có một nụ cười êm dịu, rốt cuộc không hổ là cầm kiếm song tuyết, cái danh hiệu “kiếm thủ thiên hạ, đàn dụ hoặc mỹ nhân”.

Sau lưng đeo cây đàn, trong tay cầm thanh kiếm cổ Ngự Trường, gã đàn ông mặc áo xanh cười gió bay lại.

“Kiếm đảm cầm tâm.” Hững hờ, Thính Tuyết lâu chủ đứng một bên quan sát, nhìn tới Giang Sở Ca, khoe miệng thỉnh thoảng khẽ thốt ra một tiếng.

Một gã đàn ông như một con chim phụng vậy ... trong giang hồ đã để lại không biết bao nhiêu là truyền thuyết thơ mộng. Trước giờ, y vẫn nghe nói đến Giang Sở Ca tung hoành giang hồ, tiêu dao tự tại, gây ra không biết bao nhiêu là phong lưu nghiệt duyên.

... Tự phụ như thế, kiếm, có phải là gan của y chăng ?

... Phong lưu như vậy, đàn, có phải là tâm của y không ?

Hai người đang đánh nhau dưới ánh trăng, đã không còn phân biệt ra thân hình, chỉ có màu hồng lạt và màu xanh dưới ánh sáng mặt trăng qua lại lưu động. Thế nhưng, qua lại nhanh như chớp, mà vẫn không nghe tiếng binh khí đụng vào nhau.

Chỉ có kiếm khí giữa không trung tung hoành. Chung quanh hai người ra tới ba trượng, sương mù vừa lọt vào là đã biến ra vô hình !

Gương mặt của Tiêu Ưc Tình chậm chậm nghiêm trang hẳn lại ... đã quá một trăm chiêu.

Tuy A Tình không hề sử ra Tham Long Tứ thức, nhưng cái gã Giang Sở Ca này có thể đánh nhau với A Tình quá một trăm chiêu mà chưa lộ vẻ gì là thất thế, vũ công đến như vậy cũng đã làm cho Thính Tuyết lâu chủ thay đổi sắc mặt.

Một nhân tài như vậy ... Như không dùng được, thì ... !

“Tình !”

Rốt cuộc, trong màn đêm yên tĩnh đó, thành linh có tiếng kim loại va chạm vào nhau !

“Soẹt soẹt” mấy tiếng xé không khí, hai người song song hạ xuống đất, người nào cũng loạng choạng đi một bước, lùi ra.

“A Tình.” Thính Tuyết lâu chủ này giờ khí độ vẫn trầm tĩnh bây giờ chẳng còn nhịn nổi, buộc miệng kêu lên một tiếng, bước nhanh một bước lại đỡ lấy cô gái mặc hồng lạt, A Tình mặt mày nhợt nhạt đứng đó, bờ vai hất lên một cái, đẩy tung bàn tay đang đỡ lấy cô ra, chỉ cúi đầu nhìn kỹ vào thanh Huyết Vi trong tay.

Bấy giờ, gã đàn ông mặc áo xanh hạ xuống đất đối diện cô chủ Ngu nghiêng người đi một cái, cơ hồ muốn ngã xuống đất, vội vã dùng kiếm chống đỡ, xem ra, thương thế của y thậm chí còn muốn nặng hơn A Tình.

“Hảo kiếm pháp ! Hảo kiếm pháp ! ... Không hổ là con gái của Huyết Ma.” Đưa tay lên chùi vết máu rỉ ra bên khóe miệng, Giang Sở Ca than thở tự trong lòng ra, gương mặt y cũng đồng dạng nhợt nhạt, má bên trái còn có một vết kiếm, máu chảy ra đầy mặt, làm cho gã công tử điệu dàng ôn nhu nhất thời trông có vẻ ghê sợ.

Thế nhưng, đối với thương thế có thể làm hư dung mạo chẳng hề để vào lòng, Giang Sở Ca dùng thân kiếm soi mặt mình, chỉ tiếp tục đưa tay quệt qua vết máu đang chảy trên mặt. Đưa lên môi liếm một cái, ánh mắt chậm chậm sáng rực lên.

“Tình cô nương, trận này chúng ta cũng không cần phải tiếp tục ... nếu cứ tiếp tục theo đó, lần tới hai thanh kiếm đụng nhau, thanh Huyết Vi của cô và thanh Ngu Trường của tôi e rằng sẽ bị tiêu hủy đi một sớm một chiều.” Y cũng đang cúi đầu, nhìn vào thanh kiếm của mình thật trù mến, sau đó, thành linh ngẩng đầu lên, kiếm chỉ tới Thính Tuyết lâu chủ ... “Nghe đồn Thính Tuyết lâu chủ vũ công thâm bất khả trắc, hôm nay Giang mỗ muốn chứng nghiệm một phen ... thỉnh giáo !”

Tiêu Ưc Tình và A Tình đều ngẩn mặt ra ... người trong vũ lâm đều biết, Thư Tình Dung sở dĩ gia nhập Thính Tuyết lâu, là vì đã từng bị Tiêu Ưc Tình đánh bại. Mà Giang Sở Ca lúc này đánh nhau với A Tình đã bị kém thế rồi, bây giờ còn dám tiếp tục khiêu chiến với Thính Tuyết lâu chủ !

Hướng gì, trận vừa rồi, người y đã bị nội thương không nhẹ lắm.

Tiêu Ưc Tình thành linh khẽ bật cười lên, dưới ánh trăng, nụ cười của gã trẻ tuổi bệnh hoạn yếu ớt này đủ có thể làm tan băng tuyết. Sau đó, y rút thanh Tịch Ảnh đao trong ống tay áo ra: “Giang công tử đấu chí đến như vậy, nếu Tiêu mỗ không lấy hết toàn lực ra, quả thật là bất kính lắm !”

“Đa tạ. !” gã đàn ông mặc áo xanh thở phào ra một hơi dài, ánh mắt sáng rực lên thật đáng sợ, phảng phất như đang hồi hả chứng minh chuyện gì đó, rút kiếm vung ra, chiêu thức biến đi, thành ra cực kỳ hung mãnh chẳng kể gì sống chết. Còn thanh Tịch Ảnh đao của Tiêu Ưc Tình vẫn cứ y dạng nhàn nhã thông dong, phảng phất như sương khói nhạt nhòa trong ánh trăng.

Thế nhưng, A Tình nhìn ra được, trong cái đao pháp nhàn nhã như thế đó, lại là một nghệ thuật giết người cận kề ra sao với hoàn mỹ.

Trên một trăm bảy mươi chín chiêu, thanh Ngư Trường kiếm sút ra khỏi tay, Giang Sở Ca đã thua.

Tiêu Ưc Tình chỉ cười không nói, ho khẽ lên, lưỡi đao ngừng ngay trên cổ họng đối phương.

Khoảng cách không quá một phân.

Ánh mắt của A Tình có hơi lạnh đi ... Chỉ cần Giang Sở Ca nghiêng mình tới trước một cái, Tịch Ảnh đao sẽ không chút do dự cắt đứt ngay cổ họng của y ! Gã kiếm khách nổi danh trước giờ vẫn kiêu ngạo tự phụ, sau trận thảm bại lần đầu tiên trong đời, tựa hồ trừ chết đi ra, chẳng còn lối nào khác hơn cho y lựa chọn.

Nhưng thanh đao của Tiêu Ưc Tình chỉ ngừng tại nơi đó, đã chẳng lướt qua giết người, cũng chẳng thu lại buông tha.

Y ráng sức dần cơn ho lại, chỉ lẳng lặng nhìn vào ánh mắt của đối phương, từng tia từng tia sáng biến ảo, trắc độ nội tâm của gã này, sau đó rồi sẽ quyết định sẽ giết hay thả.

“Quả nhiên là rồng trong loài người ...” Thế nhưng, Giang Sở Ca bất ngờ lại thở ra một hơi thật dài, sau đó, vuốt thẳng vạt áo, cúi đầu, quỳ một gối xuống, “Tiêu lâu chủ, nếu không xem là thứ vớ đi, xin cho tôi gia nhập Thính Tuyết lâu, dưới quyền điều khiển !”

Năm đó, Giang Sở Ca gia nhập Thính Tuyết lâu, đổi tên là Bích Lạc, thành ra thủ lĩnh của tứ đại hộ pháp.

Vũ lâm vì đó mà chấn động.

Rất nhiều người đều lấy làm kinh dị một kẻ vốn từng tự phụ là Giang Nam đệ nhất kiếm cũng đi quỳ gối trước Thính Tuyết lâu, thế nhưng, chỉ có Tiêu và Tình hai người biết: Giang Sở Ca lúc bắt đầu khiêu chiến với bọn họ, chỉ cốt ý là để thi triển thân thủ vũ nghệ của mình cho hai người xem thế thôi ... chỉ là đem một thân văn tài võ nghệ ra, bán cho Thính Tuyết lâu !

Y và Tiêu Ưc Tình giao hẹn một khế ước với nhau: lúc nào Tiêu Ưc Tình còn sống, y sẽ là đại hộ pháp Bích Lạc của Thính Tuyết lâu, đem hết năng lực của mình ra cống hiến cho Thính Tuyết lâu, chỉ cần Tiêu Ưc Tình ra lệnh, vào nước vào lửa, sống chết cũng không màng.

Nhưng điều kiện của y đưa ra chỉ có một thứ: muốn mượn lực lượng của Thính Tuyết lâu, truy tìm tung tích của một cô gái có tên là Tiểu Linh, bất kể cô ở nơi nào.

Dưới ánh trăng lạnh bên con suối Lan Khê, gã đàn ông áo xanh nhìn tới hai người đang lộ vẻ kinh ngạc chấn động, trầm ngâm một hồi lâu, rồi cuộc mở từ trên cổ ra một cái cấm nang ... một đóa hoa màu xanh nhạt cực kỳ mỹ lệ, nở rộ ngưng kết giữa kẽ ngón tay của y.

“Trịch Trục hoa !” Hai người cùng có hiểu biết rộng rãi, buộc miệng khẽ hô lên cơ hồ đồng một lúc.

Trịch Trục hoa, núi non vùng phía nam vốn có rất nhiều, thế nhưng đa số đều là màu hồng thắm. Mùa xuân hoa nở, cả một núi mây đỏ. Cũng ngẫu nhiên có màu vàng, màu tím, thế nhưng màu xanh nhạt lại là hiếm có trên đời ... truyền thuyết trong dân gian, một dãy Lĩnh Nam non xanh biến rộng đó, nghe nói tính hoa cực âm, phải sinh sản trong chỗ âm u không hề có ánh mặt trời chiếu tới, rất khó nảy nở, còn người trồng nó phải là một cô gái tuổi cập kê (thiếu linh ?).

Truyền thuyết nói rằng, Trịch Trục hoa màu xanh nhạt mười năm mới nở một lần, mỗi lần chỉ nở một hoa, thành hạt xong là chết khô ngay, phải trồng lại từ đầu mười năm nữa mới tiếp tục nở. Bởi vì lúc nở đều là đêm trăng rằm, vì vậy còn có tên là Yêu Nguyệt thảo.

Bởi vì một hoa chỉ đậu một hạt, do đó số lượng rất ít, không những vậy còn mấy lần muốn bị diệt chủng, đã không thấy trong nhân gian mấy chục năm nay. Trong truyền thuyết, Trịch Trục hoa màu xanh nhạt ngưng tụ ánh sáng của mặt trăng, là một thứ thuốc quý hiếm, cơ hồ có thể khởi tử hoàn sinh được.

Tuy chỉ là truyền thuyết, thế nhưng, đã làm cho vô số người đối với nó ngày đêm ao ước.

Ở một dãy Lĩnh Nam, mọi người đều xem Trích Trục hoa màu xanh nhạt là thứ chí bảo, không tiếc gì ngàn vàng để đổi lấy. Ở Nam Cương có nhiều giáo phái, phù thủy thịnh hành, những giáo phái lớn nhỏ đó, cũng hầu hết đều cung phụng nó là thần vật, còn thường thường thiết lập truyền nhân để bồi dưỡng nó ... Bởi vì có được một đoá Trích Trục hoa, chính là một thứ tượng trưng đáng cho bất kỳ giáo phái nào khoe khoang.

Vì vậy những cô gái mỹ lệ chuyên việc bảo vệ cho thánh hoa, thường thường bỏ hết cả tâm sức một đời, chỉ vì muốn thấy Trích Trục hoa mình chăm sóc sẽ nở ra ngày nào đó, thế nhưng Trích Trục hoa màu xanh nhạt dễ gì mà tìm được, cho dù tìm được, cũng khó mà nuôi cho sống, trừ một vài kẻ may mắn, rất nhiều người cho đến hết đời vẫn không thấy hoa nở được một lần.

Những cô gái đó, được gọi là Tư hoa nữ thị.

Cô gái mà Bích Lạc muốn đi tìm, chính là một trong đám Tư hoa nữ thị đó ở Lĩnh Nam.

Mấy năm trước, y vác kiếm phiêu đảng giang hồ đến Lĩnh Nam, tìm phông danh sơn thủy cảnh, rong chơi ngày tháng, thường thường trong tiếng gió thoảng qua từng đêm trăng thanh, đồn ca huyết sáo, và cũng từng trong lầu trúc một bên suối cùng các cô Miêu nữ xinh như hoa tâm tình đùa dỡn, phong lưu điệu dàng như thuở nào ở Trung Nguyên.

Nghe nói một dãy Đại Thanh Sơn Thương Mang Hải có kỳ hoa tuyệt thế xuất hiện, là một người trong vũ lâm, tự nhiên là không khỏi có chút hiếu kỳ, do đó bèn đeo đàn xích kiếm, đi đến chân núi Đại Thanh. Liên tiếp du ngoạn mấy ngày liền trong núi, không những chẳng tìm thấy đoá hoa màu xanh nhạt trong truyền thuyết, ngược lại còn quên mất lối đi, lạc trong một dãy núi rừng trùng trùng điệp điệp ở Lĩnh Nam.

Dựa vào một thân vũ công, tự nhiên là cũng chẳng sợ gì hổ báo rắn rít, thế nhưng xoay qua xoay lại, phong cảnh tuy vẫn như tranh đó, giờ lại làm người ta buồn phiền không ngớt.

Một hôm, tìm ra một con đường nhỏ đi theo đó, lại phát hiện ra, tận cùng con đường là một cái vực, bất giác bực bội trong lòng, thật chẳng muốn tiếp tục đi tìm đường thêm làm gì, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, trong bụng thầm nghĩ, đường đường Giang Nam đệ nhất kiếm, không lẽ cứ như thế mà bị giam cứng nơi đây hay sao ?

Trong lòng càng lúc càng bực dọc, vì để trấn áp tâm thần xuống, y bèn hồi hã tháo cây đàn cổ trong người xuống, đàn lên một khúc Y Lan Tháo, để dẹp đi bớt tạp niệm đang dâng lên như nước triều.

Trong u cốc tịch lặng không có tiếng người, chỉ có tiếng đàn y gãy bay bổng lên tít tắp tầng trời. Dưới vực, y ngưng thần tấu đàn, nhạc và hồn cùng hòa hợp với nhau. Thế nhưng, thỉnh thoảng, y bỗng nghe lại có thêm một thứ thanh âm khác ... có tiếng địch đang hợp tấu, từ mé trên bờ vực khẽ truyền lại.

Y kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy phía trên chỗ cao nhất vách núi có sương mù bao phủ, lại ẩn ước có một tòa trúc lầu nhỏ, nhìn kỹ lại, hình như có một thiếu nữ mặc áo đỏ đang tựa song, tiếng địch chính là từ dưới tay cô vọng tới.

Gã đàn ông áo xanh hơi có vẻ kinh hãi và mừng rỡ bật cười lên ... Thì ra, ở một nơi đầu non cuối sông thế này, y vẫn còn có thể có cơ hội được một phen kỳ ngộ.

Nổi danh kiếm đảm cầm tâm là y, đối với chuyện như thế nào có thể nắm lấy được cơ hội trước mắt thế này, y đã có quá nhiều kinh nghiệm. Tưởng tượng ra cô gái lầu này vẫn sinh sống ở một nơi u cốc cheo leo này, ắt phải là cô liễu tích mệnh đến mức nào, nếu đã tinh thông âm nhạc, thế thì cứ như Tư Mã năm xưa vậy dùng đàn tâm dụ cô, một khúc Phượng Cầu Hoàng là có thể tạo ra được một cuộc nhân duyên ở thế ngoại đào viên rồi.

Y không gấp chuyện cầu cho được cô, nhưng cũng không còn gấp chuyện phải ra khỏi núi Đại Thanh, chỉ mỗi ngày lại đi đến đáy vực, lấy cây đàn cổ ra đàn, để cho cô thiếu nữ trên bờ vực thối địch ứng họa. Trong cốc không có nhà cửa người ta, tiếng nhạc phiêu dương trong không gian, có lúc y ngỡ rằng, mình quả thật đã không còn trong chốn nhân gian.

Ngày tháng trôi qua như vậy cũng được một khoảng thời gian, trừ chuyện dùng nhạc họa lại, cô gái áo đỏ trên lầu trúc không hề có ý gì cùng y tương kiến. Còn một kẻ trước giờ nổi danh điệu dàng tự phụ như y,

làm sao dám đường đột lên đó bái phỏng một cô gái lạ mặt.

Lúc y cơ hồ đã muốn mất đi kiên nhẫn rồi, ông trời lại cho y một cơ duyên.

Hôm đó sau buổi trưa, vẫn như thường lệ tấu đàn dưới vực, bỗng cảm thấy sương mù trong cốc thành linh ngưng tụ dày đặc lại ... miền nam vốn nhiều mưa, chẳng đợi y thu thập cây đàn lùi vào trong gốc cây trú ẩn, mưa đã mật mù rơi xuống.

Mây mù bao kín cả một vùng hang núi, phía trên vực đã hoàn toàn chìm vào trong màn mưa, còn tiếng địch thì cũng đã ngừng lại.

Không chừng ... duyên cũng chỉ tận cùng nơi đây thôi. Y ngẫm nghĩ, có lẽ buồn bã vác cây đàn lên vai, đứng lên, những hạt mưa rơi ướt trên thân thể, cũng chẳng có tí cảm giác gì ... Không chừng, đợi ngày mai lúc tạnh mưa rồi, chắc cũng nên tìm đường ra khỏi núi cho xong. Không lẽ lại bị giam cứng ở một nơi rừng núi âm u này cả đời sao ?

Lúc y đứng lên, vô ý nhìn thoáng qua mé trên bờ vực, thành linh thộn mặt ra ... trong đám mây mù phiêu phiêu dưỡng dưỡng đó, từng hạt từng hạt mưa rơi, trong màn mây mưa, lại có một cây dù đã mở ra đang bay lác lác từ trên vực xuống !

Là cây dù cô ném xuống đó chẳng ? Là cây dù của cô ném xuống đấy mà !

Cây dù mở ra đó, như một phiến mây trắng, từ mé trên bờ vực rơi rơi xuống, mỹ lệ không bút nào tả xiết.

Y vừa kinh hãi vừa mừng rỡ chạy lại đón, thò tay ra chụp lấy. Cán trúc vải lụa, nhẹ nhàng mà tinh trí, trên mặt dù còn có thêu một đóa hoa màu xanh nhạt ... có thể suy ra được, chủ nhân của cây dù là một cô gái lan tâm huệ chất như thế nào.

Y giữ khư khư cây dù trong tay, ngẫm nghĩ kỹ lưỡng, phát hiện ra trên mặt dù lụa màu trắng đó có thêu một chữ Linh nhỏ, chắc phải là khuê danh của cô gái thôi.

Y mỉm cười, cầm dù trong tay, hướng về vách núi sương mù giăng đầy nơi đó, cao giọng nói: “Tại hạ Giang Nam Thanh Y Giang Sở Ca, xin đa tạ Linh cô nương tặng dù, ngày sau sẽ chắc chắn báo đáp !” đang lúc mở miệng nói, bất giác một nụ cười nở rộng từ khóe môi ra.

Trước giờ chưa có cô gái nào, có thể thoát ra khỏi bàn tay đào hoa của y. Lần này, lại sẽ là một phen phong quang đẹp để thế nào nhỉ ?

Hôm sau, y bèn trèo lên vách núi cao, mượn tiếng trả lại dù, tìm phỏng cô gái mặc áo đỏ thổi địch trên đỉnh núi.

Nhất thiết mọi chuyện sau đó, bèn như đã miêu thuật trong trăm ngàn chuyện truyền kỳ thế đó ...

Cô đẹp, cô trẻ, cô thông tuệ, thế nhưng, chính như y đã dự liệu sẵn, một kẻ ẩn cư trong u cốc thâm sơn như cô rất là tịch mịch ... Lần đầu tiên y để mắt đến cô, là đã cảm thấy được sự cô độc và tịch mịch trong nội tâm tận đáy lòng của cô gái này.

Nhìn y trèo vùn vụt như bay theo vách núi lên, cô chỉ hơi kinh ngạc một chút, vẻ mặt phẳng phất như nghĩ đến chuyện gì đó mà âm ỉ đi.

Thế nhưng, chỉ trong khoảnh khắc gương mặt đã nở rực rỡ lên một nụ cười như hoa, cất cây địch đi, ngay cả hài cũng không kịp mang vào, đi chân trần từ trên trúc lâu chạy xuống, tấm áo màu đỏ rực choàng lên cả thân hình, trên cổ đeo một cái túi cẩm nang thêu kim tuyến, chiếc vòng bạc đeo trên cổ tay và cổ chân cô phát ra những tiếng động nghe thật êm tai.

“Dù đâu ?” Cô níu chéo quần chạy xuống lầu, nghinh đón gã đàn ông anh tuấn đeo đàn vác kiếm đang đi lại, nhoèn miệng cười và hỏi, chẳng hề có chút gì mắc cỡ như các cô ở trung nguyên. Con gái ở Miêu Cương, quả nhiên không hổ danh truyền thuyết, nhiệt tình phóng khoáng, dám yêu dám hận.

“Xin hỏi cô nương phương danh ?” Y lấy cây dù từ trong bọc hành lý ra, đưa lại cho cô. Nhưng cô chỉ lúc lắc cái túi cẩm nang thêu kim tuyến trên cổ, mỉm miệng cười, tay che miệng và hai cái má lúm đồng tiền: “... Tiểu Linh.”

“Tại hạ là Nguyễn Triệu, tình cờ lạc bước thiên thai, có duyên được gặp tiên nữ trên trời.” Che dấu không được cái tính vốn trước giờ vẫn phong lưu, y vừa mở miệng, là đã nói ngay một câu đùa giỡn. Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng bèn cảm thấy mình quá đường đột, thế nhưng nhìn tới cô thiếu nữ áo đỏ, lại thấy cô càng cười nắc nẻ, cặp má lúm đồng tiền đã ngọt ngào lại càng tròn trịa.

Do đó, nhất thiết đều chiếu theo chuyện truyền kỳ phải ra làm sao mà tiến diễn.

Lúc đó y vẫn còn cái tâm tính của một kẻ lãng tử, quen cái chuyện đi tới chỗ nào cũng để lại tình duyên đến đó, cũng chẳng hề để tâm thật lòng vào đoạn tình duyên này ... Đây chỉ là một chuyện truyền kỳ ngẫu gặp trong đời, y, tự nhiên là phải án chiếu theo chủ nhân trong chuyện truyền kỳ, làm những chuyện y phải làm, nếu không, chẳng phải là phụ lòng đi cái duyên kỳ ngộ như thế sao.

Hơn nửa năm đó, hai người bọn họ bèn ở trong cái nơi thâm sơn u cốc ở núi Đại Thanh không nhà cửa không dân cư đó, sống qua những ngày tháng như thần tiên quyến lữ song túc song phi.

Hoặc khi lội nước bên nhau, cùng dạo non xanh nước biếc, cô cười nói huyền thiên, có khi ca lên những khúc ca ở Nam Cương, uyển chuyển như hoàng oanh bay ra khỏi động.

Hoặc khi cùng leo núi cao, đứng bên bờ vực thẳm, gió lồng lộng thổi, y đánh đàn, cô thổi địch, trong ánh trăng gió réo trong tùng, nghe như nhạc tấu tầng trời.

Ngay cả trong lúc chăn gối, cũng nồng đậm tình cá nước, sung sướng hơn xa những cô tình nhân mỹ lệ mà y đã từng quen biết.

Có điều hưởng thụ bao nhiêu đó những lạc thú không có trên đời mà truyền kỳ thường đem lại, y không hề để ý tới chuyện, cô thiếu nữ này xuất thân từ đâu, tại sao lại một mình cư trú ở một nơi thâm sơn cùng cốc như vậy ... Thế nhưng, đây chính là quy tắc của truyền kỳ, đến giờ đến lúc là phát tay áo bỏ đi thôi, không để lại vết tích. Những chuyện không liên can, hỏi đến có ích gì ?

... Như cô, cũng là kẻ băng tuyết thông minh, hoàn toàn không hề hỏi đến lai lịch và lý do tại sao y lại đây. Cho dù thường ngày có lúc y đề cập đến, cô chỉ mỉm cười đưa tay che miệng y lại: “Giang lang tại sao đến đây, Tiểu Linh trong lòng cũng đã hiểu mà !”

Thường ngày, cô thổi địch, tiếng địch nghe vui sướng mà êm tai, đượm chút gì đó ngây thơ ... Hỏi cô đó là khúc gì, cô bèn nhoèn miệng cười nói rằng khúc đó tên là Tử Trúc Diệu, miền nam thường hay thổi, nói về một cô thiếu nữ cắt một đoạn tử trúc, làm cho tình lang một cây tiêu. Có lúc cô cũng ca lên khe khẽ, lang ơi muội ơi, ánh mắt nhìn tới y, nhu tình như nước.

Ngày tháng trôi qua sung sướng như thần tiên, duy nhất một điều làm cho y không được thoải mái, chính là cái túi cẩm nang thêu kim tuyến đeo trên cổ Tiểu Linh. Không biết bên trong đựng gì, ngày ngày đóng đưa trước ngực cô, ngày cả lúc cùng y chăn gối, cũng không chịu tháo ra một khoảnh khắc.

Thế nhưng, Tiểu Linh chắc chắn là ăn đứt bất kỳ cô gái nào y đã từng có ... Nụ cười của cô, dáng kiều diễm của cô, giọng cười khúc khích của cô, và ánh mắt trong suốt như nước khe nhìn tận đáy, thứ gì cũng làm cho y mê mết say sưa bất tỉnh.

Một năm đã qua, y hoàn toàn quên bằng đi chuyện muốn về trung nguyên.

“Anh đề bẹp nó rồi ...” có hôm, đang lúc triền miên, cô bỗng thở dốc, đẩy y ra, đưa tay lên che đỡ lấy cái cẩm nang trên ngực. Y bị mất đi hứng thú, chau mày, rốt cuộc nhin không nổi mở miệng hỏi: “Tiểu Linh, cái đây thật ra là thứ gì vậy ?”

Cô chống người ngồi dậy, mở cái cẩm nang ra nhìn cái thứ đựng bên trong kỹ càng một hồi, khóe môi lộ ra một nụ cười không cách nào thấu hiểu nói: “Giang lang, anh có gì biết rõ mà cứ hỏi thế ?” Không đợi y đang cảm thấy khó hiểu muốn mở miệng ra hỏi lần nữa, nhìn qua thứ đựng trong cẩm nang, gương mặt của Tiểu Linh thình lình biến hẳn. Bàn tay mềm nhũn ra, không chống nổi thân hình, cơ hồ muốn rớt cả vào trong lòng y, đôi má vẫn tươi thắm biến ra thành trắng nhợt, ánh mắt biến đi một chút, thật chẳng biết là buồn rầu hay sung sướng.

“Sao rồi ? Cái thứ trong đó bị đề hư rồi sao ?” Nhìn dáng điệu của cô, y không nở lòng, dịu dàng hỏi.

Cô tựa hồ như muốn ngốc cả ra, làm như một hồi thật lâu mới nghe y nói gì, mới có phản ứng lại: “A, không, không, không có chuyện gì. ... Nó vẫn tốt, rất tốt ... Vốn là em không tin nó sẽ thật tình, sẽ thật tình ...” vẫn cái vẻ phức tạp vừa buồn rầu vừa sung sướng, cô lại nhìn vào cái thứ trong cẩm nang lần nữa, hơi có chút thở ra, ngồi dậy xuống giường, rồi đi ra ngoài sân

Y ngẩn ngơ nhìn sau lưng cô, thỉnh thoảng cảm thấy rằng, mình thật tình chẳng hiểu biết nhiều gì về cô lắm ... cô là ai ? trong cẩm nang đó lại có thứ gì ? Truyền thuyết nói rằng, các cô Miêu nữ đẹp như hoa đó đều rất rành phóng trùng độc, có thể dùng pháp thuật bắt tình lang yêu mình chết mê chết mệt.

Y cứ nghĩ rồi nghĩ, ngẩn ngẩn run rẩy trong lòng.

Từ hôm đó trở đi, cô hiển nhiên bỗng ít nói đi, tính tình cũng bớt đi vẻ hoạt bát lanh lợi của thuở xưa, từ từ thấy cô trầm mặc và tiêu tụy hẳn đi, thậm chí lúc ngồi chung với y cũng bần thần như nghĩ ngợi gì, hỏi cô có chuyện gì, thì cô cứ ấp a ấp úng, cả ngày không ở trong trúc lâu, chỉ đi vào trong núi sâu, có khi đến cả nửa ngày.

“Giang lang, có yêu em mãi mãi không ?”

“Giang lang ... Như nếu ngày nào đó tình duyên của mình đã tận, anh có nhớ em suốt đời không ?”

Những lời như vậy, cũng từ từ càng lúc càng được thốt ra từ trong miệng cô, làm cho y vô cùng không thoải mái ... chỉ hưởng thụ phút giây sung sướng trước mắt đi, những chuyện nghiệt duyên của thế tục ngoài đời, hằng ngày cứ léo nhéo hoài làm chi ? Làm mất đi cả hứng thú của hai người. Y có hơi mất kiên nhẫn, tuy cũng mở miệng ra chịu nói “suốt đời”, nhưng cảm thấy cô đã không còn khả ái như ngày xưa, chẳng có gì khác nhau với những cô đã từng hận không thể bỏ người chung với y một chỗ suốt đời đó.

Do đó, mỗi ngày lúc cô đi vào núi sâu làm những chuyện gì không biết đó, y một mình ngồi nhìn đám mây trắng bay qua bay lại không chừng trên núi Đại Thanh, rồi rốt cuộc đã thật sự nghĩ đến chuyện về nhà. Dù gì, đất Ngô Việt ở Giang Nam, chốn lầu hồng vẫn là một quang cảnh khác trong lòng kẻ du tử lãng đãng.

Có điều ... Phải làm sao mở miệng nói với Tiểu Linh ?

Bây giờ đã có ý đi rồi, tâm tư của y không làm sao dấu nổi qua khỏi mắt cô.

Hôm đó, không biết vì lý do gì, cô từ trong núi sâu về lại rất sớm, cặp mắt có vẻ đỏ lên, không biết có phải vì đã có khóc qua rồi chẳng, cái túi cẩm nang đeo trên cổ phồng to lên, phẳng phất như có bỏ thứ gì trong đó. Vừa về đến, y bèn thừa cơ phát tác lên: “Tiểu Linh, mấy bữa nay, ngày nào em cũng ra ngoài, không phải là vì tại có anh trong lầu mà em không chịu ở lại sao ? ... Như nếu em thấy ngày tháng thế này không có gì ý vị, thì ...”

“Suýt.” Thỉnh thoảng, đang bận rộn làm đồ ăn là cô, bỗng quay đầu lại ngỡ ý giữ yên lặng, khóe môi đượm một nụ cười kỳ dị, khẽ nói: “Giang lang, em biết anh đang tính nói gì ... cũng tới lúc ... bất quá để ăn xong bữa cơm tối này, tụi mình sẽ nói qua chuyện khác, nhé ?”

Y bị nụ cười đau đớn mà kỳ dị trên gương mặt cô làm cho thộn mắt ra, nhất thời quên bẵng muốn nói những lời chia tay quyết liệt ... Thỉnh thoảng, trong lòng bỗng có cái dự cảm bất tường gì đó ... Không chừng, cô đang tính làm chuyện gì để thay đổi tình huống hiện tại giữa hai người hay sao ?

Trong truyền thuyết, thiếu nữ ở Miêu Cương Lĩnh Nam dám yêu dám hận, không giống như các cô ở trung nguyên ... Tuy không biết Tiểu Linh có phải là Miêu nữ hay không, nhưng nếu cư trú ở đất Miêu đã bao lâu nay, chắc phải ít nhiều cũng tiêm nhiễm cái tính tình đó chẳng ? Như nếu cô biết y đã quyết định muốn bỏ đi, thì cô sẽ ... trong lòng y bỗng giật bắn lên, quay đầu lại nhìn cô, thì cũng vừa thấy bàn tay trắng như tuyết của cô đang thân tốc dời ra khỏi ống đựng rượu.

Có một chút phấn bột vô cùng tinh vi, rớt từ ngón tay cô ra.

Quay đầu lại nhìn để ý thấy y đang nhìn tới cô, gương mặt của Tiểu Linh thỉnh thoảng lộ vẻ hoảng loạn.

Thế là phải ... Vốn phải là như vậy ... bất kể là trung nguyên hay là Miêu Cương, các cô gái đều giống nhau thôi. Lúc y sắp sửa bỏ đi, sẽ ráng làm đủ mọi cách để giữ y lại, cho dù chỉ thêm một khắc thời gian cũng được. Con gái Giang Nam trung nguyên, ôn nhu dịu dàng hơn một chút, chỉ muốn dùng nhu tình mật ý lay

chuyển con người du tử ... Nhưng cô gái người Miêu Cương này, e rằng bất chấp thủ đoạn, cũng làm sao giữ y lại cho được chắc ?

Trong rượu, rõ ràng là cô vừa mới bỏ thứ thuốc gì đó ... Những cử động đó, làm sao qua mắt y được.

“Giang lang, anh ăn nhiều thêm một chút nhé.” Tối lại, lúc thấp cây nền đỏ lên, hai người ngồi xuống ăn cơm, cô ân cần bày đồ ăn ra, ôn nhu dịu dàng như bình thường, thế nhưng tận đáy lòng, y đang thầm cười nhạt.

“Giang lang, từ ... từ buổi ban đầu, em đã biết vì có gì anh lại.” Thành linh, nghe Tiểu Linh mỉm cười, nói ra một câu kỳ quái như vậy, y chỉ hơi nhăn mặt ra một chút, bèn thuận miệng như thường lệ nói điếu: “Tự nhiên anh lại là để cùng em tương ngộ đây mà.”

“Thế sao ?” Cô thành linh bật cười, trong nụ cười có gì đó u oán, dưới ánh nến đỏ chiếu vào thấy như muốn khóc, “Có điều, thời gian mình bên nhau đã sắp hết rồi nhĩ ...”

Y lại đỏ mặt ra, cái cảm giác bất an càng lúc càng nổi lên, không đợi y mở miệng ra nói gì, đã thấy cô cầm ống đựng rượu đó lại, đổ ra một nửa ly mời, cặp môi hé mở, dịu dàng nói: “Giang lang, trước khi em nói cho anh nghe một tin vui, xin anh uống ly rượu này.”

Nhìn ly rượu cô đưa lại, bờ môi của gã đàn ông áo xanh thành linh lộ ra một nụ cười, một nụ cười đã từng làm vô số cô thiếu nữ điên đảo, y cúi đầu nhìn chăm chú vào cô, và cũng dịu dàng hỏi: “Tiểu Linh ... Trong ly rượu này, có bỏ hàng đầu, hay là trùng độc ?”

“Phách.” Không ngoài dự liệu của y, bàn tay cô run lên, ly rượu rớt xuống đất vỡ tan tành.

“Giang lang !” Cô ngẩng phắt đầu lên, nhìn tới y, cặp mắt đầy những lệ, “Giang lang !”

Nền đang lẳng lặng chấy, và nghe như có mùi thơm thoang thoang. Y nhìn vào mắt cô, nhìn vào trong cặp mắt trong suốt của cô có cái vẻ đau đớn bất lực không sao dấu được, ba phần tức giận vốn đang có trong lòng bây giờ cũng đã tan biến trong vô hình. Than lên một tiếng dài, y đứng dậy, rũ tay áo xuống: “Tiểu Linh, tình duyên của chúng ta, vốn là hai bên tự nguyện ... bây giờ đã đi đến nước này, còn có gì để nói ? Cho dù dùng thuốc để giữ anh lại, giữ cho được một Giang lang như vậy, không lẽ em sẽ sung sướng được sao ?”

“Giang lang ... không lẽ, không lẽ anh cho rằng em tính ...” Nhìn y xếp đàn lại, bắt đầu thu xếp hành trang, cô làm như chung quy đã hiểu ra gì đó bèn bật cười lên, “Được rồi, được rồi !”

“Chứ sao ... Em đã hiểu rồi chứ ? Tiểu Linh.” Không nghe ra được trong tiếng cười của cô, ngoài bi thương ra, còn có hàm ý nghĩa thâm thúy hơn thế, y chỉ mỉm cười quay đầu lại, “Lúc phải buông ra thì cũng nên buông ra. Như vậy, sau này mình nghĩ đến nhau bên này bên kia, còn có nụ cười trên môi.”

“Giang lang, có phải trước đây mỗi lần anh bỏ một người yêu anh đều sẽ nói những lời như vậy ?” Thành linh cô thu nụ cười lại, nhìn tới y, lạnh lùng hỏi, giọng nói lộ vẻ mấy phần đanh đá và phẫn nộ ... Y lại ngấm ngầm thở ra trong bụng, quả nhiên vẫn là như thế ... Những cô con gái, trước giờ ai cũng như ai. Có biết đâu, bọn họ càng bức bách y, y lại bỏ chạy còn xa hơn nữa.

“Tiểu Linh ...” Lộ vẻ không biết làm gì khác hơn, y lắc lắc đầu, vuốt vuốt lên mái tóc dài đen nhánh của cô, “hợp cũng tốt, tan cũng tốt, hà tất phải ?”

“Nhưng anh đã nói, anh vĩnh viễn yêu em mà !” Cô thành linh la lên, giọng nói cơ hồ như muốn khóc.

Thế nhưng buông tay ra, y chẳng nhìn lại cô lần nữa, đeo đàn cầm kiếm, bước xuống trúc lâu.

“Giang lang, anh cứ thế mà bỏ đi sao ?” Thành linh, nghe có tiếng cô gọi sau lưng, “Còn chưa đem theo cái thứ anh muốn mà anh cũng bỏ đi được sao ?”

Cái thứ mà y muốn ? Thứ gì ?

Lộ vẻ nghi hoặc, rốt cuộc y ngừng bước lại, quay đầu nhìn cô thiếu nữ áo đỏ đang xông người ra gọi giục y lại.

Thình lình, bàn tay y run lên kịch liệt, miệng muốn thở không ra hơi ... trong kẽ tay của Tiểu Linh, là một đóa hoa màu xanh nhạt đang nở rục rở ! Đây là, đây là ...

Trích Trục hoa !

Cái túi cẩm nang trên cổ đã được gỡ xuống, cô đang giữ tấm màn cửa đứng đó, ngón tay đang giữ đóa kỳ hoa trong truyền thuyết, nhìn tới y, trong ánh mắt lộ đầy vẻ cười cợt châm chọc: “Anh lại Đại Thanh sơn Thương Mang Hải, mưu mô tính toán gần cho được em, không lẽ không phải là vì cái này sao ?”

Nhìn đóa hoa màu xanh nhạt trong kẽ tay cô đó, nhất thời y ngẩn cả mặt ra, không hiểu tại sao cô lại thốt ra những lời như vậy.

Tiểu Linh nở một nụ cười càng thâm, bàn tay phải vuốt ve cái túi cẩm nang ở cổ: “Anh biết em là một cô gái tư hoa người Miêu, mới đối xử ân cần với em như vậy ...”

“Nói bậy nói bạ !” Rốt cuộc lộ chút phản ứng, y chau tít mày lại rũ tay áo xuống, hừ nhạt lên một tiếng, “Như nếu muốn lấy đóa Trích Trục hoa đó, đương thời ta giết quách cô đi để lấy nó không phải là xong sao ? Làm gì phải như vậy cho phí sức ?”

Cô than lên một tiếng, gật gật đầu, nhìn chăm chú vào y: “Giang lang ... Chuyện đã đến thế này, khỏi cần phải dấu diếm chi nữa có được không ?”

Cô vẫn còn đang mỉm cười, một bàn tay cầm đóa hoa vô số người nằm mộng cũng mơ ước đó, một tay thì để lên cái túi cẩm nang: “Anh cũng biết, Trích Trục hoa khó nuôi dưỡng đến thế nào ... tính chất cực âm, không những hạt hoa thường ngày phải cần một cô gái tuổi cập kê ôm ấp kề da kề thịt, đến lúc gieo hạt, lại càng mười phần đã hết chín phần hư ... Cho dù anh có giết em để đoạt hạt hoa ấy đi, thì được gì nhĩ ? Anh hử, anh là người thông minh như vậy ... anh làm sao đi làm những chuyện đó ?”

Nói đến đó, tuy đang còn mỉm cười, trong cặp mắt cô đã đầy những lệ ướt, ngón tay nắm khư khư vào lan can, đốt ngón tay đã trắng nhợt cả ra.

Y đứng chỗ cầu thang trúc lâu, bị những lời cô nói đó làm cho thộn mặt ra, thế nhưng, trong lòng đã hiểu rõ đầu đuôi, tiếp theo đó cơn giận dữ cũng cùng một lúc nổi lên ... “Tiểu Linh, anh tuy là một tên lãng tử, nhưng anh không phải là một tên bịp bợm !” Dưới hàng lông mày lười kiếm, trong ánh mắt y đang có lửa cháy bùng bùng, lần đầu tiên dùng một giọng nói gay gắt nói với cô, thế nhưng, sự nghĩ, rốt cuộc mình cũng là phụ rẫy cô, cuối cùng rồi cũng thả ra, “Tiểu Linh ơi Tiểu Linh ... Thôi cũng được thôi ... em xem anh là người như vậy cũng được thôi, nghĩ lại, hai đứa mình đều tâm tư để trật lất vào nhau ...”

Không chừng bởi vì tâm tình quá khích động, y cảm thấy có chút mệt mỏi hẳn ra, vác đàn lên vai, xua xua nhẹ tay, cười khổ cầm cúi bước xuống lầu.

Thế nhưng, kỳ quái là, đi không được mấy bước bèn càng đi càng cảm thấy choáng váng, y giật mình kinh hãi, thử đề một hơi chân khí, lại đề không lên nổi. Y thình lình hiểu ra, quay đầu lại nhìn thiếu nữ mặc áo đỏ, khéo mắt như muốn nứt ra, “Tiểu Linh, em, em ... đi hạ độc vào cây nển ? Có phải không ? Cây nển đó cũng có độc !”

Nhìn ánh mắt như vậy của y, cô gái hạ độc cũng lộ vẻ chút gì đó sợ hãi, cặp mắt lả chả hai hàng lệ như châu ngọc, hối hả chạy lại dịu lấy thân hình y đang loạng choạng muốn té xuống, run giọng nói: “Giang lang, em đâu có ... đâu có muốn hại gì anh đâu ...”

“Em hạ trùng độc vào người anh phải không ?” Y cười nhạt, nhớ lại thủ đoạn các cô người Miêu trong truyền thuyết chuyên môn dùng để đề phòng người yêu biến đổi tính tình ... cô con gái này, vậy mà chẳng hề đắn đo hạ trùng độc vào người y, cũng muốn cho y một đời tha hồ cho cô thao túng !

Y Giang Sở Ca, làm sao có chuyện cứ thế mà sống ? !

Dùng hết tận sức lực còn lại trong người, y đẩy cô ra, rút kiếm ... Y muốn giết con đàn bà lòng dạ độc ác này !

Kinh hô lên một tiếng, thế nhưng một người không biết võ công như cô chẳng làm sao tránh được, mũi kiếm đâm từ ngực cô vào, ánh mắt cô đầy vẻ kinh sợ và hoảng loạn. Nhìn tia mắt cô, ngay trong khoảnh khắc đó, bao nhiêu ngày tháng hạnh phúc êm đềm bên nhau hiện rõ mồn một ra trước mắt y, bàn tay của y

trong tích tắc đó bỗng mềm đi, chẳng làm sao đâm vào cho được, “tinh” lên một tiếng, thanh Ngự Trường rớt xuống đất, và y mất đi hết cả tri giác.

Lần tỉnh lại sau đó, đã không biết đó là lúc nào, chung quanh một màn đen tối, bên tai nghe có tiếng nước không ngớt đang chảy róc rách.

Y lồm cồm muốn ngồi dậy, nhưng thân thể phảng phất như đang ở trong trạng thái ngủ say, tay chân chẳng hề nghe theo ý mình, thậm chí ngay cả cặp mắt cũng mở không muốn ra.

Cô ha/ thứ độc gì vào người y ? Cô đang làm gì ? Cô đang tính làm gì ?

“Giang lang ...” khe khẽ, nghe có tiếng cô kêu một bên tai, phảng phất như vừa mới khóc xong, giọng nói có vẻ nghẹn ngào, “Em biết anh hận em, nhưng anh thật tình đâu có muốn hại anh, cũng chẳng muốn hạ trùng độc vào người anh ... Tuy em chưa hề nói cho anh nghe, thật ra em là tư hoa nữ thị của Áo Hoa cung. Có điều, anh cũng chẳng hề nói cho em biết, anh là Giang Sở Ca một nhân vật danh tiếng lẫy lừng ở trung nguyên ?”

Cho dù y đang còn trong hôn mê, y vẫn bắt giác giật mình lên một cái ... Thì ra Tiểu Linh ... Cô đã sớm biết thân phận của mình rồi sao ? Giang Sở Ca ơi Giang Sở Ca, mi thật là mê muội, một đứa con gái sống một mình như vậy trong núi sâu, làm sao có thể là một kẻ tầm thường ? Cả đời mi phong lưu tự phụ, rồi có lúc, rốt cuộc cũng tan nát dưới tay đàn bà ...

Y muốn cười khổ, nhưng tay chân tựa hồ như không muốn nghe lời, ngay cả mặt mày cũng không cảm thấy nhàn nhó gì được.

“Cái thứ anh muốn, em đã định bụng giao cho anh rồi ... Trích Trục hoa có nghĩa lý gì với em ? Bất quá chỉ là một đóa hoa, nhưng anh ... anh là người sống sờ sờ ra đó, người tình lang cương em thương em ơ.” Y cảm thấy vật áo mình có thứ gì đựng vào, hình như cô đang nhét cái túi cẩm nang vào trong người y, nửa gương mặt thình lình mát lạnh hẳn đi, đây là nước mắt của Tiểu Linh đang nhỏ xuống, “Cung chủ đưa cho em ba hạt hoa, vốn là mấy năm rồi cũng chẳng có động tĩnh gì, mấy hôm trước, thình lình lại có một hạt nhú mầm ra ... Em đem nó gieo qua chỗ mé núi mặt âm, hôm nay chắc là lúc nở hoa rồi đấy.”

Trích Trục hoa ... Trích Trục hoa màu xanh nhạt. Giang Sở Ca muốn cười, cái thứ chí bảo biết bao người trong vũ lâm nằm mộng cũng mơ ước đến, hiện giờ đang nằm trong người y ... thế nhưng, y thì chẳng có cảm giác gì, chỉ có điều trong lòng nóng nảy không thể nào tả xiết: đem hoa giao cho y, thế còn Tiểu Linh ? Làm sao cô có gì để giao trả ?

Y muốn vùng vẫy, muốn đem đóa hoa trong người ném trả lại cô, thế nhưng đầu óc thì tỉnh táo lạ thường, tay chân lại chẳng thể nào cử động được lấy một chút.

“Cung chủ nửa năm một lần lại qua đây tra xét, vài ngày nữa là sẽ lại ngay đây ... Giang lang ơi, như nếu em không phục thuốc cho anh, như nếu anh còn ở lại nơi này, gặp phải cung chủ làm sao cho được ...” nước mắt từng giọt từng giọt lá chả rơi xuống khuôn mặt tê cứng của y, gương mặt y không một chút biểu tình, thế nhưng nước mắt nóng hổi đang chảy vào tận trong lòng, “vũ công của bà ta vô cùng lợi hại, anh, anh lại quật cường như vậy, chắc chắn là sẽ không chịu tránh đi.”

Tiểu Linh ! Tiểu Linh ! Tiểu Linh !

Thì ra là vậy ... Chính vì vậy mà, em mới hạ độc anh sao ? Trước giờ đám con gái đó, chỉ vì muốn cho anh ở lại một bên mình, mới sử dụng cái ngụy kế đó nhĩ. Con nhỏ ngu si này, con nhỏ ngu si này ...

Lần đầu tiên, y thật lòng muốn ôm cô gái người Miêu này vào trong người mình, thế nhưng y không đưa tay lên được.

Giang Sở Ca cảm thấy thân thể mình đang trôi bèo bồng lên ... Không phải là ảo giác, mà thiết thiết thực thực trôi bèo bồng lên. Tiếng nước bên tai nghe lại càng rõ ràng, thậm chí còn át đi cả tiếng khóc nhỏ của Tiểu Linh. Ý thức rõ ràng chính xác, y suy đoán mình đang nằm trên một chiếc bè làm bằng trúc.

“Trôi từ con suối này xuống, là đến thị trấn ngoài núi đó ... lúc đó tay chân của anh cũng đã hết chất thuốc tê rồi.” Tay chân không cử động được, y bèn tính dùng sức mở tròng mắt ra, thế nhưng, ngay cả một chút sức lực đó cũng không có, bên tai chỉ nghe có tiếng Tiểu Linh đang tiếp tục nói khẽ. Bàn tay cô đang sờ

lên mặt y, nhẹ nhẹ, mềm mại, run rẩy, nước mắt đã ngừng chảy, giọng nói thậm chí còn đượm một nụ cười: “Giang lang, anh đi một mình đi nhé, không được trở lại tìm em.”

Trong lòng y nóng nẩy, bất chấp có thể làm tổn thương đến nội phủ, đề khí muốn xung phá các đường kinh mạch, xem thử tay chân bị thuốc ngấm vào có thể hồi phục lại tri giác chăng, thế nhưng trong đan điền chẳng có chút gì ở đó, một giây chân khí cũng chẳng có mà đề lên.

Nghe từng câu từng câu ôn nhu thâm tình cô đang dẫn dò mình, y cơ hồ như nhịn không nổi muốn hét lớn lên: Thế còn em thì sao ! Tiểu Linh em thì sao ? ... Như nếu Áo Hoa cung chủ lại tra xét phát hiện ra cô thiếu đi mất một hạt hoa, và cô chẳng có Trích Trục hoa gì để giao cho bà ta ... Thì em làm sao ? ! Anh không muốn Trích Trục hoa ... Cái anh muốn không phải là đó !

Thế nhưng, những lời nói cấp bách khẩn thiết đó ngay bên miệng, mà chẳng có sức lực để thốt ra. Thành linh y cảm thấy trên môi mềm mại, hơi thở dịu dàng phả lên mặt mình, Tiểu Linh cúi người xuống, hôn y một cái, mỉm cười, nói một lời cuối cùng: “Giang lang ơi, như nếu không gặp anh, kiếp này, e rằng em sống mà như không thôi.”

Y không hề gặp lại được cô gái xinh đẹp như hoa như mộng đó nữa.

Đợi đến khi y hồi phục lại năng lực, hối hả chạy về lại chỗ vực thẳm ... Y đi dọc theo con đường cũ mình đã lại đến dưới trúc lâu, thì đã người đi lâu trống. Những thứ đồ bên trong đều vẫn như lúc y ra đi không hề thay đổi, hiển nhiên chủ nhân lúc bỏ đi cũng rất hấp tấp.

Y đi hết cả núi Đại Thanh, nhưng tìm không ra được Tiểu Linh, lại càng tìm không ra cái Áo Hoa cung như thần long thấy đầu không thấy đuôi đó. Miêu Cương đất rộng người thưa, giáo phái lớn nhỏ nhiều như lông bò ... lấy sức một người như y, đợi y tra xét từng chỗ từng chỗ, e rằng gặp lại Tiểu Linh chắc cũng phải mười năm nhĩ ?

Núi ngàn trùng, sông vạn nẻo, thế nhưng, núi dài sông rộng biết ở nơi đâu ?

Cuộc đời y Giang Sở Ca là do vô số hồng nhan mỹ lệ đan với nhau mà thành, thế nhưng, một kẻ đã quen với cuộc đời du hý hồng trần là y, bây giờ đã mất đi cái dịp sống “chân” chẳng còn có thể gặp lại được trong một đời.

Nửa đêm, y rút cuộc tỉnh lại. Đầu nhức như búa bổ, sau cơn say túy lúy, cảm thấy đáy nội tâm chỉ còn có tro tàn. Thế nhưng, không đợi y có sức lực nghĩ đến chuyện gì khác, đã nghe bên cạnh có tiếng người lạnh lùng hỏi một câu: “Tiểu Linh chết rồi sao ?”

Y phảng phất như bị mũi kiếm nhọn đâm trúng vào người, ngẩng phắt đầu lên, gần giọng mắng lại: “Ai nói vậy ! Tiểu Linh không chết ! Cô chẳng chết được !”

Thế nhưng ngẩng đầu lên rồi, bên thấy cô gái đang ngồi cạnh bàn, Bích Lạc trong khoảnh khắc đã thộn mặt ra.

Tĩnh cô nương.

Ngồi bên bàn chậm chậm đặt ly rượu xuống, rõ ràng là nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu.

Y thành linh nhớ ra, hôm nay là ngày lãnh chúa lại xem xét Áo Hoa cung vừa mới bị công phá, y đã tiếp nhận được chỉ thị đi nghinh tiếp Tĩnh cô nương, thế nhưng, uống một trận say mềm, y đã quên bẵng đi cả mọi chuyện.

Thế nhưng đứng đầu tứ đại hộ pháp là Bích Lạc chỉ lạnh lùng nhìn nữ lãnh chúa một thoáng, không một vẻ gì muốn mở miệng xin lỗi: “Tiểu Linh không chết ! Ai nói cô ấy chết rồi !”

Thư Tĩnh Dung cũng chẳng mở miệng ra nói những lời dạy dỗ thuộc hạ, bàn tay cô đang kéo kéo sợi giây đàn bị đứt, thành linh bật cười nhặt lên, mắng: “Tiểu Linh đã không chết, sao ngươi không đi tìm cô ta, ở đây uống rượu làm gì !”

Bích Lạc giật mình, cặp mắt đang say sưa mơ màng, thành linh cũng có tia sáng rực rỡ tỉnh táo xẹt lên, bàn tay của y thành linh chụp vào cái túi cấm nang đeo trên cổ.

Đóa Trích Trích hoa màu xanh nhạt đó, tựa hồ như một lưỡi dao đang đâm vào trái tim y ... Vì để tìm cho ra Tiểu Linh, vì để nhờ vào lực lượng của Thính Tuyết lâu đi khắp kết cả vùng Nam Cương, y đã không tiếc khuất thân dưới trướng Tiêu Úc Tình. Thế nhưng, hiện giờ y rốt cuộc đã công phá vào Áo Hoa cung, lại không hề tìm đâu ra bóng dáng Tiểu Linh.

“Cô ấy nhất định là chưa chết ... Nhất định là chưa chết. Ta muốn đi tìm cô ấy.” Phảng phất như đang tự thuyết phục mình, Bích Lạc lẩm bẩm nói đi nói lại, “lên trời xanh xuống suối vàng, ta cũng phải tìm cho được Tiểu Linh.”

A Tình thở ra một hơi, bàn tay tạt ngang, đẩy hết một đám đồ dụng cụ uống rượu xuống đất, nói giọng chất chứa xót óc: “Thế thì, chẳng nên uống rượu nữa ! Đi với ta vào Áo Hoa cung một phen ra sao.”

Hôm nay là trăng rằm. Dưới ánh trăng, Mang Thương Hải một dãy mênh mông hoang vắng, nhạt nhòa trắng xóa như sương.

Cơ quan mở ra, từng bậc từng bậc thêm đá từ giữa hồ nhô lên không một tiếng động, bày ra cho tới một bên thuyền đang neo sẵn ở đó.

Mặc y phục lợi nước đầu đó chỉnh tề, nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu không khỏi nhìn tới bậc thêm từ dưới hồ đi lên lấp lất đầu: “Một cái nơi ẩn bí như thế này ...” Cô bước từ mũi thuyền xuống nước, mũi giày vừa chạm xuống bậc thêm, bên phát hiện ra trên mỗi bậc đá đều có một mẫu chốt tạc trong đá, trên đó có cái móc bằng kim loại, vừa đủ để lọt chân vào, như thế cứ đi từng bước xuống, người ta có thể mặc y phục lợi nước đi dưới hồ như đi bộ.

Bích Lạc không nói năng gì, đi phía sau cô ... Như nếu không phải để đi tìm Tiểu Linh, y e rằng đã chẳng đi phí bao nhiêu đó tâm tư đảo lộn trời đất tìm cho ra được một nơi như thế này. Có điều ... Cho dù y đã đến tận Áo Hoa cung rồi, đào xuống cả ba thước đất cũng vẫn tìm không ra tung tích Tiểu Linh đâu.

A Tình cũng không nói gì nữa, bởi vì lúc này cô đã chầm chậm bước vào trong nước.

Cái bậc thêm từ dưới nước sâu nhô lên đó phảng phất dài không thấy tận đầu, thế nhưng hai người nội lực đều thâm hậu, nội tức dai dẳng, chẳng bao lâu đã đi xuống dưới tận đáy hồ, sau đó cảm thấy được thêm đá xuyên qua thứ gì đó, lại bắt đầu đi lên lại.

“Khoát” lên một tiếng, A Tình cảm thấy áp lực chung quanh người giảm bớt đi, thêm đá đi lên, thì ra đã từ trong nước đi ra.

Vừa ra khỏi nước, còn chưa kịp gỡ y phục lợi nước ra, trước mắt thình lình lóe lên một cái. A Tình dưới ánh sáng cực kỳ chói mắt đó bất giác nhắm mắt lại, thế nhưng thanh Huyết Vi đeo theo người đã tỉnh lên một tiếng nhảy ra khỏi vỏ đưa ngang ra trước người.

“Tình cô nương, nơi đây là thánh điện của bọn họ. Lúc này chúng ta đã đi qua thần đạo dưới nước của họ.” Giọng nói của đại hộ pháp Bích Lạc vang lên phía sau, ngón tay của A Tình từ từ nói ra, mở trừng mắt đã quen với ánh sáng huy hoàng trong phòng ... Từ thêm đá dưới nước đi lên, bày ra trước mắt là một kiến trúc hàng động bằng đá thật là tráng quan, trên nóc vòm hình tròn hàng đá có khắc những đồ án và kinh văn phức tạp, trên cây cột bằng đá có vẽ những thứ thực vật và động vật thật kỳ quái bò quanh. Trên bốn bức tường đều có bàn thờ bằng đá khổng lồ đục trong đá ra, trên đó có những tượng còn lớn hơn người thật, dưới ánh đuốc, gương mặt tạc bằng đá lộ vẻ thật kỳ dị, cười mà không ra cười.

Đây chính là thánh điện chỗ vào Áo Hoa cung. Từ bậc thêm đá dưới đáy nước Thương Mang Hải đi lên.

A Tình lẳng lặng không nói một tiếng, chỉ nhìn quanh bốn bức vách ... đã có bọn đệ tử Thính Tuyết lâu đồn trú trong cung chạy ra nghinh tiếp, cô yên lặng thoát bộ y phục lợi nước ra khỏi người, giao cho thuộc hạ đứng một bên. Ra chiều cảm khái hỏi một câu: “Một nơi khó mà tấn công vào thế này, ông làm sao mà đem người được vào để đánh một trận lớn như vậy ?”

Bích Lạc không nói gì, hiển nhiên y đang vội vàng tìm đường tiếp tục đi lục lọi, chỉ hững hờ trả lời: “Tự nhiên là không tấn công vào đường thủy đạo này rồi, tôi đem người vượt núi bọc lại sau lưng, bức bọn họ từ trong thánh điện cửa lớn chạy ra ngoài ... Sau đó, tôi hạ nhuyển cốt tấn dưới nước.” Y cười cười, có điều cặp mắt dưới hai hàng lông mày lưỡi kiếm lạnh bén như kiếm: “Xách đám đệ tử Áo Hoa cung từ Thương Mang Hải dưới nước lên, như mấy con cá chết ngay cả sức phản kháng cũng chẳng còn.”

Tia mắt của A Tĩnh lướt nhanh qua gương mặt y, thế nhưng gã đàn ông như lưỡi kiếm đó chẳng hề biến sắc.

Cô gái mặc áo hồng lật bông than lên một tiếng ... Một nhân tài như vậy, như nếu y không tự nguyện gia nhập vào Thính Tuyết lâu, nếu như y cứ phân chia ra hai bên chống chọi, Tiêu Ưc Tĩnh muốn bình định vũ lâm vùng Giang Nam, không biết còn phải đối phó thêm bao nhiêu là chướng ngại nữa. May mà y tự mình chịu thành ra Bích Lạc. Thế nhưng ... tuy là kẻ đã lịch duyệt đường đời, một gã đàn ông vì tình mà bất cố nhất thiết như thế kia, lần đầu tiên cô mới có dịp đụng phải.

Trong thạch điện không khí ẩm ướt và âm uất, làm cho người ta có cảm giác như đang bị một áp lực gì đó không nói được. Bích Lạc này giờ tâm thần vẫn đang hoảng hoảng hốt hốt, hiển nhiên là vì kỳ vọng bấy lâu nay tự đứng mà không thấy có gì, làm cho tâm lý bỗng hụt hẫng, trong hang đá không khí thật yên tĩnh, chỉ có tiếng nước đọng chảy xuống rỉ rả.

“Tĩnh cô nương, nơi đây tà khí nặng lắm, xin cô dùng cái bó ngải này.” Thành linh, gã thuộc hạ cầm y phục lợi nước cho cô một bên bông mở miệng, giọng nói trong trẻo. A Tĩnh hơi giật mình, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người đó mặc áo xanh lục, mắt sáng rõ, là một cô con gái.

“Cô là ... ?” Không nhớ Thính Tuyết lâu có một người như vậy, cô gái mặc áo hồng lật lộ vẻ kinh dị hỏi.

Cô gái mặc áo lục bật cười lên một tiếng, làm lễ theo kiểu đạo gia: “Tiểu đạo là đại đệ tử Nhược Thủy dưới trướng của Trương chân nhân ở núi Long Hồ, được gia sư phái đi bang trợ Thính Tuyết lâu tiến quân vào Vân Nam.” Cô tuy là đạo gia, nhưng không mặc áo đạo sĩ, cặp mắt sáng rõ linh động, không giống một người tu đạo, ngược lại còn ra vẻ hoàn toàn là một thiếu nữ kiều diễm.

A Tĩnh thành linh nhớ lại Tiêu Ưc Tĩnh có nói qua chuyện đó, chỉ hướng về Nhược Thủy gật gật đầu, nhưng lại xua xua tay: “Không cần ngải gì cả, ta chẳng sợ gì mấy thứ chuyện quỷ thần đó.”

“Thật đó, tôi cảm thấy nơi đây âm khí nặng nề lắm ! ... đặc biệt là cái thánh điện này, lại càng quái dị không sao tả được.” Nhược Thủy có vẻ nóng ruột, cô biết mấy người này đều là tay vũ lâm nhân sĩ, e chẳng có ai thêm tin vào những chuyện quỷ thần, cô đưa bó ngải ra trước mặt Tĩnh cô nương.

Thế nhưng, chẳng biết sao, bàn tay cô cảm thấy có một sức nóng ... “A !” Cảm thấy có một thứ lực lượng đang bảo vệ cô gái mặc áo hồng lật, đẩy bàn tay cô ra ngoài, cô gái tu đạo kinh hãi chân động ngẩng đầu lên nhìn, A Tĩnh thì chẳng hề cảm thấy gì khác lạ, chỉ tự mình đi vào trong hậu điện.

Cặp mắt của Nhược Thủy chợt nhìn thoáng qua trên cổ Tĩnh cô nương có đeo một tấm thẻ bài bằng gỗ đàn, bèn sáng mắt lên, trong miệng bất giác hít khẽ vào một hơi lạnh: Đây là một cái thẻ hộ thân phù linh lực đến bao nhiêu ? Lại làm cho cô một kẻ căn cơ tu đạo đến mức không thấp kém như vậy còn không gần vào được nửa phân ?

Tĩnh cô nương của Thính Tuyết lâu, xem ra quả thật cũng thâm bất khả trắc như Thính Tuyết lâu chủ vậy nhỉ ...

Nhược Thủy không cam tâm lại đưa bó ngải trừ tà lại cho đại hộ pháp đứng một bên, thế nhưng Bích Lạc chỉ đang cầm cúi đi qua đi lại mọi chỗ như đang muốn tìm thứ gì, chẳng hề chú ý đến cô. Nhược Thủy bước lại gần, và vẫn đồng dạng cảm thấy có một thứ lực lượng bao trùm chung quanh Bích Lạc hộ pháp. Thế nhưng, cô con gái núi Long Hồ vừa mới học đạo thành tài này không biết ... trên người của Bích Lạc đang đeo đó, lại là thứ còn linh dị gấp trăm lần bó ngải ... là đóa Trích Trục hoa màu xanh nhạt.

Cô thành linh bỗng cảm thấy có vẻ không được há hỉ lắm ... Thì ra, trong Thính Tuyết lâu ai ai cũng là kẻ lợi hại, đã sớm biết không giúp đỡ gì được nhiều, sự phụ sao còn sai cô lại đây làm gì nhỉ ? Lần này bất quá chỉ là đến Áo Hoa cung thế thôi, tiếp theo đó là phải đến Bái Nguyệt giáo ... Như vậy không phải là cô chẳng có chỗ nào nhúng tay vào được sao ?

Trong chính cung, hai bên điện, trong ngoài lục lợi, chẳng thấy.

Tẩm cung, đồ đạc mở tung, màn chiếu cuốn gọn, chẳng thấy.

Vườn hoa, đào quật lên ba thước đất, cũng chẳng thấy.

Có thể thấy được rằng, từ khi Thỉnh Tuyết lâu công phá Áo Hoa cung hôm đó đến giờ, hơn tháng trường, Bích Lạc không hề ngừng nghỉ chuyện tìm kiếm như điên cuồng. Cơ hồ chỗ nào cũng đều lục lọi cả, bao nhiêu đệ tử còn sót lại của Áo Hoa cung đều bị tra tấn hỏi cung ... Thế nhưng, không ai biết Tiểu Linh ở đâu.

Chỉ biết, cô đích xác đã bị cung chủ bắt từ núi Đại Thanh về, bởi vì đánh mất đóa Trích Trục hoa chí bảo mà phải bị trừng phạt, thế nhưng dù gì cô cũng đã nuôi dưỡng được một đóa Trích Trục hoa, cung chủ không xử tử Tiểu Linh, chỉ bắt cô trở về tiếp tục chăm sóc hai hạt hoa còn lại, thậm chí trước khi cung điện bị công phá vài hôm trước, còn có người đã thấy cô ... Thế nhưng, chẳng ai biết sau đó cô đi đâu.

Duy nhất người có thể biết chuyện không chừng là Áo Hoa cung chủ, chỉ tiếc là vị cung chủ đó lúc tự biết đại cuộc đã mất rồi, chẳng hề do dự chọn lấy con đường tự vẫn.

Bích Lạc đã dùng hết quyền lực trong phạm vi quản thuộc của y, điều động hết đám nhân mã Thỉnh Tuyết lâu, trong chu vi một ngàn dặm trở vào đã ráng tìm cho được tung tích Tiểu Linh. Do điều ước đã hạn định trước, Tiêu Tinh hai người đều không có gì dị nghị đối với chuyện y đang làm, ngược lại còn phải thêm nhân mã lại bang trợ cho y. Thế nhưng, đúng là trời đất mệnh mang, tựa hồ bóng người phiêu dưởng như hoàng hạc.

A Tinh nhìn quang cảnh ngổn ngang trong cung, nhìn Bích Lạc còn chưa muốn bỏ cuộc cứ tìm mãi tìm hoài, trong lòng cô bỗng cảm thấy một nỗi tán thán thật sâu đậm ...

Bài không ngự khí bôn như điện,

Thăng thiên nhập địa cầu chi biến.

Thượng cùng Bích Lạc hạ hoàng tuyền,

Lưỡng xử mang mang giai bất kiến.

Hốt văn hải thượng hữu tiên sơn,

Sơn tại hư vô phiêu dưởng gián.

Lâu các linh lung ngũ vân khởi,

Kỳ trung trác ước đa tiên tử.

Trung hữu nhất nhân tự Thái chân,

Tuyết phu hoa mạo tham sai thị.

...

Ho. ddu'ng ddu'ng cu+o+~i gio' bay nhu+ cho+'p

Le^n tro+'i, xuo'^'ng dda'^t ti'm kha('p mo.i no+i

Le^n thi' dde'^n ta^.n co~i xanh bie'^c, xuo'^'ng thi' dde'^n ta^.n suo^^i va'ng

Hai no+i dde'^u mo+' mi.t kho'ng tha'^y na'ng o+? dda^u

Bo^~ng nghe tha'^y tre^n ma(.t bie'^?n co' ngo.n nu'i tie^n

Nu'i o+? khoa'ng hu+ vo^, giu+~a chu+'ng phie^u die^?u

La^u ca'c lo'ng la'nh no^?i le^n trong dda'm ma^y ngu~ sa('c

Trong ddo' co' nhie'^u na'ng tie^n ye^?u ddie^.u xinh dde.p

Trong so^^ ddo' co' mo^.t na'ng te^n la' Tha'i Cha^n

Da tuye'^t ma(.t hoa pha'ng pha'^t co' ve? la' ngu+o+'i ddi ti'm

(Bạch Cư Dị - Trường Hận ca)

“Như nếu ở đây tìm không thấy, tôi sẽ lục tung cả cái đất Nam Cương này lên, đi khắp thiên hạ cũng tìm cho ra Tiểu Linh.” Đi hồi hã qua một bên cô, Bích Lạc mặt mày xám xanh, nói ra một câu, trên gương mặt anh tuấn lộ đầy vẻ cố chấp.

Thượng cùng Bích Lạc hạ hoàng tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến mà ... Không chừng, người ta phải biến đi mất như vậy, thì mới thương tiếc mãi mãi như vậy thôi ?

Cái mà y tìm kiếm đó, không chừng đã chẳng còn phải là người con gái mình yêu thương cực kỳ nữa, mà còn là tượng trưng cho cái thứ gã du tử đó đã đánh mất đi cả nửa đời, cái thứ nhất thiết đáng được nắm giữ ... Rốt cuộc y đã cảm thấy được nó, cả đời y đã đánh mất đi quá nhiều, mà lại chẳng có thứ gì đáng để cầm trong tay.

Chỉ có ý nghĩ đó thôi, cũng đủ làm cho y đi tìm kiếm điên cuồng, đi tìm cho được một bằng chứng.

Đi tuần tra một vòng Áo Hoa cung vừa mới bị công phá, phát hiện trừ những cảnh tượng hỗn loạn lục tung cả lên kia, mọi chuyện khác đều đã được Bích Lạc xử lý đầu vào đó ổn thỏa. A Tĩnh chẳng có gì để nói thêm, chỉ một mình trở về lại chỗ vào thánh điện, đợi đại hộ pháp đi về cùng một lúc.

... Thế nhưng, hiển nhiên là lần trở lại tìm kiếm này làm quên bằng đi thời gian, Bích Lạc chẳng hề theo về với nữ lãnh chúa một lượt.

Chỉ có Nhược Thủy thủy chung vẫn đi theo cô, đứng trong cái thánh điện lạnh lẽo rộng rãi mênh mông. Lối bày thiết trong thánh điện mới nhìn qua là đã thấu hiểu, trống trống trơn trơn, trừ những thần tượng không biết tên kia, thì cái bàn thờ tạc bằng đá, cô gái mặc áo hồng nhạt có bề không mấy hăng hái tản bộ qua lại nhìn ngắm, lơ đãng đưa mắt nhìn từ thần tượng này qua thần tượng khác.

Nhưng Nhược Thủy thì đi phía sau mặt mày vô cùng thận trọng ... dưới cặp mắt của một pháp sư âm dương thuật, cái thánh điện trống lỗng không có gì đó lại chứa đầy vẻ âm trầm nguy dị không sao nói được. Lấy cặp mắt thiên mục nhìn tới, cả toà thánh điện chứa đựng một thứ gì đó màu xám tro, hiển nhiên tích trữ vô số những ý niệm oán hờn, làm cho cô không lạnh mà run. Thế nhưng, những kẻ nhân sĩ vũ lâm đó, lại tự do đi qua đi lại chẳng hề cảm thấy điều gì, làm cho cô nhìn mà muốn sợ.

... Rốt cuộc đây là một tà giáo ở Nam Cương, không biết đã giết đi bao nhiêu mạng người vô tội, mới tích chứa bao nhiêu đó oán hờn cường mạnh đến như vậy.

Chính đang suy nghĩ, Nhược Thủy thấy A Tĩnh cô nương bước vào tới tận đầu chỗ cái bàn thờ mé phía bắc đó, thình lình, phảng phất như có thứ gì đó bị làm cho kinh động lên vậy, cái vật màu xám tro trên mặt đất vốn đang chậm chậm lưu chuyển bỗng quảy tung lên, rồi chồm xuống đầu cô gái mặc áo hồng nhạt như một con mãng xà khổng lồ !

“Tĩnh cô nương, cẩn thận !” Nhược Thủy thất thanh kinh hô lên.

Chẳng hề hay biết gì như A Tĩnh vẫn không hề lộ vẻ kinh hoảng, chỉ ngẩng đầu lên, tiếp tục dùng cặp mắt quan sát nhìn chăm chú tới bàn thờ, không hề biết đến bao nhiêu là nguy hiểm trong giây phút tới. Thế nhưng, cái oán khí cường mạnh đó vừa lọt vào trong vòng ba thước gần cô gái mặc áo hồng nhạt, bỗng như bị sét đánh vậy, co thụt lại, dội về sau mấy thước, tan rã ra như phấn bột xuống mặt đất, nhấp nhô tứ phía.

Nhược Thủy đang kinh hô chồm lại, thế nhưng Tĩnh cô nương chỉ đưa mắt thản nhiên nhìn cô không hiểu, cũng chẳng lấy làm kinh dị: “Chuyện gì ?”

Con mắt thiên mục của Nhược Thủy nhìn thấy hết mọi chuyện, thế nhưng không biết làm sao giải thích được cho Tĩnh cô nương, ấp úng nói không ra lời. Ánh mắt của cô chỉ ngừng ngay cái vật nhỏ đang đeo trên cổ của đối phương, một cái thẻ bài nhỏ bằng gỗ rất cũ kỹ, phát ra một thứ ánh sáng êm dịu.

Thế nhưng cặp mắt của cô gái tu đạo bởi vì kinh hãi quá mà mở lớn trừng trừng ... Cái thứ hộ thân phù gì mà ...

“Nhược Thủy, cô nhìn chỗ này !” Không đợi cô buột miệng kinh hô, Tĩnh cô nương bỗng mở miệng, cô vốn đang chăm chú nhìn tới cái thần tượng ở tận đầu đó, bây giờ lại đang đưa tay lên, chỉ tới trước ngực một pho thần tượng bằng gỗ, “Nhìn chỗ này !”

Ánh mắt của Nhược Thủy bắt giắc theo hướng bàn tay cô chỉ nhìn tới, liếc qua một cái, thuận miệng nói: “Hình như là Chập Bà thần ở mé Thiên Trúc đó mà !” đang nói nửa chừng, cô gái tu đạo bỗng run cả toàn thân, buộc miệng kinh hô lên: “A ! Chỗ, chỗ đó là gì vậy !”

“Đại hộ pháp, Tĩnh cô nương có lệnh, gọi ngài tức tốc vào thánh điện gặp bà ấy !”

Chính đang loay hoay lại một lần nữa, từng tắc từng tắc không gian lục lọi, bên tai bỗng nghe có tiếng thuộc hạ đang truyền lại mệnh lệnh. Gã đàn ông áo xanh mảy kiếm dựng ngược lên, ánh mắt lạnh hắc đi: tuy đã thành ra thuộc hạ của Thính Tuyết lâu, thế nhưng cho đến bây giờ, cái tính khí kiết ngạo của y vẫn không hề giảm đi ngay cả nửa phần, cho dù ngay cả long phụng trong loài người, lời nói của bọn họ, y cũng lúc cao hứng thì nghe theo, lúc không cao hứng thì chẳng hề màng tới.

Đang tính nổi nóng hét bọn thuộc hạ thoái lui, thế nhưng, nhìn thấy mặt họ lộ vẻ vừa nôn nóng vừa kinh khủng, trong lòng Bích Lạc chợt rung mình lên một cái, y không kịp suy xét rõ ràng tại sao mình lại rung mình lên như vậy, đưa tay ra xô thuộc hạ qua một bên, tung mình lướt về chỗ thánh điện.

“Tĩnh cô nương, đừng đụng vào nó ! Cẩn thận !”

Vừa vào đến cửa ra vào là nghe trong điện có tiếng người đang kinh hô thẳng thốt, chính là tiếng của Nhược Thủy.

Bích Lạc đạp chân vào thánh điện, bên trong vẫn như lúc nào, không có chút gì là khác thường. Thế nhưng, không biết tại sao, y thỉnh thoảng cảm thấy lạnh buốt trong người không sao tả nổi, tự dưng mà rung mình lên một cái. Đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy thánh điện cái góc sâu nhất về phía bắc, bên cạnh bàn thờ, dưới ánh lửa khi mờ khi tỏ, thấy nữ lãnh chúa của Thính Tuyết lâu đang nhảy lên bàn thờ, đưa tay ra tựa hồ muốn cầm lấy thứ gì chỗ trước ngực của thần tượng.

Cô tiểu đạo cô ở núi Long Hồ đó đang đứng một bên la hét, la muốn trắng bệch cả gương mặt. Vừa thấy y bước vào, vội vã chạy lại kéo kéo vào ống tay áo của y: “Đại hộ pháp, ông ... ông mau mau ngăn Tĩnh cô nương lại ! Đừng cho cô ấy đụng vào thần tượng ! ... Nơi này oán khí nặng quá, cô ấy, cô ấy mà lật đổ thần tượng đi thì ...”

Nhược Thủy một mặt vừa nói liên châu như pháo nổ, một mặt vì nôn nóng quá cứ dậm chân xuống.

... Cô, cô phải làm sao nói cho mấy kẻ phàm trần này biết, nói rõ ràng cho họ biết cảnh tượng nguy dị cô đang thấy trước mắt !

Trên mặt đất, đám oán khí vì úy kỵ lực lượng của tám hộ thân phù trên cổ của Tĩnh cô nương mà nép xuống thoái lui kia, bây giờ phảng phất như đang bùng bùng muốn trỗi dậy ! Phát ra những tiếng xì xì người thường không thể nghe được, tứ bề như những con rắn độc bao quanh Tĩnh cô nương, ra dáng sắp chụp xuống người cô.

... Nhưng cô gái mặc áo hồng nhạt vẫn không hề hay biết, đang tự mình cứ thò tay ra, chau mày thọc tay vào khe hở chỗ trước ngực thần tượng, phảng phất như đã thấy gì đó, ánh mắt lộ vẻ kỳ dị cực kỳ.

Trong khe hở đó, Nhược Thủy thấy có oán khí cực kỳ âm độc đang từng sợi từng sợi thoát ra, cái thứ oán khí đang thoát ra đó, lại chẳng hề úy kỵ gì tới tám hộ thân phù đeo trên cổ của Tĩnh cô nương, vây quanh cô gái mặc áo hồng nhạt.

“Đừng ! Tĩnh cô nương, đừng đụng vào nó!” Nhược Thủy nhìn thấy tình thế, chẳng còn nhìn được nổi nhảy dựng người lên, cái vẻ cấp bách đó của cô rốt cuộc làm cho Bích Lạc lưu ý tới, đại hộ pháp của Thính Tuyết lâu tuy không biết chuyện gì, nhưng lập tức mũi chân nhún xuống, bay người lên một bên thần tượng, đẩy tay nữ lãnh chúa qua một bên: “Coi chừng nguy ...”

Thình lình, gã đàn ông áo xanh mảy kiếm, trong tích tắc đã ngưng bật tiếng nói. Cái khoảnh khắc đó, nhìn thấy cái thứ trong tay của A Tĩnh ...

... Đây là một đóa hoa thật kỳ dị.

Không hoàn toàn nở hãn ra, chỉ là một đóa xương hoa. Phảng phất không biết phải phí tận bao nhiêu tâm lực, mới nở từ trong kẽ hở của thần tượng ra, trên cánh hoa màu xanh nhạt, còn có ngấn tích những tia màu

đỏ ... tựa hồ như một bàn tay nhỏ bé, phẩy sức đẩy tấm cửa đá dày ngăn trở, thò đầu ngón tay rỉ máu, hơi lộ ra ngoài, không một sức lực cầu cứu.

Trích Trục hoa !

Chỗ khe hở giữa ngực của pho tượng Chập Bà thần, nở ra lại là một đóa Trích Trục hoa !

Trong ánh mắt của Bích Lạc thành linh có tia sáng lóe rực lên, y chẳng màng nhất thiết tung người lại, thò tay ra ... “Bích Lạc, không được lại đây ! Đừng nhìn !” Bàn tay của A Tĩnh cầm cuống của đóa hoa, hướng về đại hộ pháp của Thỉnh Tuyết lâu thét lên cấm cản. Thế nhưng Bích Lạc chẳng hề nghe theo mệnh lệnh của cô, cứ xông người lại, giành lấy đóa hoa màu xanh nhạt đó.

“Lui lại ! Lui lại cho ta !” A Tĩnh thành linh nhấn vào vỏ kiếm, ánh sáng màu hồng lạt như giao long vùng người lên !

“Tĩnh.” Hai thanh kiếm đụng vào nhau.

Bích Lạc từ trên bàn thờ lướt người xuống, loạng choạng thoái lui ba thước liên tiếp, rồi mới miễn cưỡng cầm lại được bước chân. Mũi kiếm dí xuống đất kéo thành một đường dài ... Nhược Thủy thấy trên mặt đất cái lớp xám đục đục đang nhốn nháo kịch liệt lên, phảng phất như đang chịu mệnh lệnh của ai đó, muốn nước trộn hai người đang đứng ở một góc phía bắc !

Bàn tay của Tĩnh cô nương đã cầm lấy cuống hoa, bị nhát kiếm lúc nãy chấn động ra khỏi vị trí, lúc thoái lui kéo theo phảng phất như luân cả gốc rễ ... trong tích tắc phảng phất như có thứ gì trong đó đang phấn sức lên tranh giành, nguyên cả pho tượng bỗng vỡ tan tành cả ra !

“Cẩn thận đó !” cô lại lần nữa buộc miệng kinh hô, ngẩng đầu lên gọi Tĩnh cô nương, thế nhưng kẻ tu đạo cặp mắt bỗng mở trừng lớn ra ... bên trong thần tượng ! Nơi đó ! Bên trong đó ! Bao nhiêu những oán khí màu xám tro, đang từ trong khe hở của pho tượng ào ạt phun ra !

Oán khí cường liệt không còn hình dung nổi đang ồ ạt phun ra, trong khoảnh khắc đã bao trùm lấy cô gái mặc áo hồng lạt.

Kỳ quái là, không đợi Nhược Thủy chạy ra kêu người vào giải cứu, chỉ có khoảnh khắc đó thôi, đám màu xám tro đầy những oán khí đó lại bình tĩnh lại, chậm chậm tản mạn ra.

Cặp mắt của Nhược Thủy, rốt cuộc đã thấy được một cảnh tượng làm cho cô run rẩy sợ hãi trước pho tượng Chập Bà thần.

Pho tượng Chập Bà thần từng miếng từng miếng vỡ tan, lộ ra bên trong lõi tượng đá.

Bên trong tượng đá, cái lõi lại là một người thật.

Đây là một cô gái người Miêu mặc áo đỏ, thế nhưng gương mặt mỹ lệ kia đã trắng bệch không còn chút sinh khí.

Trong cái thánh điện dưới mặt nước ảm thấp là thế, kỳ quái là, thi thể cô gái hiển nhiên đã chết đi lâu ngày đó, lại chẳng hề có vẻ gì là đang bị rửa nát ra.

Cô gái trắng nhợt đó, cứ vậy mà bị phong cứng vào bên trong thần tượng của Chập Bà thần tượng trưng cho tử vong, bảo trì tư thế hai bàn tay giao chéo vào trước ngực, đầu hơi ngẩng lên, miệng hơi mở ra, trên gương mặt không chút huyết sắc đó còn ngưng đọng lại vẻ thống khổ và sợ hãi cuối cùng, phảng phất như đang cầu khẩn lên trời cao.

Thế nhưng, có một đóa hoa kỳ dị, từ trong túi cấm nang trước ngực cô ngoằn ngoèo mọc ra, nở rộ.

Rễ cây chần chịt bao quanh lấy người cô. Như những con rắn bò quang châu thân cô, thậm chí còn đi theo đường máu đâm sâu vào thân thể, phảng phất như dùng thân xác cô để nuôi dưỡng, tận đầu là một đóa hoa ngụy dị màu xanh nhạt đang nở ra !

Đóa Trích Trục hoa đó, không biết đã ngưng tụ biết bao là niệm lực, lại từ trong lớp đá dày bao quanh đục ra một khe hở !

“Tiểu Linh, Tiểu Linh ...” khoảnh khắc đó, gương mặt của Bích Lạc bỗng dừng bình tĩnh lại, phảng phất như sợ làm cho cô tỉnh lại vậy, khe khẽ gọi tên cô, vừa bước lại. Nhược Thủy dần lại được tiếng kinh hô, bởi vì cô đã nhìn thấy: đám oán khí vốn đang bốn bề tỏa ra, nhao nhao muốn trỗi lên đó, đọng tới bước chân của Bích Lạc, bèn tản mạn ra như sương khói, tiêu tan vào vô hình.

A Tĩnh phảng phất như cũng bị cảnh tượng trước mắt trấn nhiếp, thấy gã đàn ông áo xanh bước lại, bất giác thoái lui một bước.

Thế nhưng, cô quên buông bàn tay đang cầm đóa Trích Trục hoa ra, lúc thoái lui lại, thi thể cô gái trắng nhợt đó cũng bị cô kéo luôn ra khỏi pho tượng.

“Tiểu Linh.” khoảnh khắc thi thể chưa kịp đổ xuống đó, Bích Lạc đã thò tay ra, ôm lấy cô, “Tiểu Linh, anh đây.”

Khoảnh khắc đó, không biết có phải là ảo giác, Nhược Thủy thấy gương mặt cô gái đã chết vẫn còn y nguyên không một chút biểu tình, nhưng, đóa Trích Trục hoa có những tia máu nhỏ đó, bỗng dừng nở ra tròn vẹn!

Lần này, Nhược Thủy không nhắc Tĩnh cô nương phải cẩn thận ... Không có oán khí, không có âm ám, lúc đóa hoa đó nở rộ ra, cả thánh điện tựa hồ như có ánh sáng, như có hương thơm thoang thoảng.

“Tĩnh cô nương, đại hộ pháp ông ta chẳng nghe lời khuyên bảo gì cả, mỗi ngày cứ uống say mềm chẳng biết trời đất ... Làm sao bây giờ?” Về mặt của Thạch Ngọc thật là lo lắng, thế nhưng, cô gái mặc áo hồng lạt nghe rồi, lại chỉ khẽ thở ra một tiếng, chẳng nói gì cả.

Lúc Bích Lạc ôm thi thể của Tiểu Linh bước ra khỏi mặt nước, không biết tại sao, vừa mới tiếp xúc với không khí bên ngoài, cái thân thể trắng nhợt đó bỗng dừng tan rã ra thành bụi phấn, làm người ta không nỡ nhìn vào. Ngay cả đóa hoa tuyệt thế kia, cũng đồng dạng khô héo đi ... chẳng có gì lưu lại ...

Cây cột chống đỡ một trời kia đã sụp đổ ... trên trời không dưới suối vàng, chẳng còn tìm đâu ra được người con gái tên là Tiểu Linh ấy nữa.

Thật ra, Bích Lạc vốn đã chắc gì xem trọng người con gái ấy ... Bởi vì y bắt đầu đã là, một kẻ phong trần quen thói lãng du. Như nếu leo đèo theo y nói chuyện hiền thực, nói chuyện vĩnh cửu, gã đàn ông đó không chừng muốn khịt mũi lên.

Y đối với mỗi cô gái mình tao ngộ đều nói đến chuyện vĩnh cửu, thế nhưng trong lòng y có bao giờ tin vào một ái tình vĩnh cửu; cô gái si tình đó cũng đã từng nói chuyện vĩnh cửu với y, nhưng một cô gái người Miêu mới mười mấy tuổi đầu chắc gì đã chân chính hiểu được thế nào là vĩnh cửu ... vĩnh cửu yêu nhau, trên cái thế gian phù vân thoáng chốc này, vốn là chuyện cực kỳ không thể tin tưởng.

Thế nhưng không đợi thời gian đi qua để cho biết đó có phải là những lời giả dối, bọn họ đã chính mắt trông thấy cái vĩnh cửu đó bị tiêu diệt đi, cô đã chết rồi.

Tử vong, trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, đã làm cho ái tình của cô với y ngưng đọng lại ở một thời điểm, cứ thế mà thành ra vĩnh cửu.

Lời hứa đó không còn là lời gian dối ! Ái tình của cô với y đã thành vĩnh cửu, ghim dính vào trong tim y ... vĩnh viễn không cách nào phủ nhận được, vĩnh viễn không cách nào xóa tan đi.

Tiểu Linh, Tiểu Linh ... bây giờ, đóa Trích Trục hoa của Thương Mang Hải đã nở năm này rồi năm khác, thế nhưng, trên là trời xanh dưới suối vàng, sông xa núi rộng, trời đất mênh mông, e rằng chẳng còn lúc nào gặp lại nhau.

Thì ra, kiếp con người, duy nhất chỉ có biệt ly, mới chân chính là vĩnh cửu.

Lặn lội Lạc Dương. Núi Bắc Mang.

Vào hạ, gió núi trong vắt lạnh lẽo thổi lại, trên núi Bắc Mang, cỏ dài xanh mướt, từng dải từng dải nhấp nhô lượn sóng.

Tất cả những người mũ trắng áo tang, đang dừng lại dưới chân núi, quỳ dưới đất đưa tiễn, Tầm áo trường bào trắng và cái mũ tang cao cao, như những rừng cây trùng tuyết, phất phơ trong gió, tiếng tụng kinh

ngân nga, phiêu dưởng hư vô kêu gọi linh hồn về bên kia thế giới. Đám đệ tử của Thỉnh Tuyết lâu, chẳng phải là có người đang ráng áp chế tiếng nức nở.

Những kẻ đưa tang đều đã dừng lại, quỳ xuống tiễn đưa hai linh cữu bằng đá trắng. Thanh đao màu xanh và lưỡi kiếm màu hồng nhạt giao chéo nhau trước linh cữu, linh cữu bằng đá trắng được để trên giàn gỗ tử đàn, do bốn vị hộ pháp khiêng, đi theo con đường núi nhỏ lên núi Bắc Mang.

Không có bia đá, không có lăng mộ, thậm chí, những kẻ đưa tang đều ngừng lại dưới chân núi, không cho lên.

Linh cữu bằng đá trắng, cuối cùng được mai táng ở một bãi cỏ xanh xanh nào đó, chỉ có bốn hộ pháp tự mình đào huyệt mới biết được.

... Còn bọn họ, từ đầu, đã có lời thề: lên núi Bắc Mang sau đó, dựng lều giữ mộ, suốt đời không bao giờ xuống núi. Những kẻ đã hiểu chuyện đời, nhìn thấu lẽ hợp tan bèo bọt trần thế, mất đi đối tượng để mình trung thành vào, còn có chi bằng cứ thế mà ẩn cư vào núi Bắc Mang, xong cuộc đời còn lại.

Đến một bên chỗ đã chọn lựa kỹ lưỡng đầu đó, bốn người lẳng lặng nhẹ nhàng thả linh cữu xuống, nhìn cát vàng từng tấc từng tấc phủ lên hai linh cữu đá trắng ... phủ kín một chuyện truyền kỳ vũ lâm được đồn đãi qua biết bao nhiêu miệng.

Đã từng có bao nhiêu trận gió mưa tung hoành, bao nhiêu hung hãn ngang dọc sông núi, thế nhưng, giờ đây, còn thừa lại, chỉ là một bãi cỏ biếc, một nắm cát vàng, và linh hồn cô độc trầm mặc bầu bạn dưới lòng đất.

Từng tấc từng tấc quang âm như những hạt cát không cầm giữ được cứ chảy lọt qua kẽ ngón tay ... long phụng trong loài người ... hai kẻ kiêu ngạo mãi cảm đường đó, lại cuối đời không được chân chính đi vào cuộc đời của nhau, chỉ cứ thế mà nhìn nhau qua một bức màn cách trở vô hình qua bao nhiêu năm tháng, rốt cuộc cuối cùng vẫn nghi kỵ lẫn nhau, sát hại lẫn nhau, cho đến đối cùng chết với nhau.

... Hy vọng, sau khi tất cả đã bình tĩnh hết trở lại, bọn họ có thể lặng yên cùng một bên nhau dưới đám cỏ xanh mượt đó chăng ?

Tử Mạch nhẹ nhàng kéo tay Hoàng Tuyết, nhớ lại bao nhiêu là quá khứ, cảm thấy bi ai và hoan hỉ cùng xô ào vào đầu như những con sóng triều.

Bọn họ bốn người đều không ai nói gì, gió núi càng lúc càng thổi mạnh, thổi tung bay mái tóc của mọi người. Từ trên núi nhìn ngược xuống, bên dưới là mây trắng mênh mang, tận cùng của đám mây, Lạc Dương phẳng phất là một nơi nào đó cực kỳ xa xăm, xa xăm đến mức như hôm qua không bao giờ trở lại.

Hoàng Tuyết. Tử Mạch. Bích Lạc. Hồng Trần.

Thì ra mỗi thứ, đều là một loại ảo diệt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thinh-tuyet-lau-6-chi-gian-sa>